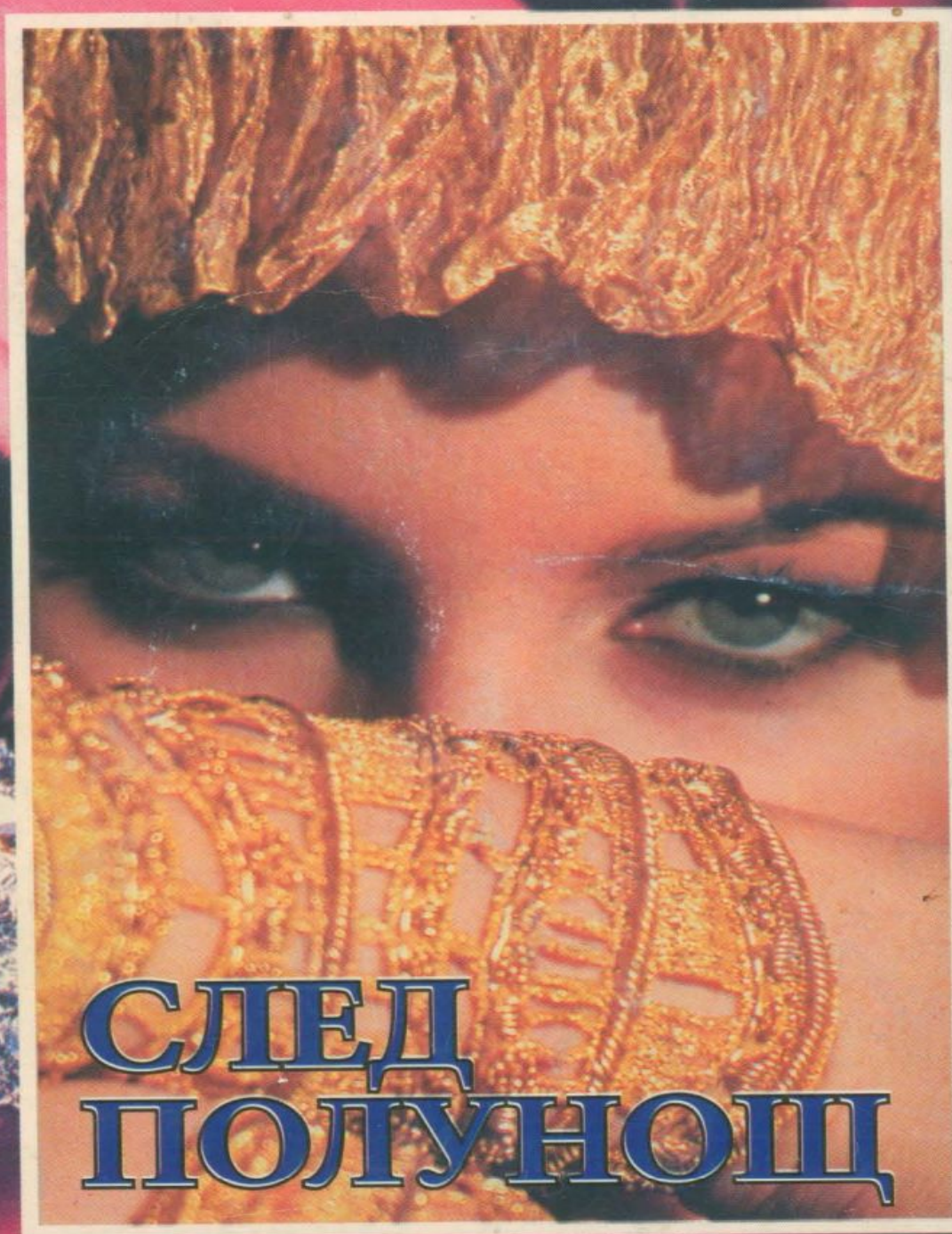

СЮЗЪН КАЙЛ

«световни автори»

СЛЕД
ПОЛУНОЩ

СИМВО

СЮЗЪН КАЙЛ СЛЕД ПОЛУНОЩ

Превод: Стоян Медникаров

chitanka.info

Една разбита илюзия от несполучливия брак е оставила дълбоки рани в душата на Никол Сеймур. Може би драматичната ѝ любов към Кейн Ломбард ще възвърне вярата ѝ в доброто и в собствената ѝ чувствена женственост.

Световноизвестната американска писателка Сюзън Кайл започва кариерата си като журналистка и в продължение на шестнадесет години сътрудничи на редица ежедневни и седмични издания. Първият ѝ любовен роман излиза през 1979 год. и ѝ донася огромна популярност. Понастоящем пише за три големи нюйоркски издателства: „Силует Букс“, „Фосет Букс“ и „Уорнър Букс“.

Сюзън Кайл е седемкратна носителка на Националната награда за бестселъри на „Уолдънбукс“. Повече от осемдесет нейни книги както с историческа, така и със съвременна тематика са преведени в страни от петте континента. В Япония е номинирана в престижната класация „ТОП-20“ за автори на любовни романи. Сред общо 23-те ѝ литературни отличия има четири награди „Далтън“ за най-големи продажби, три награди на критиката на списание „Романтик Таймз“, две регионални награди „Маги“, три награди „Сребърна писалка“ в клас „Affaire de Coeur“, присъждани на десетте най-добри автори според читателския интерес, две златни и една сребърна грамоти в същия клас, както и една награда „Букрак“ за любовен роман с най-големи продажби. През 1994 год. получава наградата на сп. „Романтик Таймз“ за цялостното си творчество. Всички нейни романи постоянно заемат челни места в бестселър-листите за сериите любовни романи на „Уолдънбукс“.

Като утвърден автор Сюзън Кайл е представена в няколко литературно-критически изследователски труда: „Първите дами на любовта“ от Катрин Фолк, „Любовни слова“ от Айлийн Фалън, „Автори на исторически и съвременни любовни романи през ХХ век“ на „Сейнт Джеймс Прес“, „Съвременни автори“ на „Гейл Рисърч Инкорпорейтид“ и в двата международни справочника — за литература и за бизнес — „Кой кой е?“ на „Мелроуз Прес“, Кеймбридж, Великобритания. За Сюзън Кайл известният критик Джон Холдън казва: „Тя написа най-нежните страници в американската литература“.

Сюзън Кайл членува и развива активна дейност в Съюза на американските писатели. В свободното си време се занимава с градинарство и астрономия, свири на пиано, учи френски и испански езици. Омъжена е от 1972 год. за Джеймс Кайл, от брака си имат един син — Блейн Едуард — роден през 1980 год. В момента е студентка последен курс по история със специализации по антропология и

испански език в Пидмонт Колидж, Джорджия, и до края на 1995 год. ще се дипломира с бакалавърска степен по история.

Живее и твори в малко планинско градче с прекрасна природа в щата Джорджия.

ГЛАВА ПЪРВА

Сийбрук Айлънд отдавна представляваше едно затворено общество, състоящо се главно от най-старите и богати родове на Чарлстън. Прекрасният и недостъпен остров разполагаше с пристанище, две игрища за голф и специален клуб. Но най-важното — той предлагаше пълно откъсване от трескавия ритъм на близкия град и местните туристически курорти.

Въпреки че Никол Сеймур не беше милионерка, фамилията Сеймур ѝ отваряше вратите на това изолирано елитно общество, и в много отношения тишината и спокойствието, които ѝ предлагаше то сега, не отстъпваха по значение на цялото състояние, което родът Сеймур някога бе притежавал. Изтощена от тържествата и организирането на благотворителния бал по повод на предизборната кампания на брат си, Ники искаше единствено да се отпусне и да изкара няколко лениви следобедна под меките лъчи на слънцето.

Стройно, елегантно и с безупречни форми, тялото ѝ беше не помалко чувствено от бистрозелените ѝ очи и от изящната извивка на красивата ѝ уста. Един очарован фейлетонист от острова бе казал веднъж за нея, че когато е щастлива, тя направо излъчвала светлина и, независимо от височината си, имала непредвидимия характер на фея. С гъстата си черна коса, подстригана клиновидно около нежното ѝ овално лице, Ники наистина приличаше на такава. Зад красивото ѝ чело се криеше бърз ум. Макар да я смятаха за твърде хитра и предпазлива, тя знаеше, че тези качества ѝ помагат да бъде добра домакиня и компаньонка при политическите ангажименти на своя брат ерген. Клейтън беше амбициозен като покойния им баща и Ники бе изиграла значителна роля за успеха и на двамата.

Началото на юни бе необичайно хладно за сезона, но Ники се бе изтегнала с наслада на слънцето. Малките ѝ гърди бавно се повдигаха и отпуснаха, докато вдъхваше свежия морски въздух. Направи си сянка с ръка и се загледа в блестящия сребрист самолет, който кацаше близо до къщата. Бе чувала, че някакъв търговец на масла е купил имота,

защото се намирал близо до компанията за производство на автомобили, на която станал собственик. Никой не знаеше нещо определено за Кейн Ломбард, но Ники бе забелязала яхтата му в залива и беше чела за ужасната смърт на съпругата му и на сина му наскоро. За разлика от рода Сеймур от Чарлстън, Ломбардови от Хаустън и Ню Йорк все още пазеха парите си — но и спомена за онази кървава трагедия, за която тези пари бяха станали причина.

Шумът от самолета затихна и Ники задряма. Когато се събуди, слънцето вече бе слязло по-ниско, но все още усещаше приятната му топлина по кожата си. Протягайки се сънливо, тя се изправи и тъкмо нахлузваше леката бяла блузка, когато внезапно нещо на брега привлече погледа ѝ. Приблужи се до перилата и огледа плажната ивица пред себе си. Крайбрежните вълни полюляваха нещо черно. Надвеси се през перилата, за да види по-добре. Глава. Това беше глава!

Без дори да се замисли, взе на два пъти ниските стъпала и хукна по брега. Като ученичка бе завършила курсове за спасители и за оказване на бърза помощ. Знаеше, че няма време за губене. Сърцето ѝ заби лудо.

Когато нагази във водата и усети как тя обгръща бедрата ѝ, установи, че тялото, което вълните изтласкваха към брега, е на мъж. Беше грамадно, мускулесто и много дълго. Мъжът бе мургав, с тъмен тен и черна коса. Никога не би могла да го извлече на брега, но с облекчение забеляза, че той не е нито мъртъв, нито е в безсъзнание. Когато се наведе над него, силните мускули на ръката се изопнаха, сякаш се опитваше сам да се изтласка към сушата. Закашля се ужасно и по цялото му тяло преминаха конвулсии.

Ники му помогна да стигне до пясъка и се поспря да си отдъхне, като през това време го наблюдаваше за някакви следи от нарушаване на дишането. Мъжът дишаше тежко, но сравнително равномерно. Под него нещо проблесна. Тя се пресегна да вземе часовника му и без да го поглежда, го мушна в джоба на блузката си.

— Леко се отървахте — каза му тихо, докато му помагаше да седне. — Какво се случи?

— Главата... мисля... че си ударих главата — продума накъсано непознатият. — О, Господи!

Изглеждаше много зле. В следващия миг му се повдигна, той се извърна и от него изтече сякаш цял галон вода. Ники му говореше

успокояващо, докато измерваше пулса му. Беше доста учестен, но вече мъжът дишаше по-ритмично. След минута той се отпусна по гръб върху пясъка и Ники се наведе над него да го прегледа. На челото му имаше дълбока рана, която незабавно трябваше да се промие. Опипа ловко мястото, провирайки пръсти нагоре в гъстата му черна коса.

— Отворете си очите, ако обичате.

Мъжът ги отвори и тя ги срещна, приятно изненадана. Бяха толкова тъмнокафяви, че спокойно можеше да се приемат за черни. Трудно беше да се установи размерът на зениците му, затова хвана главата му с длани и я извъртя към слънцето. Нямаше никакви видими изменения, които би могла да констатира като неспециалист. Мъжът обаче се нуждаеше от лекар, който да определи точната диагноза, макар че прилошаването навярно бе в резултат на леко сътресение на мозъка.

Усещането, предизвикано от чуждото мъжко лице в дланите ѝ и проникващият поглед на тези тъмни очи я обезпокоиха. Свали бързо ръцете си и се отдръпна.

— Ще издържите ли, докато извикам линейка? — попита го.

— Никаква... линейка — каза бързо той.

Пак се закашля и, като потръпваше от болка, успя отново да седне. Сложи ръка на темето си и изпъшка:

— Господи, какво главоболие! Ударих си главата. Това си го спомням. — После стисна посинелите си устни. — Интересно! Не мога да си спомня нищо, освен, че щях да се удавя, ако не бях стигнал до брега. Не помня дори името си.

Ники седна мълчаливо до него. Беше истинско чудо, че не се бе удавил в това състояние. Течението лесно би могло да го отнесе навътре в морето, ако имаше мъртво вълнение.

— Можете ли да вървите? — рече му, осенена от внезапно решение.

След като се бе отказал от линейка, би могла поне да извика лекар, който да го прегледа. Чед Холмън, дългогодишен приятел на семейството ѝ, беше интернист. Щеше да дойде, ако го помоли — живееше малко по-надолу по крайбрежието.

— Мисля... че да...

Едва пазеше равновесие. Това я обезпокои.

— Хайде тогава. Ще ви заведа до къщата.

Мъжът я погледна право в очите и Ники усети, че потръпва цялата. Струваше ѝ се някак познат. Не можеше да каже кой е, но приличаше на някого, когото познаваше. Може би го беше виждала на фестивала в Сюлето.

— Не бих могъл да се озова тук от много далеч — бавно каза той.

— Да. Логично е. След като си отпочинете, може би ще си спомните кой сте. Една временна амнезия не е нещо необичайно след удар в главата.

— Медицинска сестра ли сте?

Ники вдигна вежди.

— Защо не лекарка?

— А защо не сестра? — моментално отвърна мъжът с предизвикателен тон.

— Виждам, че във всички случаи ще бъдете труден пациент — изгледа го сърдито тя. — Хайде, ще ви помогна. О! — изпъшка, когато го хвана под мишниците, за да го изправи.

— Ако ви е досадна цялата тази комедия, по-добре изобщо не си губете деня с мен.

В плътния му глас се долавяше весела нотка, въпреки явната му болка. Спъна се и залитна леко, при което на Ники ѝ се счу някакво неясно проклятие. Очевидно бе човек, който не е свикнал да бъде уязвим, и мразеше хленченето. Вече ѝ бе станал симпатичен и умираше от любопитство да разбере кой е всъщност.

Носеше модерни бански гащета и възрастта му изключваше да е студент в някой колеж. Сребристите нишки в тъмната му коса подсказваха, че сигурно е някъде към четиридесетте.

Ръката ѝ се плъзна по гърба му и отново усети, че потръпва. Кожата му имаше бронзов загар, беше мека и изопната от мускулите. Погледът ѝ неволно се спусна към широките му гърди с невероятно гъсти накъдрени косъмчета, които оформяха надолу една тясна ивичка, спускаща се към корема и тесния му ханш. Ники от години не беше изпитвала истинско влечение към някой мъж, но сега не можеше да свали поглед от това почти голо тяло на непознатия. Все пак имаше странното усещане, че го познава отнякъде. Беше я прегърнал с една ръка през рамото и трябваше да хване увисналата му длан, за да запазят равновесие. Беше грамадна и силна, а ноктите му бяха

безупречно поддържани. Нямаше никакви пръстени и други украшения, освен часовника, който бе прибрала в джоба си.

— Не се притеснявайте — каза му нежно.

— Сигурен съм, че при нормални обстоятелства бих могъл да вървя и сам — увери я той с подчертана самоирония.

— Не се съмнявам. А сега да опитаме, хайде. Просто сте ранен, затова е нарушено и равновесието ви.

— Сигурна ли сте, че малкото ви име не е Пепеляшка?

— Не сте много деликатен за човек, когото морето току-що е изхвърлило — вметна Ники. — Очевидно доста от соления му вкус е останал в устата ви.

Мъжът не се усмихна, но тя забеляза, че потиска смеха си.

— Може и така да е.

— Усещате ли сънливост или да ви се повдига?

— Просто съм замаян.

Умът ѝ продължаваше да работи трескаво, търсейки най-доброто разрешение за случая.

— Медицинска сестра ли сте?

— Не съвсем. Карах едни курсове за оказване на първа помощ и... — Ники го погледна и добави дяволито: — имам известен опит с изхвърлени на брега китове... Като стана дума за тях...

— Да спрем дотук, докато все още пчелите по точки — посъветва я той. — Господи, какво главоболие!

Разтърка слепоочието си със свободната си ръка и изпъшка.

Ники започваше да се изнервя. Ударът в главата би могъл да се окаже сериозен, а тя нямаше достатъчно опит, за да постави диагноза.

Мъжът се наведе и срещна разтревожения ѝ поглед. Сега беше още по-намръщен.

— Няма да падна мъртъв на брега — продума той. — Винаги ли сте толкова прозрачна?

— Всъщност, казвали са ми, че имам лице на покерджия — отвърна му, без да се замисля.

Взря се в тъмните му очи и усети как потъва в тях.

— Имате зелени очи, спасителко моя. Зелени като на котка.

— Ноктите ми също са като на котка, така че внимавайте!

В думите ѝ имаше повече перчене, отколкото смелост.

— Ще си отбележа.

Ръката му вече не беше така тежко отпусната върху раменете ѝ и следващите няколко стъпки направи със собствени сили. После спря, хвана главата си в две ръце и постоя така няколко секунди, да си отдъхне.

Ники му помогна да влезе в къщата.

— Имам достатъчно опит, за да превържа раната на главата ви — рече Ники, докато му помагаше да седне на един стол в кухнята. — Но първо ще се обадя на Чед. Той е наш приятел — добави, без да му споменава за Клейтън.

— Нима смятате да ме излагате на показ? — изгледа я мрачно „пациентът“ ѝ.

— Идеята не е лоша. Бих могла да ви рекламирам като воден дух и да продавам билети.

Тя се усмихна, но умът ѝ работеше трескаво. Раните в главата бяха сериозно нещо, а състоянието му не беше съвсем невинно. Имаше нужда от съвета на специалист, и то бързо.

— Чед е лекар — поясни. — Много добър лекар.

Вдигна слушалката на телефона. Беше ненадмината във вземането на решения и поемането на отговорност.

Той я изгледа с присвити очи. Тази самоувереност го впечатли и не можа да си наложи да ги отмести.

Ники срещна този втренчен поглед, но не мигна, нито се изчерви. След развода си с Майлз почти не бе проявявала интерес към мъже и, дори в мигове на слабост, когато съжаляваше за случилото се, не позволяваше на миналото да нарушава ритъма и спокойствието на сегашния ѝ живот.

— Ало? — чу в мембраната познатия рязък, но приятен глас.

— Чед? Слава богу, че си у вас. Би ли прескочил насам за минутка? Имам тук една полуудавена жертва с рана на главата и евентуално мозъчно сътресение.

Описа му състоянието, в което беше намерила непознатия, и какво бе сторила за него досега.

— След минути съм при теб. Как е той сега? Някакво главоболие, повръщане, нееднакви зеници, световъртеж?...

Ники предаде въпросите му на тъмнокосия.

Той се наведе напред намръщен.

— Боли ме главата. Леко ми се повдига, не много.

Ники отново го погледна в очите, но не можеше все още да определи, дали зениците му са еднакви. Единственото, което пак забеляза беше, че ирисите му са много тъмни — почти черни, и когато надникнеше в тях, стомахът ѝ се свиваше.

— Главоболие и леко гадене. Непрекъснато иронизира — така че предполагам съзнанието му да е бистро. Няма признаци за шок — каза на Чед.

— Това е добре. Сложи му студен компрес на раната и да почива. До скоро.

Тя се порови в аптечната и бързо му сложи марля на челото. Докато я поставяше, пръстите на голямата му длан се докоснаха до нейните. Усети, че имат мазоли. Явно не беше човек, който седи зад бюро, но не ѝ приличаше и на някого, който се занимава с физическа работа.

— Ще се оправите — успокой го, като приключи.

— Разбира се, че ще се оправя. Знам, че съм здрав като камък. — Мъжът опря лакти на кухненската маса. — Така ли прекарвате времето си — като спасявате непознати мъже на брега?

— Всъщност, вие сте първият — отвърна Ники. — Но като се имат предвид размерите ви, утре мога да очаквам някой истински Голиат.

— Ха-ха! — засмя се той от сърце.

— Какво ще кажете за едно силно, ободряващо кафе? — предложи му Ники и стана.

— Кафето причинява рак — отвърна ѝ сериозно. — Мисля, че го бях чел някъде, точно преди да си купя поредния пакет.

Тя му отпрати една широка усмивка, докато зареждаше кафемашината.

— Знам от най-авторитетни източници, че в днешно време повечето неща са смъртоносни.

— Отдавна ли живеете тук?

— Това жилище ни е от няколко години.

Настъпи известна пауза.

— Вие?

— Да, човекът, с когото живеем тук — отвърна уклончиво Ники.

Нямаше намерение да обяснява на всеки непознат, че е разведена.

— Той ходи до града в петък вечер — хладнокръвно излъга.

Днес беше петък, но гостът ѝ едва ли бе обърнал внимание на този факт. Може би дори не знаеше кой ден е.

— Днес е петък — добави за всеки случай. — Приятелят ми е много симпатичен, ще ви хареса. — Ники му се усмихна през рамо. — Продължава ли гаденето? Някакво повдигане?

— Нямам сътресение на мозъка — заяви твърдо той. — Не знам защо, но съм сигурен, че липсват такива симптоми.

Ники забеляза отражението на очите му в прозорците, които скоро бяха ремонтирани.

— Имахме посещение от урагана Хюго, макар че ни се размина леко, в сравнение с щетите, които нанесе в Чарлстън — смени темата тя. — Все още се опитваме да оправим жилището.

Не му каза колко трудно бе да намерят парите. Дори със заплатата на Клейтън трудно свързваха двата края.

Седна на отсрещния стол, откривайки дългите си голи бедра. Когато забеляза как се е втренчил в тях, хвърли му застрашителен поглед.

Гостът ѝ го улови и се усмихна.

— Не се безпокойте. Абсолютно съм сигурен, че не харесвам зеленооки жени.

Облегна се на стола си с тежка въздишка, като разтъркваше лениво гъстите косъмчета по гърдите си. Изглеждаше обезпокоително мъжествен и това я притесняваше. Ники се размърда неспокойно.

— Бих могла да ви дам да си наметнете нещо... — каза след минута.

— Би било добре. Предполагам, че вашият приятел оставя някоя дреха тук, когато го няма.

Тя се надигна бързо.

— Ризата може да ви е малко тясна, но има едни панталони с ластик, които сигурно ще ви станат. Сега се връщам.

Втурна се в спалнята на Клейтън и грабна най-широката му риза. Имаше чифт поразтеглени панталони, които бяха на покойния ѝ баща, и досега не ѝ бе давало сърце да ги изхвърли. Взе и тях.

Върна се с дрехите при госта си.

— Банята е нататък — посочи с поглед към коридора. — Третата врата вдясно. Има сапун, сапун и хавлии, ако искате да се

измиете. Гладен ли сте?

— Мисля, че бих хапнал.

— Ще приготвя нещичко и, щом Чед ви прегледа, можем да вечеряме.

Той се изправи съвсем бавно и се поколеба, преди да тръгне към вратата. Стори ѝ се много грамаден и застрашителен.

— Нищо не си спомням. Но не съм жесток, ако това ви успокоява. Сигурен съм.

— Успокоява ме — усмихна се Ники.

— Помня също, че не съм свикнал да приемам помощ от непознати — добави мъжът.

— Това е добре. Аз пък не съм свикнала да помагам на непознати. Разбира се, винаги има един първи път...

— ... за всяко нещо — довърши той вместо нея. — Благодаря.

След като си взе душ, обръсна се и се облече, върна се при нея в кухнята. Все още беше бос, но панталоните му пасваха. Ризата обаче бе издута от мускули, които явно не бяха придобити от продължително бездействие. Беше жизнен и атлетичен. Ники трябваше да си повтаря мислено, да не се вира така в него.

Тъкмо бе седнал в кухнята, когато пристигна Чед. Той беше в края на четиридесетте, висок и здрав ерген, който вече се готвеше да се задоми. Двамата с Ники бяха приятели много отдавна.

— Кой има нужда от лекар — ти или човекът в кухнята? — попита, поглеждайки през рамото ѝ към непознатия, който отпиваше от кафето си. — Ти изглеждаш по-зле от него.

— Току-що прекарах пневмония.

— Знам. И може да те повтори. Трябва да се пазиш и от най-леката простуда. Да видим този твой пациент.

Чед се представи на непознатия и се ръкува с него, придобивайки отново обичайния си професионален вид. При прегледа откри това, което Ники не бе успяла — малка разлика в широчината на зениците.

— Леко мозъчно сътресение — оповести, докато прибираще стетоскопа обратно в черната си чанта. — Смятам, че амнезията ще изчезне след няколко часа. Не се безпокойте за това. Колкото до раната на главата, бих искал да направя рентгенова снимка. Ще се погрижим тази нощ да ви настаним...

— Няма да отида в болница, да ме гледат на рентген и така нататък — каза спокойно гостът, но тонът му беше доста властен.

Тон на човек, който е свикнал да дава нареждания.

Чед се поколеба. Дори подсвирна леко и го погледна загрижено.

— Знаете ли колко опасно може да се окаже едно мозъчно сътресение?

— Мога да умра. Но мисля, че няма да стане.

— Не мога да го заставям — обърна се докторът към Ники. — След като не иска да го настаним в болница, трябва да бъде събуден на всеки два часа тази нощ. Може ли да остане тук, а ти да следиш за състоянието му?

Мъжът присви тъмните си очи.

— Говорете на мен. Аз съм с мозъчно сътресение.

— Да, но тя ще бъде тази, която ще поеме цялата отговорност — отвърна сухо Чед. — Сигурна ли си, че си съгласна, Ники?

Тя сви устни и огледа сърдития непознат на масата.

— Сигурна съм.

Той вдигна едната си вежда и Ники му се усмихна широко.

— Добре — каза Чед. — Оставям те с него.

После измъкна някаква кутийка от чантата си и я подаде на Ники.

— Ако няма никакви проблеми през нощта, можеш да му дадеш едно хапче против главоболието утре сутрин. Тази вечер за предпочитане е течната храна. Следи също дали му се повдига и да не изпадне в безсъзнание. Появят ли се подобни признаци, извикай линейка и след това ми се обади.

— Благодаря — каза учтиво непознатият.

Чед махна с ръка.

— Няма проблеми. Ники е научила всичко за оказване на първа помощ от мен. Попаднал сте в добри ръце. В случай, че амнезията не отmine до утре или вдругиден, може би ще имате нужда от лекар. Ако не ви допадам — в болницата има не по-лоши колеги.

— Ще го имам предвид. Вашата такса...?

— Нека първо ви се избистри мозъкът, а след това мислете за пари — отвърна иронично Чед. — Това ще ми е благотворителната дейност за днес. Едно време бях скаут.

— Личи си — подкачи го Ники. — Все пак ще те предложи за нова значка.

— Благодаря. А сега, да тръгвам. Надявам се да се справиш.

Тя затвори вратата след него и се върна при своя претенциозен гост.

— Тревожите се за паметта си, нали? — попита го направо. — Ще се върне.

Той я погледна намръщен.

— Надявам се. Давам си сметка в какво положение ви поставям. Сигурно имам роднини, приятели...

— Днес имате мен. Имате късмет, че съм свободна и ми е адски скучно. Ще ви приготвя омлет, след това можете да го изядете, да си изпиете кафето и да си лягате. Изглеждате ужасно.

— Вие също — рече непознатият, оглеждайки тъмните сенки под очите ѝ. — Защо?

— Наскоро изкарах вирусна бронхопневмония. Ще мине доста време, докато се възстановя от изтощението. Все още трябва да се пазя. Интересно... — добави замислено Ники. — Не бях карала пневмония, откакто бях омъжена.

Сепна се и дори се ядоса на себе си, че се е изпуснала пред един напълно чужд мъж. Трябваше да си мери думите. Не беше разумно да подхранва някакви надежди у него.

— Вие сте омъжена? — рязко я попита той. — Човекът, с когото живеете тук, е ваш съпруг?

— Разведена съм — отвърна му, като го погледна спокойно, без да мигне. — И не говоря за бившия си съпруг. Никога.

Гостът ѝ мълчеше. Ники се обърна и, докато приготвяше омлета, той я наблюдаваше с нараснало любопитство. Не ѝ зададе повече въпроси. Но се замисли за нея, което беше почти същото.

— Как предпочитате кафето?

Ники напълни дебелия порцеланови чаши и ги сложи върху чистата покривка на бели и зелени ивици.

— Мисля, че го пия със сметана.

— Смятах, че сте от хората, които си пият кафето чисто.

— Защо?

— Всъщност, не знам. Изглеждате ми странно познат, сякаш съм ви виждала. Но знам, че никога преди не сме се срещали очи в очи.

Той сви рамене.

— Може би лицето ми е такава.

— Може би самият вие?

— Благодаря — усмихна ѝ се и отпи глътка.

— Много е хубаво. Тъкмо такава го обичам.

— Правя хубаво кафе. Това е единственото ми постижение, освен омлетите.

— Какво яде горкият ви приятел?

— Кара на аламинути и ресторантска храна, не си стои много вкъщи.

— С какво се занимава?

„Внимавай“ — каза си Ники.

— Той е... в енергетиката...

Това не беше лъжа. Брат ѝ беше член на Комитета по енергетика.

— О! Работи в някоя електроцентрала?

— Не съвсем... — отвърна уклончиво тя, прикривайки веселието в погледа си при мисълта за властта, с която разполагаше този специален комитет.

— А вие?

— О, правя скулптури.

— И какви скулптури?

— На хора.

Непознатият се огледа из стаята, но единствените произведения на изкуството, които забеляза, бяха няколкото графики по стените.

— Продавам скулптурите си в художествени галерии.

Той реши да се въздържа от коментар на един толкова уместен отговор. Къщата ѝ приличаше повече на приют и тя би трябвало да го знае. Очевидно имаше малко пари и живееше с човек, който има още по-малко. Усещаше, че не бива да ѝ вярва, но не можеше да определи защо.

— Има ли някаква ваша скулптура тук?

— Един-два бюста. Ще ви ги покажа по-късно, ако настоявате.

Ники му поднесе готовия омлет. Беше по испански — с пипер, лук и салца.

— Това е чудесно.

— Благодаря.

Тя наблюдаваше лицето му. Беше блед и изглежда едва си държеше очите отворени.

— Май ви се спи?

— Да. Не мога да кажа откъде знам, но съм напълно сигурен, че от доста време не съм спал.

— Проблеми с жена? — провокира го Ники.

Тъмнокосият се намръщи.

— Не знам. Възможно е. — После вдигна поглед към нея. — Не мога да остана тук...

— И къде ще отидете — попита го делово. — Не можете да обикаляте цяла нощ по брега. Охраната ще ви арестува за скитничество. Спомняте ли си къде живеете?

— Не си знам дори името — отвърна объркан той. — Не можете да си представите колко е страшно това!

— Може би мога, по свой начин. — Ники се усмихна. — Свършвайте — кимна към чинията му, — и ще ви заведе в стаята за гости.

След като приключи с омлета и кафето, тя го поведе към уютната гостна. Леглото беше застлано с чисти чаршафи, а пухеното одеяло изглеждаше доста примамващо.

— Сложих ви плувките в сушилнята. Съжалявам, но нямам пижама като за вас.

— Плувките са достатъчни — отвърна мъжът и се огледа, докато Ники му ги донесе.

На прозорците имаше хубави плюшени завеси, а мебелите бяха стари и красиви.

Тя се върна след минутка и му подаде банските гащета с усмивка.

— Ще ви проверявам всеки два часа. Имате ли нужда от още нещо?

Той поклати глава.

— Не, благодаря. Не си спомням нищо, но съм напълно сигурен, че не съм нито изкормвач, нито масов убиец.

— Радвам се да го чуя — отвърна иронично Ники. — Не бих искала да ме гледат в някакво ужасно състояние по първите страници на седмичниците.

Тъмнокосият се разсмя. Харесваше ѝ смехът му — дълбок и чувствен. Напомняше ѝ за смеха на бившия ѝ съпруг. Усмивката угасна на лицето ѝ и за миг по него пробягна сянката на някаква стара болка.

— Ако ви стане зле, извикайте ме — каза Ники и, като скръсти ръце на гърдите си, се запъти към вратата.

— Разбира се.

Той я наблюдаваше с присвити очи, убеден, че безгрижната маска, която си бе сложила, прикриваше следите от много безсънни нощи и кошмари. Замисли се защо.

Точно на секундата след два часа Ники влезе в стаята на своя гост и застана права до леглото му. Беше изритал завивките и тялото му бе отпуснато в съвършено безгрижна поза. Имаше дълги, стегнати крака, леко окосмени и със силен загар — също като мускулестите му ръце. Проснал се така почти гол пред нея, беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Не можеше да откъсне поглед от това тяло и се замисли с изненадващо приятна тръпка, как ли би се чувствала в прегръдките му.

Наведе се и го разтърси леко.

Очите му бяха отворени, но невиждащи.

— Кристи... — промълви той.

„Значи, има жена в живота му?“ Не беше изненадана, но изпита странно разочарование.

— Как се чувстваш? — премина неусетно на „ти“.

Непознатият премигна и сетивата му се задействаха.

— Боли ме главата — отвърна ѝ с гримаса.

— Силно ли?

— Не. Просто ме боли. И да ти кажа, преди да си ме попитала — не ми се повдига.

Неговото „ти“ дойде също съвсем непринудено.

— Добре — усмихна се Ники. — Заспивай.

Той я хвана за ръката, преди да тръгне обратно към вратата.

— Не ме разбирай погрешно, но няма ли да ти е по-лесно да ме наглеждаш, ако си тук? Леглото е адски грамадно и нямам никакви задни мисли спрямо теб.

Дъхът ѝ секна.

— Не би било разумно...

— Тогава издърпай този фотьойл по-близо и се свий в него.

Не ѝ изглеждаше уплашен. Но може би беше. Не си спомняше кой е, откъде е, а докторът му беше казал, че тази нощ би могъл да умре.

— Ще си донеса едно одеяло — каза Ники. — Призори се захлажда.

Мъжът успя да се усмихне леко. Беше сигурен, че не го е страх, но тя изглеждаше толкова крехка. Неприятна му беше мисълта, че цяла нощ няма да мигне заради него. Би могъл да отиде в болницата, но беше сигурен, че мрази болниците. „Да можех да си спомня защо...“

Ники се върна, загърната в пенъоара си. Придърпа фотьойла до леглото и се сгуши в него. В ръката си държеше малък будилник, който остави на тоалетната масичка.

— И да задрема, няма страшно — каза сухо.

Тъмнокосият разглеждаше финото ѝ лице с любопитство и удоволствие.

— Ще завриш с това дебело одеяло.

Ники сви рамене.

— Лесно настивам.

— Бих могъл да се изтегна във фотьойла, а ти си легни в леглото — предложи ѝ той.

— Глупости! Заспивай.

Мъжът се изтегна по гръб и затвори очи. Беше сигурен, че никой не се е грижил за него така от момче. След минута вече спеше дълбоко.

Навън беше светло. Ники се чувстваше изтощена, но сега гостът ѝ не беше вече толкова неспокоен в съня си. Бе сигурна, че ще се оправи. Въпреки това го събуди, за да се увери, че наистина се чувства добре.

Наведе се над него и докосна широките му гърди. Пръстите ѝ се задържаха върху тях.

Ефектът, който допирът им произведе върху спящия мъж, беше поразителен и обезпокояващ. Той се изви в дъга и леко изстена.

Ники се отдръпна и замръзна на мястото си. Непознатият се размърда намръщен. Но след минута отново дишането му стана

равномерно.

С огромно облекчение Ники се извърна през вратата и я затвори внимателно след себе си. Все още можеше да поспи час-два, докато станеше време да приготви закуската.

ГЛАВА ВТОРА

През тези два часа тя спа неспокойно, като в съзнанието ѝ непрекъснато изплуваше образът на нейния гост — изтегнат в цялото си великолепиe на леглото в спалнята ѝ. Събуди се неохотно, когато будилникът отново иззвъня.

Изми си зъбите, среса косата си и нахлузи елегантната плажна рокля на сини фигурки, която прилепна по стройното ѝ тяло. С един бегъл поглед в спалнята се убеди, че гостът ѝ спи и диша нормално. Затвори вратата и отиде в банята. Когато вдигна захвърлената на пода блузка, с която бе на плажа предния ден, от джоба ѝ изпадна ръчен часовник.

Разгледа го с любопитство. Беше „Ролекс“. Повъртя го между пръстите си. Нейният гост би трябвало да е доста състоятелен, за да си позволи подобен часовник. Сложи го на една от количките на стената и включи пералнята, преди да отиде в кухнята, за да приготви закуската. „Добре е, че разполагам с достатъчно провизии“ — помисли си. Съдейки по телосложението му, апетитът на мъжа в гостната сигурно беше най-малкото вълчи.

Тъкмо беше приготвила бърканите яйца и слагаше на масата наденички и кифлички, когато той влезе в хола. Въпреки широките раздърпани панталони и тясната риза, чиито копчета нямаше как да се закопчечат отпред, все пак бе успял да си придаде що-годе елегантен вид.

Личеше, че го боли главата, не беше във форма, изглеждаше някак объркан.

— Добре ли си? — побърза да го попита.

Той я изгледа намръщено.

— Чувствам се изцеден като лимон. Но с две думи — ще се оправя.

Говореше без някакъв специален акцент, макар че се долавяше леко провлачване на гласните. „Все пак това не е чарлстънски акцент“

— отбеляза мислено Ники. Нямахе как да не го забележи, защото нейният собствен беше ясно подчертан.

— Какво ще кажеш за по едно кафе?

Гъстите му вежди се вдигнаха присмехулно.

— Да не би да си кафеманка? Всеки път, когато те видя, ми предлагаш кафе.

Тя се засмя.

— Казват, че в Англия универсалното питие е чайт. Тук пък е кафето. Но имам и малко аспирина, ако имаш нужда — добави загрижено.

— Ще взема два, благодаря. Не ми се пръска вече главата, но все още доста ме наболява.

Ники донесе аспирин, докато тъмнокосият се настани, и наля кафе в чашите. Сметаната и захарта си бяха на мястото, но той и този път не посегна към тях. Ники погледна пукнатата захарница и направи гримаса. Някога това бе било чудесен хавилендски порцелан — един от любимите предмети на покойната ѝ майка — една реликва от отминалите дни, която би могла да бъде изхвърлена, но Ники имаше особено отношение към семейните спомени.

Направи ѝ впечатление, че и мъжът хвърли поглед към захарницата, свързвайки я несъмнено с финансовото състояние на обитателите на този дом. И не беше далеч от истината.

Подаде му кутийката с аспирин и погледът ѝ остана известно време прикован върху двете бели таблетки в грамадната му длан. Продължи да го наблюдава, докато ги преглътне с голяма глътка кафе.

— Обзалагам се, че си абсолютно директен човек, който не изпитва никакви колебания, и който не робува на условности.

— Какво?

— Станало ми е хоби да наблюдавам как хората си пият кафето — обясни Ники с усмивка. — Ти го обичаш чисто, без разни добавки, без сладкиши. Аз го пия със сметана и с много захар... нещо като компания, нали разбираш — добави иронично. — Което означава, че обичам хората.

— И което предполага, че аз?... — вдигна отново вежди той.

— Не обичаш хората.

Ники изчака да я опровергае, но събеседникът ѝ не го направи. Намръщи се и се наведе над кафето си.

— Още ли не си спомняш нищо? — направо го попита Ники.

— Помня как си ударих главата — започна бавно гостът ѝ. Погледът му беше много внимателен, защото си спомняше много повече от самия миг на удара. Знаеше дори кой е, но не смяташе да ѝ казва. Спасителката му очевидно беше затруднена финансово и един мъж в неговото положение не можеше да си позволи да изглежда уязвим. В миналото бе срещал много хора, които се интересуваха повече от парите му, отколкото от самия него. Намираше я за привлекателна — твърде привлекателна в тази бледосиня плажна рокля, с която беше облечена. Тя откриваше дългите ѝ, загорели от слънцето крака и подчертаваше стегнатата съблазнителна извивка на бюста ѝ.

Бавно сведе очи към масата.

— Как се нарани?

— Плувах. Доста навътре. Беше безразсъдно от моя страна. Някакъв скутер мина съвсем близо до мен. Едва избегнах удара... след това вълната ме запрати в някакви скали. Помня, че не можех да си поема дъх... след това — мрак. Сигурно течението ме е довлякло дотук. Истинско чудо е, че не съм се удавил.

— Да, мъртвото вълнение не е шега работа — каза Ники, припомняйки си многобройните нещастни случаи. — Навярно някой ангел те е закрилял.

— Има ли ангели закрилници? — подхвърли той с иронична усмивка. — Ако наистина има, не съм бил удостояван с компанията им много често през живота си.

— Спомни си, нали?

— Спомних си няколко неща. Не много...

Мъжът погледна към китката на лявата си ръка и се намръщи. „Не бях ли с часовник, когато влязох да плувам? Часовник за гмурци?...“

— А, щях да забравя!

Ники скочи и отиде до печката в ъгъла. След малко се върна с часовника.

— Ето. Това падна от ръката ти, когато те намерих. Мушнах го в джоба си и съм забравила, че е там. Открих го тази сутрин, когато посегнах да слагам блузата си в пералнята. Добре, че не съм го опрала — засмя се тя. — Как познаваш часа с нещо толкова сложно?

Той го пое от ръката ѝ.

— Благодаря — каза бавно.

— Все още работи, нали? — попита наивно Ники, докато си похапваше от яйцата. — Не знаех, че правят водонепропускливи часовници.

— Това е часовник за гмурци — осведоми я гостът ѝ и почака да види реакцията ѝ.

— Разбирам. Ти водолаз ли си?

Беше се гмуркал с акваланг понякога, когато не пътуваше с яхтата си. Не искаше да говори за това.

— Случвало се е...

— Исках да се науча, но ме е страх да стоя дълго време под водата. А обичам да живея край морето, особено на такова място. Имаме игрища за голф и тенис, а наблизо има и пристанище. Какво ти е?

— Тази къща на човека, с когото живееш ли е?

Ники разбра много добре този поглед. Часовникът му не беше евтин и той явно си беше спомнил много повече, отколкото искаше да ѝ каже. „Значи си мисли, че съм от онези жени, които се лепват за богатите мъже.“ Реши да се позабавлява.

— Защо... да...

Спря изведнъж, тъй като не ѝ се искаше да се разкрива веднага. Тази сутрин лицето му ѝ се стори още по-познато.

— Позволява ми да оставам тук, когато поискам.

Той огледа стаята и погледът му отново се върна върху нея. Изражението му беше повече от красноречиво.

Не каза нищо повече. Съсредоточи се върху храната, която Ники беше приготвила. После вдигна глава и присви очи.

— Как те нарече докторът? Ники? — попита внезапно.

— Да, Ники. Ти спомни ли си твоето?

Тъмнокосият я изгледа спокойно, замислено, докато се колебаеше между истината и лъжата. Подозираше, че тази жена явно беше тук временно в къщата на приятеля си. А той живееше отвъд залива и беше нов в този край. Беше малко вероятно да е чувала за него, дори да ѝ се представеше с истинското си име. Поддържаше си имидж на среднестатистически американец. Хората с неговите доходи си плащаха за това.

Засмя се на собствената си предпазливост. Ники сигурно дори не знаеше какво означава „СЕО“ на корпорация.

— Казвам се Маккейн — отвърна ѝ безизразно. — Но обикновено ме наричат Кейн.

За щастие, в този момент Ники гледаше в чашата си. Не се издаде, но вътрешно изпадна в паника. Това лице, за което не можеше да се сети, откъде ѝ е толкова познато, сега си дойде на мястото в съзнанието ѝ. Името му ѝ беше много добре известно и веднага си спомни, къде беше виждала снимката му: в списание „Weekly voice“ Кейн Ломбард живееше толкова затворено, че го сравняваха с отшелник и фотографиите му в пресата бяха необичайна рядкост за такъв преуспяващ бизнесмен. Знаеше също, че от известно време двамата с брат ѝ бяха на нож по повод на някакъв проект край Чарлстън, свързан с околната среда. Знаеше също, че Ломбард подкрепяше съперника на Клейтън — лидерът на републиканците.

Умът ѝ заработи трескаво. Как би могла да го заблуди коя е?! Бяха прекарали нощта заедно, макар и съвсем невинно. Дали това нямаше да стане повод за пикантни коментари по адрес на Клейтън по време на предизборната му кампания? Тук моралът все още бе фактор, който можеше да издигне или провали някой политик. А Ломбард помагаше на опозицията.

Пръстите ѝ стиснаха здраво чашата и тя вдигна поглед с израз на наивна ученичка. Всичко щеше да се оправи. Единственото, което се искаше от нея, беше да го отпрати, без да е разбрал, че го познава. След като не се движеше в кръговете на Клейтън, почти нямаше вероятност да се срещнат някъде отново.

— Хубаво име. Харесва ми — усмихна се, сякаш наистина не бе чувала за него. — Спомни си всичко, нали?

— Да. Особено летящия скутер.

— Радвам се. Сигурно е било много страшно.

— Донякъде. Благодаря ти за грижите. Беше доста рисковано да приемеш в къщата си един напълно непознат.

— О, вече съм свикнала да измъквам полуудавени непознати на брега — отвърна му предизвикателно. — Но следващия път трябва да се оглеждаш по-внимателно за скутери, когато излизаш да плуваш. За всеки случай, защото може да ме няма.

— Ще внимавам.

Кейн си допи кафето и се изправи неохотно — или поне на нея така й се стори.

— Ще върна дрехите на приятеля ти. Благодаря, че ми ги зае.

— Мога да те закарам до вкъщи, ако живееш наблизко — предложи Ники, съзнавайки много добре, че той не би рискувал и няма да й позволи да разбере къде живее.

В момента всички колебания се изписваха на лицето му. Страхуваше се навярно да не я заинтригуват парите му. Мисълта за това я караше да се подсмива.

— Не, благодаря — отвърна бързо той. — Ще се прибера пеш или ще спра някоя от колите на охраната. Беше много любезна с мен. — Погледът му беше изпитателен. — Надявам се, че един ден ще мога да ти се отплатя.

— О, не е необходимо. Нали всички имаме моралното задължение да си помагаме един на друг, когато сме в нужда. Сигурна съм, че би направил същото за мен в подобна ситуация.

Надяваше се с последната забележка да го смути, но не се получи. Кейн просто я наблюдаваше с вдигнати вежди и леко снизходителна усмивка.

— Разбира се, че бих го направил.

Той обаче отново бе застанал нащрек, очаквайки някаква клопка.

— Беше ми приятно да се запознаем.

— На мен също.

Погледна я преценяващо за последен път и пое към пътната врата с широка, решителна крачка. Вървеше така, сякаш къщата бе негова и Ники дори му завидя за самочувствието. На нея също не й липсваше самоувереност, но в една открита борба Кейн нямаше да бъде лесен противник.

Голямата къща на морския бряг, където живееше Кейн, беше в същото състояние, както я беше оставил. Прислужничката си беше вътре и явно не бе обезпокоена от отсъствието му. Той осъзна, че всъщност нямаше никой, който наистина да се интересува дали е жив, или мъртъв.

Поллюбува се с ирония на мрачните си мисли. От време на време се появяваха жени в живота му. Имаше любовница, която го обичаше

по свой начин, заради скъпите подаръци, които ѝ правеше с лека ръка. Но Кейн никого не бе обичал така, както сина си. Затвори очи и се опита да прогони ужасната картина, която се беше запечатала в паметта му.

На масата в ъгъла имаше снимка на сина му, заедно с покойната му съпруга. Предпочиташе да я гледа и да си спомня Дейвид като жизнерадостно седемгодишно момченце — светлата коса и сините очи на майка му, нейната усмивка...

Въпреки че с Евелин бяха разделени последните десет години, синът им бе обграждан с нежни грижи и от двамата. Кейн пътуваше често. Негов адвокат бе влязъл в преговори с министъра на нефтодобива на една арабска държава. В Бейрут отдавна не бе имало каквито и да било инциденти или размирици, така че Кейн бе решил да вземе Евелин и Дейвид със себе си, като възнамеряваше на връщане да се отбият в Париж със самолета, за да изкарат заедно една ваканция. Но още с пристигането върху главите им се изсипа истински ад. Бяха попаднали, без да подозират, под кръстосания огън между две бунтовнически групировки, които се биеха за надмощие по улиците на Бейрут.

Оттогава Кейн жестоко се самообвиняваше за всичко това, но времето бе успяло да притъпи донякъде болката му. Все пак животът продължаваше. Новият завод в индустриалната зона на Чарлстън се беше превърнал в един вид спасение за него. Беше замислил това производство много преди гибелта на семейството си, а заводът бе започнал да работи точно след погребението на жена му и сина му. Сега той бе станал нещо като опора на здравия му разум.

Облече си чиста риза и къси панталони, като захвърли небрежно взетите назаем, за да бъдат изпрани, преди да ги върне. Припомни си лъчезарните очи на Ники и това го накара да се усмихне. Беше толкова млада и сигурно доста своенравна, щом бе постъпила така. За миг дори в съзнанието му се прокрадна известна завист към любовника ѝ, заради красивото ѝ тяло. Но когато се нуждаеше прекалено много от жена, имаше си Кристи, и в живота му нямаше място за мимолетни авантюри. Кристи го познаваше и знаеше, че не може да очаква кой знае какво от него.

Вдигна слушалката и набра номера на офиса в чарлстънския завод. Сега му трябваше нещо, което отново да ангажира цялото му

внимание. Управителят го нямаше, но разговаря със заместника, който направи сбит и точен отчет за производството през последните два дни.

Малко преди края на работното време отново се обади в завода.

— Свържете ме с Уил Джъркинс — рече след учтивия поздрав на секретарката.

— Да, сър.

След секунди в слушалката се чу басов глас.

— Как върви почивката, мистър Ломбард? — попита новият му шеф на отдела за промишлени отпадъци.

— Засега добре — отвърна Кейн студено. — Искам да знам, защо си прекъснал онзи договор с „Коустъл Уост Къмпани“.

Последва пауза. Джъркинс обмисляше отговора.

— Ами... ъ-ъ... налагаше се.

— Защо?

— Мисля, бях ви споменал, мистър Ломбард, че забелязах някои противоречия във фактурите им.

— Не си спомням за подобен разговор.

— Вижте, мистър Ломбард, вие сте зает човек. Не можете да следите и най-малките подробности от дейността на завод от такъв мащаб. Член сте на борда на директорите на още три корпорации и на управителния съвет на две колегии; имате собствен офис на бизнес организацията, към която принадлежите. Искам да кажа, как бихте могъл да имате време, да се ровите във всички ежедневни проблеми тук?

Кейн си пое дълбоко дъх, за да не избухне. Никак не му хареса тонът на Джъркинс. Обаче в думите му имаше логика.

— Вярно е. Нямам време да проверявам всяка операция от всички ъгли. Обикновено това е работа на Ед Нелсън.

— Да, сър, знам това. Но мистър Нелсън имаше камъни в бъбреците и миналата седмица се наложи да му направят операция. Сега се възстановява. Не че не държи нещата в свои ръце — побърза да добави Джъркинс. — Все още той решава тук.

— Добре — каза той. — С кого си сключил договор, вместо със СВС^[1]?

Кейн се отпусна.

— Открих една много реномирана фирма, мистър Ломбард — отвърна убедително Джъркинс. — Наистина е много реномирана. Всъщност, два от местните цехове за резервни части използват нейните услуги. Казва се „Бърк“.

— „Бърк“?

— Не са толкова известни, колкото CWC, сър — продължи Джъркинс. — Това е нова фирма. Но са много енергични. Пък и работят на малко по-ниска цена.

Главоболието на Кейн не беше изчезнало.

— Добре, Джъркинс. Ще потвърдя официално съгласието си, ако възникнат някакви проблеми. Искам само да съм сигурен, че ще свършат това, което се очаква от тях. Дай ми после Джени, ако обичаш.

— Да, сър! Приятна отпуска, сър, и не се притеснявайте. Всичко върви чудесно.

Кейн изсумтя и изчака за Джени. Искаше да му изпрати по факса калкулациите по договора и получената кореспонденция.

Уил Джъркинс избърса потта от челото си с въздишка на огромно облекчение, поглеждайки разтревожено към мъжа, който стоеше до него.

— Съвсем непредвидим разговор — каза му той. — Мистър Ломбард искаше да разбере, защо съм сключил договор с „Бърк“.

— Достатъчно си се забъркал, за да поемаш излишни рискове. Доста си затънал и вече нямаш избор. Не би искал да поживееш в затвора, нали, Уил?

— Не — отвърна неспокойно Джъркинс. — Сигурен ли си, че няма да ме приберат за това? Мистър Ломбард не знае, че Бърк е брат на покойната ми съпруга... Няма да се изпуснеш, нали? Аз, разбира се, също бих могъл да им разкажа всичко за теб — добави бавно.

— И кой ще ти повярва? — разсмя се мъжът. — Знам какво правя. — Той плъзна една дебела пачка по бюрото. — Това би могло да успокои малко съвестта ти.

Джъркинс се начумери, докато броеше парите, а после бързо ги мушна в джоба си. Имаше нужда от допълнителни приходи, за да помогне на семейството си, макар и да не му допадаше начинът, по който ги изкарваше.

Клейтън Сеймур беше в листата на представителите на Демократическата партия и работеше над нов законопроект, свързан със статута на кабелната телевизия. Цялата законодателна комисия помагаше на своя приятел и партиен лидер да събере необходимия брой гласове още на първия тур. Но Клейтън не забелязваше суматохата. Гледаше през своя прозорец от вашингтонския небостъргач и му се искаше сега да си е в Чарлстън, за риба. Държеше две избирателни кантори — само две, докато повечето от останалите кандидати имаха обикновено от три до осем.

И двете бяха в родния му щат — Южна Каролина — имаха целодневен и временен персонал, който приемаше бъдещите избиратели и отговаряше на въпросите или на молбите им. Освен това, беше назначил свой доверен екип в офиса си във Вашингтон, който работеше заедно с представители на законодателната комисия и обичайните държавни служители.

По време на кампанията си Клейтън трябваше да се ограничава в рамките на отпускания му бюджет — едно от нещата, с които можеше да се гордее. Освен това, имаше свои центрове към Комисията по енергетика и търговия, както и към Бюджетната комисия. Работеше от дванайсет до четиринайсет часа на ден и понякога се дразнеше от неоправданите разточителства на някои от богатите конгресмени. За новия конгрес се очертаваха близо единайсет хиляди точки от различни законопроекти. Ако бъдеше преизбран, трябваше да се труди още по-упорито.

Главният отговорник за личния му и служебен персонал — Дери Келър — почука на вратата и в същия миг я отвори широко. Беше висока и красива, със светлоруса коса, сини очи и хубава усмивка. Всички бяха мили с нея заради добрия ѝ характер. Клейтън харесваше в Дери най-много острия ѝ ум и експедитивността ѝ. Тя можеше да бъде дори груба, когато ситуацията го изискваше.

— О, Дери! — посрещна я с измъчена въздишка. — Пак ли възнамеряваш да ме затрупаш с канцеларска работа?

— Защо не си полегнеш малко?

— Ако си полегна, ще влязат най-малко трима сенатори и един журналист и ще настояват да се срещнат с мен.

Клейтън се облегна на стола си. Беше красив — висок, тъмнокос, със сини очи.

„Жените го обичат — помисли си Дери. — Особено високоплатената вашингтонска адвокатка Бет Уотс.“

Тази жена непрекъснато сновеше навън-навътре в офиса. Беше любезна и приятелски настроена към абсолютно всички, освен към Дери, за която смяташе, че оказвала прекалено голямо влияние върху Клейтън.

— Целият ден ли ще стърчиш тук? — подхвърли той.

— Извинявай. — Дери сложи писмата на бюрото му. — Искаш ли кафе?

— Не бива да ми носиш кафе! Ти си високоплатен обществен служител с административни задължения. Ще разтурят офиса и ще ме разпънат на кръст на поляната пред Белия дом.

Тя беше научила репликите му наизуст, затова само се усмихна и попита:

— Сметана и захар?

— Да, ако обичаш — ухили й се Клейтън.

— Ето, готово — оповести Дери след минута, появявайки се отново с две чаши димящо кафе.

Остави своята и седна на стола до бюрото му с бележник и химикал в ръка.

— Благодаря.

Той разглеждаше няколко параграфа от проектозакона, който трябваше да се гласува в най-скоро време.

— Нова точка в дневния ред, Дери. Ще те помоля да ме свържеш с някой от юристите.

— Тези точки не са ли свързани със законопроекта за старата гора и с подновяването на договора за защита на застрашените видове? — попита Дери, хвърляйки поглед на листа в ръцете му.

— Да — отвърна й неохотно.

— Каза на пресата, че подкрепяш изсичането на старата гора и си против Движението за защита на застрашените видове.

Клейтън въздъхна, взе кафето си и я погледна, докато отпиваше бавно.

— Точно така — рече твърдо.

Тя го изгледа изненадано.

— Старата гора е единственото място, където се среща петнистият бухал. Ако гласувате да бъде изсечена за дървен материал...

— Това ще осигури работа за секачите!

— Но тази гора е много стара — настоя Дери. — Една от най-старите девствени гори в света.

— Дери, не можем да лишаваме хората от работа заради един бухал — отвърна раздражено Клейтън. — Слушай, защо не вземеш да се срещнеш с всички онези лобисти, представители на горската и дърводобивната промишленост? Може би ще можеш да им обясниш позицията си по-добре от мен. Имаме нужда от дърводобивна промишленост.

— И докога смяташ, че ще имаме дърводобивна промишленост, ако започнете да позволявате да се изсичат старите естествени гори?

— За бога, Дери! — възкликна той и се наведе напред. — Никога ли не си чувала за някои основни правила в икономиката? Екологията е чудесно нещо, изцяло я подкрепям. Всъщност, спечелих си дори завидна слава в Южна Каролина за твърдата си позиция срещу токсичните отпадъци и изхвърлянето на индустриалните продукти. Но това е нещо съвсем различно. Искат от нас да се откажем от хиляди акри първокачествен дървен материал, само за да се спаси един бухал, когато има стотици безработни в забранените за сечене райони на петнистия бухал — което, между другото, ще разгневи данъкоплатците от Орегон до Вашингтон.

— Това го знам — измърмори Дери. — Но ние изсичаме всичките си дървета и не ги подновяваме достатъчно бързо. Впрочем, как би могло да се подмени нещо толкова старо?

— Не може да се подмени — съгласи се Клейтън. — Но старите неща, дори и дърветата, си умират от естествена смърт. Хората също не могат да бъдат заменени.

— Има някои неща, които пропускаш. Чел ли си всички допълнителни текстове към този законопроект?

— Откъде толкова време? — избухна той. — Боже мой, ти най-добре би трябвало да знаеш как ми ги тръсват в последния момент. Ако прочитам всяка дума от всички текстове...

— Аз мога да ги чета вместо теб. И ако ме изслушаш, ще ти кажа, защо идеята на този законопроект е добра.

— Имам си адвокат по законодателно право, който да ме съветва — започваше да губи търпение Клейтън. — И този мой съветник е завършил в Харвард.

Това беше известно на Дери. Тя също харесваше Мери Танер — елегантна чернокоса жена, чиято харвардска диплома от юридическия факултет често изненадваше хората, които я вземаха обикновено за манекен. Мери просто беше прекрасна.

— Да, вярно е. Точно затова би трябвало да се вслушаш в думите й, когато те съветва да гласуваш за някой законопроект!

— Хората избират мен, а не персонала ми — напомни й той с хладен поглед. — А това е сложен въпрос, много сложен.

Този поглед подразни Дери. Но тя знаеше, че Клейтън е подложен на твърде голям натиск, а и имаше време да се поработи над проекта, докато бъде внесен за гласуване. Така че реши да отстъпи.

— Добре.

„Засега“ — добави мислено.

— Може да ми излезе през носа, но няма да си променя становището по проекта за старата гора! — предупреди го. — Не вярвам в никаква полза, която е за сметка на околната среда.

— Значи не живееш в реалния свят.

Дери го изгледа убийствено и тръгна към вратата. Костваше й голямо усилие да не затръшне вратата.

Клейтън я наблюдаваше със смесени чувства докато излезе. Обикновено Дери бе съгласна с него по законопроектите, но този път се бореше със зъби и нокти. Винаги му беше забавно да я гледа как дращи, тъй като по природа бе твърде отстъпчива.

Телефонът иззвъня и след миг леденият й глас го уведоми, че ще го свърже с мис Уотс.

— Здравей, Бет. Как си?

— Капнала — дочу отсреща измъчения й глас. — Не можем да се видим довечера. Имаме събрание на Управителния съвет, след това коктейл, след това брифинг с един от сенаторите — и на всичко това съм длъжна да присъствам.

— Никога ли не ти омръзва тази роля на юрист? Не ти ли се приисква нещо по-различно? — сондира почвата Клейтън.

— Като например да се опитвам да повлияя на еколозите, които се борят да спасят няколко акра земя за един почти изчезнал бухал? —

попита Бет.

— Пак си говорила с Майлс! — каза ядосано Клейтън.

Бет се засмя.

— Майлс е секретар във Вътрешното министерство. Обича дърветата. Обича и бухгалтерите. Много му е неприятно, че излизаш по телевизията срещу него.

— Хората се нуждаят от работа, Бет!

— Когато изсекат всички дървета, няма да има никаква.

— Трябва да тръгвам, Бет. Ще говорим по-късно.

Клейтън затвори телефона, за да избегне някоя следваща остра реплика.

Дери отново го свърза.

— Да? — изръмжа той.

— Извинявам се — каза помирително Дери, — но отсреща е мистър Майлс Тауншенд.

— О! Извинявай. Имахме малко разногласие с Бет — почувства се длъжен да ѝ обясни.

— О, така ли? Нима и тя обича малките бухгалчета?

Тресна телефона на Дери и вдигна другата слушалка, където го чакаше Майлс.

— Само не ми говори за бухали и за стари гори! — предупреди бившия сенатор на Южна Каролина.

— Добре — отвърна провлечено Майлс. — Предполагам, че си чул достатъчно за тях от всички останали.

— Направих това, което смятам за най-добро — рече рязко Клейтън.

— Би трябвало първо да разговаряш с избирателите си, преди да предприемеш нещо на своя глава. Казах ти го още при избирането ти. Не можеш да си вършиш, каквото ти хрумне. Поне ако искаш да бъдеш преизбран. И, чуй ме — този път имаш доста сериозни съперници.

— Знам — произнесе мрачно Клейтън. — Не се притеснявай за предварителните избори. От демократическата опозиция няма никой, който би представлявал сериозна заплаха за мен.

— Сам Хюит има добра репутация в сената и много богати поддръжници, от които не на последно място е Кейн Ломбард, автомобилният магнат. Всъщност, братът на Ломбард ръководи цялата

му предизборна кампания. Сега, когато Кейн Ломбард живее точно под носа ти, в Чарлстън, не би могъл просто да не им обръщаш внимание.

— Човекът има сериозни лични проблеми и е аутсайдер. Със сигурност не е най-добрият избор за Южна Каролина!

— Чувам те, не ми викай! — Майлс се засмя злорадо. — Сега ти ме чуй. Обадох ти се, за да ти предложи един истински професионалист за изборите. Доброволец е. Дойде да се видим тази сутрин и прояви жив интерес за твоето преизбиране... срещу което аз също нямам нищо против, ако престанеш да се опитваш да оставиш моите бухалчета бездомни — добави той.

Клейтън стисна слушалката с всичка сила, но това едва ли бе направило някакви впечатления на Майлс отсреща.

— Добре. Кой е той?

— Джон Харълсън. Помниш ли в каква каша се бях забъркал с онзи мой съперник, който непрекъснато ми подливаше вода на миналите избори? Е, именно благодарение на Харълсън успях да го накарам да се оттегли. Следва право и е много кадърен. Няма дипломи, но ако не ти кажа, никога не би и предположил.

— Честен ли е? — вметна Клейтън, защото най-много държеше на това качество у своя персонал.

— Ами... предполагам, че да. Искам да кажа, че не виждам, защо пък да не е.

— Казваш, че е добър?

— Най-добрият. Няма спор.

— Тогава предполагам, ще ми го изпратиш, да се видим и поговорим.

— Вече е на път — засмя се отново Майлс. — Допусках, че ще те заинтересува. Очертава се гореща кампания.

— Ти как си? — попита многозначително Клейтън.

Последва пауза.

— Карам я. Много скоро политическият климат ще се смени и животът ми ще се облекчи малко.

Последва нова пауза.

— Как е Ники?

Клейтън въздъхна.

— Справя се.

— Двамата с баща ти трябваше да ни застрелят, задето я въвлякохме във всичко това. Бях изпаднал в паника. Съжалявам, че Ники трябваше да плати такава висока цена.

— Тя никога не те е обвинявала.

— Но аз се обвинявам.

— Всичко е минало.

Майлс смени темата.

— Искам да чуя какво ти е мнението за Харълсън.

— Разбира се. Ще те информирам.

Дери беше толкова изненадана, когато видя Джон Харълсън, че й трябваше цяла минута, докато се окопити и съобщи за него на Клейтън. Той имаше малки очички и къдрава коса, тук-таме започнала да посивява. Приличаше на мошеник и Дери се запита, какво ли търси тук.

Клейтън посрещна Харълсън и го покани в кантората, без дори да забележи безпокойството в погледа й.

Поговориха няколко минути спокойно и Харълсън се оказа обаятелен и интелигентен. Клейтън беше впечатлен. Освен добрите отзиви от Майлс, Харълсън имаше един куп препоръки от различни новоизбрани политици, чиито избори беше спечелил той.

— Бих искал да работите с мен по време на кампанията — каза му накрая Клейтън. — Ще ви дам пълна свобода като координатор.

Когато му съобщи заплатата, Харълсън се ухили.

— Имах чувството, че ще се разберем — каза с лукава усмивка, — и затова задвижих нещата в Чарлстън още преди две седмици. Знам точно какво да направя, за да бъдете преизбран, така че просто си седете на бюрото, вършете си работата и оставете грижата за изборите на мен.

Клейтън се засмя.

— Изглеждате доста уверен. Това ми харесва.

— Имам достатъчно причини да съм уверен. О, смятам, че ще я караме много добре. — Харълсън се изправи. — Оставете всичко на мен.

На Клейтън му направи впечатление, когато пое дланта му, че бе необичайно потна.

— Какво искаше пък този? — попита Дери, когато Харълсън си замина.

Тонът ѝ беше предизвикателен.

Клейтън я изгледа остро.

— Това е новият ни предизборен координатор.

— Харълсън?!

— Майлс ми го препоръча — навъси се той.

Дери знаеше, че Майлс е джентълмен, но ако слуховете за Харълсън бяха верни, човекът, когото Майлс бе препоръчал, бе истинска невестулка.

— Слушай, провери ли го добре? — започна тя, без намерение да предизвиква нова кавга.

— Да, проверих го! — отвърна раздразнен Клейтън. — Трябва ли да подлагаш на съмнение всяко решение, което вече съм взел?

— Само неправилните, шефе!

Той изпъшка и се прибра в кабинета си.

Дери се подсмихна. Първото нещо, което бе длъжна да направи, беше да се обади веднага по телефона и да си уговори среща с един познат от законодателната комисия във Вашингтон. Беше сигурна, че ще ѝ каже всичко, което я интересува за Харълсън.

Вечерта Клейтън позвъни на Ники. Не ѝ спомена за разговора си с Дери, който бе станал причина тя да си тръгне по-рано. Седеше сам в кантората си с чаша студено кафе и горещи законопроекти пред себе си. Що се отнасяше до кафето, беше зависим от директора на своя избирателен район, а Стен правеше наистина отвратително кафе.

— Няма да мога да мръдна оттук поне две седмици — каза тъжно той. — Искаше ми се да прекараме известно време заедно, преди да запретнем ръкави за тази кампания, но съм затрупан с работа.

— Вземи си малко отпуск. Заседанията на Конгреса вече приключиха.

— Известно ми е. Но съм депутат на Съединените Щати — напомни ѝ сухо. — Което е още една причина да стоя тук и да се погрижа за всички тези хартии, защото приближава гласуването на нашите закони. Не мога да се махна просто така.

— В такъв случай не се надявай да те чакам.

— Как бих могъл? В края на краищата, ти имаш нужда от почивка много повече, отколкото аз — засмя се Клейтън. — Как вървят нещата?

— Добре. Нищо вълнуващо. Морето изхвърли една голяма риба...

— Надявам се, не си се опитала да я спасяваш! Направо е лудост да влизаш навътре на риболов при твоите свръхразвити закрилнически инстинкти.

— Тази я пуснах... — каза Ники, усещайки смътна вина, задето не сподели тайната си с него.

За пръв път ѝ се случваше.

— Не беше наранена много. Отплува и повече никога няма да я видя...

Това поне сигурно беше вярно.

— Е, обещавах да се пазиш, нали?

— Клей, ще направя всичко възможно.

— Почини си хубаво. Ще ти трябват нови сили, когато започнем кампанията есента.

— Аз ли не знам?

— Днес назначих нов координатор. Майлс ми го препоръча.

Настъпи мълчание.

— Значи трябва да е добър човек — рече тихо тя.

— Извинявай, Ник — трепна Клейтън. — Не исках да кажа, че...

— Няма нищо. Честна дума. Лека нощ, Клейт.

— Лека нощ.

Той затвори телефона, проклинайки тази своя нетактичност. Ники също затвори и отиде да се изтегне в шезлонга отвън, наблюдавайки как белите зайчета на вълните се догонваха ритмично по пясъка. Луната ги осветяваше и, докато отпиваше от бялото вино, Ники си помисли, че никога не се беше чувствала толкова самотна.

В много отношения за нея Майлс все още беше отворена рана. Странно, но тази вечер болката ѝ беше много по-слаба, отколкото само преди няколко дни.

Вдигна поглед към небето и внезапно се замисли, какво ли прави Кейн Ломбард...

[1] Абревиатура на Coastal Waste Company. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Кейн Ломбард се беше изтегнал в шезлонга пред собствения си дом и съзерцаваше обляния в лунна светлина океан. Усещаше някаква празнота в себе си.

Беше на трийсет и осем години. Някога бе имал съпруга и син. Десетгодишният му брак, макар и не идеален, му беше давал чувство за сигурност. Сега отново бе в списъка на самотните мъже, но вече без идеализма на младостта, който превръщаше брака в една жизнено способна перспектива. Беше уморен и някъде по пътя беше изгубил всички илюзии за вярата в хората и за живота. Не съм като онези вълни — помисли си, — които се разбиват безцелно в брега и после изчезват. Когато умра, няма да оставя нищо след себе си, нищо, което да напомня, че Кейн Ломбард е живял на тази планета. Не е точно така — укори се сам после, докато отпиваше от силния си коктейл.

— Ще оставя фирмата след себе си. Макар че името ѝ може би ще бъде сменено след време. Имената са най-краткотрайното нещо...

Затвори очи. „Ники. Тя се казваше Ники, имаше черна коса, зелени очи и лице на ангел.“ Харесваше му излъчването ѝ, начинът, по който се смееше — сякаш очакваше животът да ѝ предложи чудесни неща. Кейн си даваше ясна сметка за всичко, но Ники го караше да се чувства оптимист. Имаше нужда от контакти с жена като нея.

„Не за постоянно, разбира се“ — каза си.

Нуждаеше се просто от една любовна авантюра. „Дали ще се съгласи? Изглежда ме намира за привлекателен. Разведена е, така че знае правилата. Дали ще приеме? Ако ѝ предложи да излезем и да се позабавяваме?“ Разклати течността в чашата си и се заслуша в нежния звън на бучките лед в нея на фона на рева на океана. „Може би Ники също е самотна. Кой знае? Няма монопол върху самотата. Тя прониква навсякъде...“

Клепачите му натежаха.

Когато се събуди, вече се зазоряваше, а Кейн все така си лежеше в шезлонга, усещайки хладния утринен въздух по лицето си. Чашата

— отдавна забравена — се беше търкулнала на пода. Уискито се беше разляло и бе попило в дъските. Кейн се изправи и се протегна с леко раздражение. Главата му беше много по-добре, но главоболието все още не беше напълно изчезнало. Погледът му се зарея отнесено над океана. Преди да успее да прогони болката, която напираше в челото му, телефонът иззвъня силно.

Икономката извика с пронизителния си глас:

— Търсят ви, мистър Ломбард!

— Дайте го тук — отвърна кисело Кейн.

Тя му подаде мобифона и се оттегли.

— Да?

— Обажда се Тод Сандърс, мистър Ломбард — чу плътен мъжки глас. — Работя за баща ви и братята ви в Ню Йорк, в „Weekly voice“ — добави мъжът след дълга пауза от страна на Кейн.

Кейн си спомни това. Сандърс беше най-добрият журналист на баща му, ако думата „журналист“ беше подходяща за човек, който е по-добър в създаването на новините, отколкото в тяхното отразяване.

— Да, познавам ви — отвърна. — Какво желаете?

— Баща ви ме изпрати в Чарлстън да поогледан нещата. Тъй като брат ви ръководи предизборната кампания на Сам Хюит, баща ви иска от мен да направя някои проучвания за кандидата на Демократическата партия, Сеймур. Нищо необичайно — побърза да добави Сандърс. — Не търся разни сензационни истории, просто нещо, което би могло да се използва в кампанията, нали разбирате? Току-що пристигнах в хотела. Някакви предложения? Да ми подскажете откъде би могло да се започне?

— Не мога да ви помогна. Не живея отдавна в Чарлстън и не познавам много хора. Но съм чувал за репутацията на Сеймур. Ако направя една погрешна стъпка, ще се опита да ми стъпи на врата като трапер — това го знам. Имахме течове по каналите за отпадъци преди две седмици — случайни, разбира се — и оттогава непрекъснато ме следи. Посочи ме с пръст по телевизията и каза, че съм бил типичен пример за алчен индустриалец, който е готов да съсипе природата. — Кейн поклати глава. — Направо е маниак на тема опазване на околната среда и, по-специално, индустриалното замърсяване. Това му е най-големият коз.

— Интересно е, че защитава интересите на дърводобивните компании на северозапад — вметна иронично Сандърс.

— Изсичането на гората на някакъв си бухал някъде на запад, очевидно, няма да повлияе чак толкова на политическия му имидж. Друго си е ровенето в мръсните канали на индустриалците, които се намират под носа му.

— Вие го казахте.

— Ще ме държите в течение, нали?

— Имайте ми доверие.

Кейн затвори телефона. Странна птица беше този Сеймур. Разполагаше с малко средства, но благодарение на старото си чарлстънско потекло, можеше да поддържа собствена кантора. Мълчаливата подкрепа на секретаря на Вътрешното министерство, Майлс Тауншенд, също му бе добре дошла. Бившият държавен сенатор от Южна Каролина беше влиятелен човек с безупречна репутация, макар да имаше един провален брак зад гърба си. Доколкото Кейн знаеше, този брак беше продължил съвсем кратко време и беше твърде загадъчен, но това се дължеше на крехката възраст на младоженката. Не си спомняше много добре, но му се струваше, че бе имало някаква връзка между Майлс и семейство Сеймур преди това. Трябваше да си спомни и да го съобщи на Сандърс при следващото му обаждане.

В главния предизборен щаб на Сам Хюит — първият кандидат в листата на Републиканската партия за района, включващ Чарлстън, Южна Каролина — се разгаряше остра дискусия между Хюит и неговите съветници.

— Не можеш да рискуваш да нападнеш Сеймур на лична основа на този етап — негодуваше Норман Ломбард.

Тъмният му поглед пронизваше високия и слаб кандидат, който беше доста нервен.

— Ще се погрижим за това по-късно. Баща ми е собственик на най-големия сензационен вестник в Америка, а аз и братята ми стоим здраво зад гърба ти във финансово и всяко друго отношение. От теб се иска само да се ръкуваш и да се сприятеляваш с хората. Засега не се тревожи за нищо друго, освен за поста, който ще заемеш. Когато му

дойде времето, имаме достатъчно лостове, за да те избутаме пред Сеймур при гласуването.

— Ами ако не мога да събера достатъчно гласове? — попита притеснено Хюит. — Не съм чак толкова известен и нямам произхода на Сеймур.

— Когато си свършим работата, ще имаш име и собствен облик — подсмяхна се под мустак Норман. — Татко знае как се печели популярност. Ще получиш гласовете със сигурност. Гарантираме ти ги.

— И няма да има нищо незаконно? — попита кандидатът.

Въпросът изглежда през цялото време бе занимавал ума на Хюит. Норман Ломбард въздъхна сърдито. Брат му Кейн имаше същите резерви всеки път, когато сензационният вестник даваше възможност на репортерите си да се развихрят по повод на някоя история. Бяха смъмрили Сандърс, задето бе надрънкал на Кейн твърде много след пристигането си в Чарлстън.

— Няма да се налага да правим нищо незаконно — увери го Норман най-малко за десети път. — Тук някоя клюка, там някакво съмнение и мястото ще бъде наше. Просто се отпусни, Сам. Работата е опечена.

— Искам да спечеля честно.

— Последният, който е спечелил честно, е бил Джордж Вашингтон — подхвърли цинично Ломбард. — Но няма значение, ще направим всичко, за да бъде съвестта ти спокойна. А сега — излизай и се включвай в кампанията, Сам. И никакви притеснения, нали? Уверявам те, че всички работят за твоя успех.

Хюит не беше толкова сигурен, колкото бе неговият съветник, но все още беше новобранец в политиката. Всеки ден научаваше за избирателния процес повече, отколкото би искал. Отначалото бе бил идеалист и ентусиаст. Сега, с всяка измината минута, илюзиите му изчезваха. Не можеше да потисне постоянните си съмнения, дали точно това са имали предвид създателите на нацията, когато са полагали основите на избирателните закони. Изглеждаше направо смешно, че квалификацията не означава абсолютно нищо в това състезание. Беше въпрос на професионална реклама и пари, а не на лични качества и реални способности. Но всички избори почиваха на тази основа. Хюит искаше да спечели. За първи път, обаче, не беше сигурен защо.

Изпита огромно вълнение, когато разбра, че Ломбард е решил да подкрепи кандидатурата му. Първоначалната идея беше именно на Кейн Ломбард. Кейн харесваше Сам, защото и двамата си падаха по яхтите, и защото Сам ратуваше за ограничаването на данъците и за някои други инициативи, които биха подпомогнали новооткритото му автомобилно производство в Чарлстън. А опонентът на Сам, Клейтън Сеймур, още от първия момент бе проявил антипатия към Кейн и беше правил всичко възможно да осейва пътя му с всевъзможни пречки, когато фирмата за производство на автомобили се беше установила в Чарлстън. Антипатията беше взаимна. Сега, след последния фал на Кейн, когато част от отпадъците му бяха попаднали в реката, Сеймур го беше атакувал по всички възможни флангове.

Когато Норман Ломбард му предложи да поеме ролята на организатор на предизборната му кампания, Сам бе изпаднал във възторг от шанса, който му се откриваше. Но колкото и да желаше да спечели тези избори, той искаше това да стане честно.

Тревожеше го репутацията, която сензационният вестник на фамилията Кейн в Ню Йорк си бе извоювал в цялата страна. Напоследък той бе започнал да добива все по-ярко изявена политическа насоченост и беше публикувал няколко отвратителни антрефилета по повод на някои от проектите на секретаря на Вътрешното министерство, Майлс Тауншенд — проекти, които всъщност поставяха опазването на околната среда над интересите на индустриалците. Ломбардови публично се бяха обявили срещу която и да било екологична групировка, а беше добре известно, че по-рано Тауншенд е бил член на „Сиера клуб“. Напоследък Ломбардови се опитваха да го дискредитират.

Всъщност, техният вестник бе отправил прикрити заплахи за лов на вещици и за разкриване на някои скандални истории сред висшите членове на президентския кабинет. Това бе станало по времето, когато Клейтън Сеймур бе обявил, че издига кандидатурата си и за следващия мандат.

Никол бе прескочила с малката си спортна червена кола до селския магазин, близо до медицинския център, да си купи мляко, хляб, а така също и пресни плодове, които толкова много обичаше.

Тъкмо се беше върнала и пристъпваше през пътната врата, когато чу изскърцване на автомобилни спирачки зад себе си.

Обърна се и видя Кейн Ломбард да изскача от един потрошен стар джип. За миг се зачуди, откъде ли е взел такова допотопно возило, но в следващия момент снажното му тяло — в снежнобяла риза и джинси — накара сърцето ѝ да забие учестено.

Той се усмихна. Ники също представляваше красива гледка в късите си дънкови панталонки и розова блузка. Тъмният тен ѝ придаваше вид на туземка.

— Имаш хубав загар — отбеляза Кейн.

— Предците ми са били френски хугеноти, пристигнали в Чарлстън, за да избегнат религиозните преследвания в Европа към края на седемнайсети век — отвърна Ники. — Казвали са ми, че мургавата ми кожа е от тях.

— Връщам нещата, които ми беше заела. Изпрани и изгладени.

— Собственоръчно? — подразни го тя.

Харесваше му начинът, по който блестяха очите ѝ, когато се усмихваше. Караше го да се чувства отново млад.

— Не съвсем.

Кейн мушна ръце в джобовете си и я изгледа внимателно със свити устни.

— Ела да се поразходим.

Пулсът ѝ прескочи. Не можеше да си позволи да се забърква с политическия враг на брат си! Наистина не можеше. Но сърцето ѝ я увещаваше друго.

— Само да оставя покупките си — рече тихо.

Той я последва в къщата и се поразходи насам-натам из гостната, докато Ники прибере всичко на мястото му.

— Трябва да се преоблека...

— Защо? Така ми харесваш.

— В такъв случай — готова съм.

Тя заключи вратата, благодарна, че няма никакви снимки наоколо, които биха могли да му подскажат за брат ѝ Клейтън. Нито пък имаше нещо скъпо или някаква антика в къщата им на брега. Дватамата с Клейтън не държаха ценни предмети тук.

Кейн отвори вратичката на джипа и ѝ помогна да се настани.

— Тук вътре не е много чисто — опита се да ѝ се извини. — Използвам тази стара бричка най-вече, когато ходя за риба. Водя баща си и братята си за костур по Санта Купър.

— Не приличаш на рибар — отвърна Ники.

После закопча предпазния си колан, като продължаваше да наблюдава обветреното му, тъмно лице. Изненада се от чертите му, от сребристите кичури по слепоочията. Беше по-възрастен, отколкото ѝ се бе сторил първия път.

— Мразя риболова, по принцип — рече Кейн.

Включи двигателя и даде на заден, като направи голям завой, преди да поеме по крайбрежната магистрала. Слънцето грееше. Беше великолепно утро, покрай брега чайки и пеликани се гмуркаха за плячка, а по плажа се разхождаха неколцина от местните жители, загледани в океана.

— Тогава защо ходиш? — попита разсеяно Ники.

— Баща ми го обича. Двамата имаме много малко общо помежду си. Ходя за риба с него, защото това ми дава повод да го виждам от време на време и да разговаряме — както и с по-младите си братя.

— И колко са те?

— Двама. Нямам сестри. Точно трима мъже сме. Като деца подлудяхме майка ни. — Кейн я погледна изпитателно. — Имаш ли семейство?

— И двамата ми родители са мъртви. — Отвърна му с много тих и отнесен глас, но премълча, че има брат.

— Съжалявам. Сигурно се чувстваш самотна.

— Не е толкова страшно. Имам си приятели...

— Като този, който ти позволява да живееш в къщата му на брега? — подхвърли той многозначително.

Ники му се усмихна хладнокръвно.

— Да, като него.

Кейн си отбеляза мислено да провери чия е тази къща. Искаше да узнае името на мъжа, с когото Ники бе свързана. Все още не осъзнаваше, че именно това любопитство бе явен признак за нарастващия му интерес към нея.

По плажа хората започваха да разгъват шезлонги и да разстилат хавлии върху пясъка. Беше топъл пролетен ден и по лазурното небе проблясваха само няколко мънички облачета.

— Обичам океана — каза замечтано Ники, като се усмихваше, докато големите ѝ зелени очи обгръщаха пейзажа наоколо. — Никога не бих могла да живея далеч от него. Дори товарните кораби и рибарските лодки ме очароват.

— Знам какво имаш предвид. Цял живот съм прекарал в пристанищни градове. Човек се пристрастява към вида и звуците на големите кораби.

Явно Кейн имаше предвид Хаупстън, но тя не можеше да му признае, че ѝ е известно.

— Тук ли живееш? — попита го.

— В отпуска съм.

Всъщност това беше вярно.

— А ти постоянно ли живееш тук?

— Не. Живея доста по-нагоре по брега.

— В Чарлстън? — сондира я Кейн.

— Нещо такова...

— Какво означава „нещо такова“?

— Живея на самия бряг.

Наистина беше така. Живееше в един от изящните домове в „Бетърн“, който бе отбелязан в Националния списък на историческите паметници и беше отворен за туристи по две седмици всяка година.

Кейн се опита да си представи къщата ѝ. Досега всичко, което бе виждал около Ники, приличаше на купено от разпродажба на стари вещи. Изпита неясно съжаление към нея. Бе му казала, че няма близък човек — с изключение на безразличния ѝ любовник — и очевидно разполагаше с много малко собствени неща. Беше забелязал, че кара разнебитена червена кола, каквито бяха на мода през шейсетте години.

— Какво ще кажеш за едно кафе? — попита я, като посочи с поглед към заведението на открито близо до брега, с избледнели плажни чадъри отпред и масички под тях.

— Да. Ще пийна с удоволствие. Благодаря.

Кейн паркира джипа и слязоха. Ники мина бавно покрай масите и седна на тази, която беше най-близо до плажа, а през това време той отиде на бара да поръча кафетата. Нямахше нужда да я пита, как го пие. Донесе ѝ го със сметана и захар и се усмихна лукаво на изненадата ѝ.

— Имам почти фотографска памет — заяви, докато се наместваше на стола срещу нея.

— Ще го имам предвид.

Кейн отпусна глава назад и притвори очи, предоставяйки обветреното си лице на ласките на морския бриз. Чертите му леко напомняха физиономията на лъв — широки и категорични форми; прав нос, за който, обаче, не можеше да се каже, че е дълъг; изпъкнало чело и гъсти вежди, широка уста с тесни устни, която съчетаваше в себе си едновременно и сексапилност, и мъжественост. Очите му бяха големи и кафяви с гъсти, тъмни ресници, и се взираха в Ники с някаква странна веселост.

— Приличаш на испанец — отрони тя с половин уста, почувствала се неудобно, че я е хванал да го оглежда така безцеремонно.

Кейн се намръщи леко, като усмивката не слизаше от устните му.

— Прабаба ми е била авантюристка, потомка на знатна испанска дама — отвърна той. — Гостувала е на приятели край Хаустън, където праядо ми имал ранчо. Разправят, че станал голям скандал, когато се преместили в Бюмонт да търсят нефт.

— Колко интересно! И намерили ли са? Искам да кажа — нефт?

— Праядо ми бил обикновен работник, когато бликнал първият гейзер в Спиндълтон през 1901. За два месеца натрупал състояние и го изгубил.

Кейн реши да спре дотук и да не ѝ споменава, че праядо му бързо си възвърнал загубата и скоро основал собствена нефтена компания.

— Горкият човек. — Ники вдигна поглед над чашата с кафето. — Жена му не го е напуснала, след като е изгубил всичко, нали?

— Не е била от тези жени. Стояла твърдо до него през цялото време.

— Това вече не се случва толкова често. Имам предвид, жените да се привързват към мъжете си. Браковете вече не траят дълго — добави лукаво тя.

Кейн се навъси.

— Много си цинична за възрастта си.

— На двайсет и четири съм — отвърна Ники. — Съвсем не съм млада за днешните критерии. — Тя се загледа в ярко лакираните си нокти. — Колкото до останалото — циничен е светът, в който живеем. В отношенията между хората властва облагата. Чувала съм, че в

джунглите на Амазонка без угризеня избиват туземците, за да освободят земята, необходима на правителството за развитието на големите международни корпорации.

Кейн я изгледа втренчено.

— Наистина ли смяташ, че при милиардното население, което земята трябва да изхранва, можем да си позволим да оставим разни първобитни култури да се ширят върху най-плодородните почви?

Зелените ѝ очи проблеснаха.

— Смятам, че ако застроим цялата плодородна земя, в близките години ще трябва да ядем бетон и стомана.

Беше доволен. Напълно доволен. При цялата ѝ красота, в тази главица имаше доста ум. Плъзна чашата си по набраздената повърхност на масата и ѝ се усмихна.

— Прогресът иска жертви.

— При темповете, с които унищожаваме природните си ресурси, този процес ще ни струва цялата планета. О, нима не знаеш, че около един процент от нас изхранват останалите деветдесет и девет? Човек трябва да има жилище и богата земя за обработване. За съжаление, най-добрата земя, подходяща за земеделие, се оказва най-подходяща и за застрояване.

— От друга страна — вметна Кейн, — ако нямат работа, хората няма да имат пари да си купят семе за посев. Един нов бизнес означава нови работни места и по-висок жизнен стандарт за тях. Осигурява по-добра храна за кърмачките и за малките деца.

— Всичко това е вярно — съгласи се Ники, навеждайки се разпалено напред, — но какво ще кажеш за цената, която хората плащат за този по-висок жизнен стандарт? Когато започна въвеждането на механизацията във фермите, фермерите трябваше да произвеждат повече продукция, за да могат да си позволят техника, която пък да им спестява време при посева и жътвата. Това вдигна и цената на храната. Пестицидите и торовете, които трябваше да използват, за да повишат доходите, натрупаха токсични отпадъци в почвата и замърсиха водите. Вярно, произвеждаше се повече, но с увеличаването на храната нараства и населението. Така нараства отново количеството храна, която трябва да се произвежда, за да се изхрани нарасналото население. Получава се омагьосан кръг.

— Не знаех, че си такъв икономист.

— Това го учихме в колежа.

— А каква ти е специалността?

— Още не съм завършила — отвърна тъжно Ники. — След третата година следване прекъснах, зарязах всичко. Един ден ще се върна и ще завърша. Не ми достигат само трийсет семестриални часа за диплома по история и за втора специалност социология.

— Бог да благослови Америка, когато завършиш. Би могла да се включиш в политиката, ако продължаваш да спориш по този начин.

Беше поласкана и ѝ стана приятно, но не се издаде. Не биваше Кейн да разбира колко навътре в политиката беше навлязла още отсега.

— Ти самият си не по-малко наясно с нещата.

— Завърших бизнес администрация — отвърна той, — с втора специалност икономика и история.

— В бизнеса ли работиш? — престори се на наивна Ники.

— Би могло и така да се каже.

— Вълнуващо ли е?

— Понякога — отвърна уклончиво Кейн и си допи кафето. — Обичаш ли да се разхождаш по брега? Обожавам разходките сутрин рано и късно следобед. Помага ми да си избистря съзнанието и да мисля по-добре.

— На мен също.

— Сродни души... — продума почти на себе си той.

Изхвърли отпадъците в кошчето и хвана импулсивно ръката ѝ.

Това беше първият съзнателен физически контакт между тях и, докато силните му пръсти се провираха чувствено между нейните, Ники усети, че цялото ѝ тяло пламва. От години не беше се чувствала така.

Затаи дъх и вдигна поглед към него.

— Какво има, Ники? — попита я нежно.

Дълбокият му глас я развълнува, дори повече от допира на дланта му. Възприе го така, сякаш бяха притиснати плътно един до друг. Очите ѝ надникнаха в неговите и почти усети вкуса на устните му.

— Нищо... — успя да промълви след минута и издърпа пръстите си от ръката му — едновременно и решително, и неохотно. — Тръгваме ли?

Кейн я наблюдаваше как крачи напред, мушнала ръце в джобовете си. Малката ветрилообразна торба на кръста ѝ се удряше в заоблените ѝ бедра. Изглеждаше уплашена. Странно поведение за жена, която го бе пустила да прекара цяла нощ в дома ѝ.

Когато я настигна, тя се спря. Чувстваше се виновна и малко не на себе си. Погледна го с унила, разсеяна усмивка.

— Извинявай. Не си ме обидил с нищо — призна му. — Мисля, че ти казах — вече съм била омъжена.

Той кимна.

— Несполучлив брак?

Очите ѝ бяха замислени, тъжни.

— Не е бил жесток с мен — продума най-сетне. — Никога не ме е удрял, нито се е напивал, нито пък е ходил при други жени... — Сви рамене. — Просто не излезе нищо, това е... и сега съм нащрек. — Отново го погледна и леко се усмихна. — А ти?

— Аз съм вдовец... — въздъхна мрачно Кейн, защото болката все още се връщаше, когато заговореше за това. — Загубих жена си и сина си при един инцидент преди година.

— Съжалявам много...

— Аз също. Беше ми много тежко, докато го преживея. Понякога си мисля, че все още не съм успял.

Той също мушна ръце в джобовете си и отново пое бавно по белия пясък. Зайчетата на вълните се гонеха, разбиваха се в брега, а чайките над главите им танцуваха върху вятъра, разперили белите си криле.

— Много си голям — подхвърли Ники.

Кейн се подсмихна.

— Висок. Не голям.

— Да, висок си. Аз съм един и шейсет и пет, а ти стърчиш над мен като кула.

— Един и осемдесет и осем съм само, а ти си просто дребосък и затова ти се виждам толкова голям.

— Внимавай какво говориш, великане. Още не съм спряла да раста — отвърна предизвикателно Ники с блеснал поглед.

— Остър език!

— Сега, след като и двамата установихме, че внимаваме да не се забъркваме, може ли да си хванем ръцете? Моите изстинаха.

— Бих могъл да си помисля, че имаш и задни мисли — рече Кейн, но все пак извади лявата ѝ ръка от джоба и я скри в топлите си длани.

— На теб не ти е студено?

— Разбира се, че ми е студено. Просто не ми личи.

Кейн стисна пръстите ѝ и се усмихна, забелязал лекото поруменяване на бузите ѝ.

— Ей, четирийсет килограмов дребосък — смъмри я нежно, — не искаш ли да вървиш с моето темпо?

— При нормални обстоятелства бих могла да тичам около теб в кръг, докато се влачиш — отвърна му спокойно Ники. — Но все още не съм се възстановила от пневмонията.

Той спря рязко и се намръщи.

— Как можах да забравя! Нали чух доктора да те предупреждава да се пазиш от настинка! Какъв съм идиот! Не би трябвало да излизаш на този студен въздух толкова рано. Защо не ми каза нищо?!

Тази негова загриженост накара сърцето ѝ да забие от вълнение.

— Вече цяла седмица съм на крака — увери го Ники. — И не съм стояла само вкъщи през цялото това време.

— Но все пак не си се възстановила напълно, нали?

— Не съвсем — призна си тя.

Ангажиментите ѝ по фестивала в Сполето бяха свързани главно с телефонни разговори и канцеларска работа и Ники прекарваше повечето време на стола. Силите ѝ все още не ѝ позволяваха да върши всичко, което си пожелае.

— Какво бездомно дете, което понякога постъпва и неразумно! — продума нежно Кейн.

Когато понечи да му отговори, той внезапно се приближи и я скри цялата в голямата си топла прегръдка. Обърна се и пое обратно.

Ники не можеше да си поеме дъх от неочакваното удоволствие. За пръв път в живота си усещаше мъжката сила по този начин. Не беше сигурна, дали ѝ харесва това чувство на уязвимост, което се събуждаше в нея, и колебанието пролича в очите ѝ, когато погледите им се срещнаха.

— Виждам думите ти ей тук — на връхчето на езика ти.

Плътният му глас едва забележимо потрепваше и звучеше много ласкаво.

— Но не ги казвай. Прегърни ме през врата и се отпусни на гърдите ми, докато те нося.

„Имитация от някой романтичен филм“ — помисли си ядосано Ники. Но най-странното беше, че се подчини, без да задава въпроси, без да се противи. От устните ѝ се изтръгна лека въздишка. Притихна до шията му и усети един сладостен мирис, когато Кейн я притисна към себе си. Ръцете ѝ обвиха врата му.

— Ники... — продума той с развълнуван, пресипнал глас и я притисна още по-плътно към силните си гърди, докато вървеше към колата.

Това вече не беше закачлива дружеска прегръдка. Ноктите ѝ се забиха в раменете му и Ники усещаше близостта му с всяка фибра на тялото си. Зърната ѝ бяха станали твърди като камък, сърцето ѝ биеше лудо. Дълбоко в стомаха си усещаше горещина и желание, каквито не беше изпитвала никога досега.

— О, скъпа — прошепна ѝ Кейн и тя почувства жадната му уста върху нежната кожа на шията си, където блузата ѝ се беше смъкнала и бе оголила ключицата ѝ.

Притвори очи с накъсана въздишка. Вятърът зави косите ѝ около лицето и охлади огъня на бузите ѝ. Кейн беше топъл и силен и Ники вдъхваше възбуждащия му аромат. Искеше ѝ се да разкъса дрехите ѝ и да впие красивите си твърди устни в гърдите ѝ, в корема ѝ, между бедрата ѝ. Копнееше да я сложи на пясъка и да се любят под открито небе.

Забравила всякаква предпазливост и свян, провря пръсти в гъстата му коса и притегли главата му, докато устата му докоснаха нежното улейче в деколтето ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На Кейн му се замая главата, но когато Ники притисна устните му по-надолу, съзнанието му изведнъж се избистри.

Дръпна се рязко и я пусна грубо на земята. После отстъпи назад, като се опитваше да не показва колко е развълнуван. Надникна в замъглените ѝ, влажни, полуотворени зелени очи.

Тя също беше потресена и не можеше да го скрие. Устните му вече бяха целунали голата ѝ кожа. Имаше чувството, че са я оставили в преддверието на ада, но трябваше да се овладее.

— Благодаря ти... Знаех, че можеш да ме спасиш от самата мен... — едва успя да продума, със следа от съжаление в гласа си.

Кейн се насили да се усмихне.

— Надявам се, че успях, макар да съм човек, който се отказва от предоставената му възможност за такова преживяване. Твоята уста е като зряла ябълка.

— Думите ти ме изпълват с трепет.

Той се засмя на собствената си реакция. Отдавна беше загърбил силните и вълнуващи усещания и все пак тази жена му харесваше във всяко едно отношение.

— В такъв случай, не искаш ли да дойдеш с мен на някое тихо, усамотено място?

— Разбира се, че искам. — Ники отметна назад разрошената си коса. — Но това наистина не би било разумно. За бога, та аз дори не знам, дали обичаш опера! Никога не бих се свързала с човек, който не обича опера, колкото и дяволски привлекателен да е той.

Кейн отново се усмихна.

— Така ли? По една случайност обожавам оперите.

Ники усети, че краката ѝ ще ѝ създадат неприятности. Не искаха да се помръдват. И парещото желание в тялото ѝ се разгаряше все повече, вместо да угасва.

— Престани да ме изкушаваш да върша безнравствени неща — каза му твърдо тя и пак отметна разпиляната си коса. — Ще трябва да

ти кажа, че преди да те срещна, бях твърдо решена да си остана целомъдрена жена.

— Харесва ми начинът ти на изразяване. Но твоята целомъдреност може да бъде застрашена, ако прекарваш повече време покрай мен. Какво ще кажеш, ако ти предложи да излезем в морето с платноходка?

— С платноходка?

— Светнаха ти очите. Обичаш ли плаването?

— Много!

Кейн сякаш се поколеба.

— Ще те взема утре рано. — И добави: — Ако си свободна?...

Ники се досети, че се пита дали любовникът ѝ, в чието съществуване го бе накарала да повярва, ще има нещо против.

— Той не е ревнив.

Устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка.

— Така ли?

Тъмните му очи се спряха изпитателно върху лицето ѝ и Ники започна да се безпокои.

Кейн знаеше, че би изгубил почва под краката си, ако тя приемеше това предизвикателство. Тази жена го привличаше физически. Но това беше всичко. Нямаше никаква опасност. „Какво ли ще стане, ако ѝ разкрия кой съм?“

Идеята му се стори забавна. „Какво пък толкова може да стане? Какво би могла да ми направи — да ме изнудва, защото сме прекарвали една невинна нощ заедно?...“

В този момент Ники избухна в смях.

— Аз живея с брат си.

— С кого?

— С брат си — повтори тя. — Не бях сигурна, дали не си някой убиец, и затова те накарах да си мислиш, че живея в дома на любовника си — за по-сигурно. Брат ми се прибира всеки петък вечерта.

Всичко му стана ясно. Очите му просветнаха и Кейн се засмя на свой ред.

— И той не се прибра... изобщо не забелязах!

— Това обаче не означава, че си търся любовник. Не съм готова... все още. Не съвсем...

Тази остра забележка го нарани. Току-що я бе държал в прегръдките си — топла и податлива — и беше усетил вълнуващото обещание за продължението.

— Е, още по-добре — каза бавно. — Защото аз вече си имам любовница.

„Защо това трябваше да ме шокира толкова?!“. Ники се извърна и се загледа към брега. „Наистина ли съм тръгнала на лов за любовник? Не е ли всъщност по-добре, че той си има партньорка?“

— Радвам се... — отвърна му вяло, макар да изпитваше всичко друго, само не и радост. — Всъщност, не бих имала нищо против един приятел — добави внезапно и зелените ѝ очи се срещнаха с неговите. — Имам толкова малко приятели.

— Съмнявам се, че човек би могъл да се похвали с повече от един истински приятел — вметна Кейн. — Окей, да го наречем приятелство.

— И никакви неприлични намеци и действия в лодката — отвърна Ники, възвръщайки доброто си настроение с удивителна бързина. — Нали няма да ме завържеш за мачтата, да ме изнасилиш или да ме съблечеш гола и да ме използваш като стръв за акули. Трябва да ми обещаеш.

— Заклевам се, че няма — великодушно обеща той.

— В такъв случай, ще се видим утре.

Кейн се взря в лицето ѝ и долови болката зад външната ѝ веселост. Това го нарани повече от забележката ѝ, че не искала любовник.

— Да — рече ѝ. — Хайде, ще те закарам до дома ти.

Вечерта, седнала на верандата, Ники се бореше със съвестта си. Не ѝ помогна дори обаждането на Клейтън по телефона, бързаш да ѝ разкаже за успехите си.

— Спечелих си нов съюзник — оповести той и спомена името на някакъв конгресмен. — Как ти се струва?

— Страхотно! Ъ-ъ... как върви полемиката с бухала?

— Истинско надпяване на бухали — измърмори брат ѝ. — С Дери не си говорим вече заради това, а и Бет също ми е ужасно сърдита. Смята ме за беден кандидат от Консервативната партия, който

гласува срещу един малък бухал и няколко стари дървета, само защото това ще означавало нови работни места и развитие на икономиката. Жените, с които съм свързан, мислят, че съм луд.

— Ще ти напомня, че не би могъл да бъде преместен този бухал на друго място, нито пък девствените огромни дървета, които са на повече от сто години...

— Престани!

— Добре — засмя се Ники. — Кръвта вода не става.

— Щом ти го казваш. Как си? Почина ли си?

— Да... — Тя се поколеба. — Срецнах... запознах се с един човек.

— Човек? Мъж? Истински човек?

— Поне така изглежда. Ще ме води на разходка с платноходка.

— Това е чудесно! Кой е той?

Ники заоправя притеснено полата си.

— Обикновен човек — излъга хладнокръвно. — Занимава се с... коли.

— А-а. Механик? Е, смятам, че няма нищо лошо в това, да бъдеш с един механик. Може ли да управлява лодката достатъчно добре, че да не те удави?

— Мисля, че може да върши всичко, което си науми... — продума замечтано Ники.

— Това ти ли си? — подразни я Клейтън. — Беше се отказала от мъжете за цял живот, когато говорихме последния път.

— О, вярно е — съгласи се веднага тя. — Само че този е съвсем различен. Никога не съм срещала мъж като него.

— Сигурно е женският идеал?

— Не знам. Може би.

— Ники... — поде колебливо брат й.

Той добре знаеше, че бе имала доста тежки преживявания в съвсем ранна възраст и е уязвима.

— Слушай, какво ще кажеш, да си дойда за няколко дни?

— Не! — Ники се изкашля и добави вече по-тихо: — Искам да кажа, че няма нужда да го правиш.

— Тревожиш ме!

— Не можеш да ме пазиш от целия свят. Все някога трябва сама да си стъпя на краката.

— Виждам, че вече си го направила — каза Кейн примирено и с не особено весел тон. — Добре, сестричке. Постъпвай, както си знаеш. А ако имаш нужда от мен — винаги съм насреща. Нали няма да забравиш?

— Можеш да се обзаложиш.

— Тогава — дочуване.

След като затвори телефона, Ники изпусна с облекчение въздуха, който бе съдържала несъзнателно през целия разговор. „Само това ми липсваше сега — Клейтън да дойде, да започне да обикаля из къщата и да се сблъска на вратата с Кейн!“ Нещата започваха да се усложняват и беше сигурна, че е необходимо да прекъсне тази абсурдна връзка, преди да се е задълбочила. Но едва ли би могла да се справи. Кейн вече бе успял да спечели сърцето ѝ. Надяваше се, че поне няма да го разбие напълно.

Чудеше се как ли Кейн щеше да запази тайната за своето богатство. Ако я изведеше в морето с яхта, дори и едно дете би се досетило, че разполага с много пари.

Той разреши проблема много ловко, като ѝ обясни, че не можел да наеме платноходката, която искал, затова щели да излязат с моторница. Моторницата беше много хубава, но не можеше да се мери с яхтата, с която обикновено излизаше в океана.

Ники прие смяната на плавателния съд, без да показва, че това ѝ е направило някакво впечатление.

— Помня, че ти обещах да те изведа с платноходка — смотоледи Кейн, докато ѝ помагаше да се качи в моторницата, — но платноходките не са много безопасни, когато има силен вятър. А днес е доста ветровито.

Наистина беше така, но главната причина бе друга. Ники се досещаше, защо нейният неочакван нощен гостенин не иска да дойде с яхта за един милион долара.

— О, обичам моторниците! — каза съвсем искрено, със светнали от възбуждане очи, когато Кейн се настани зад кормилото и завъртя ключа на стартера.

Моторът замърка като котарак.

Кейн я погледна с лукава усмивка.

— Добър моряк ли си?

— Най-добре всеки сам да прецени другия — отвърна Ники.

Той вдигна рамене и подкара моторницата. Лодката се плъзна плавно по повърхността на водата. Ники обхвана с ръка разпилените си от вятъра коси и се разсмя, когато сребристи капчици пяна напръскаха носа ѝ.

— Никога ли не си мрачна? — попита я Кейн с искрено любопитство.

— О, защо пък трябва да бъдем песимисти! Животът е толкова кратък. Престъпление е да го хабим, след като всеки ден е като Дядо Коледа — носи ти по нещо ново.

Ники обичаше живота. А той беше забравил това чувство. Тъмните му очи се насочиха към далечния хоризонт и се опита да не мисли за краткостта на живота, нито за трагичния начин, по който бе разбрал тази истина.

— Къде отиваме? — попита го Ники.

— Не преследваме определена цел — отвърна ѝ и добави леко развеселен: — Освен ако не обичаш да ловиш риба.

— Нямам нищо против. Но нали мразиш риболова?

— Разбира се, че го мразя. Но това касае само мен. Така че, не налагам вкуса си на околните. Въдиците са под онзи брезент. Мисля, че бихме могли да навлезем малко по устието на реката и да се установим на някое подходящо място. Взел съм хладилна чанта и кошница с продукти.

— Наистина си пълен с изненади — отбеляза Ники.

Тъмните му очи проблеснаха.

— Още нищо не знаеш — измърмори Кейн и се съсредоточи отново в управлението.

Откриха една сенчеста полянка и завързаха моторницата до брега. Седнаха на тревата и насочиха поглед в плувките, които вълничките издигаха и отпускаха от време на време. Ядоха сандвичи и пържени картофи, пиха кола и Ники беше възхитена от Кейн, който се оказа чудесна компания за риболов. От дете, когато ходеше за риба с покойния си дядо, не беше прекарвала толкова приятно. Беше забравила какво е да седиш край реката с въдица в ръка.

— Често ли го правиш? — попита.

— С братята ми и с баща ми. Никога с жена. Повечето от жените, които познавам, не се интересуват от червеи и кукички — каза замислено. — Ти не си гнуслива, нали?

— Не съвсем. За някои неща, може би. Но при въдичарството си струва да направиш компромис. А аз обожавам пържен костур.

— Можеш ли да го чистиш?

— Без грешка.

Кейн се засмя.

— В такъв случай, ако хванем нещо, ще се самопоканя на вечеря. — И, като присви очи, добави: — Ако нямаш никакви други планове...

— За близките няколко седмици нямам.

Той протегна напред силните си ръце и извади въдицата да провери стръвта.

— По моята няма нищо — промърмори. — Даже не ми е бутнало. Ще почакам още десетина минути и се преместваме на някое по-добро място.

— В момента, в който се махнем, стотина големи риби ще се втурнат и ще започнат да търсят храна тук.

— Сигурно си права. Може просто днес да не е подходящ ден за риболов.

— Зависи какво искаш да уловиш — каза Ники, насочвайки вниманието си към плувката, която изведнъж бе започнала да подскача припряно. — Погледни!

Грабна пръчката, засече рязко и скочи на крака. Каквото и да се беше закачило, струваше си висенето досега. Тя навиваше и отпускаше кордата, навиваше и отпускаше, движейки пръчката ту на една, ту на друга страна, мърмореше и хапеше устни, докато накрая рибата започна да се изморява. Забеляза, че Кейн я наблюдава, и се засмя на мрачното му изражение.

— Надяваш се, че ще я изпусна, нали? Нали? — подразни го. — Е, не позна. Ето, вечерята пристига.

Ники дръпна силно въдицата и един едър костур изхвъркна на брега. Докато Кейн се справяше с него, тя сложи нова стръв на кукичката.

— Аз си хванах моята — подхвърли. — Обаче не знам ти какво ще ядеш.

— Скоро ще разберем.

След два часа вече разполагаха с три едри костура, двата, от които беше хванала Ники. Кейн събра отпадъците от закуската и занесе хладилната чанта с рибата в лодката. Ники си прости, че бе почувствала превъзходство над него — поне за няколко минути.

Кейн беше забравил за своята трагедия, за деловите си проблеми и за тревогите си в тази безметежна утрин. Благодарение на Ники мисълта му се бе отърсила от бремето на бизнеса, който напоследък ангажираше все по-голяма част от времето му. След смъртта на съпругата и на сина си се бе отдал на печелене на пари за своите роднини. Храната имаше вкус на гума в устата му. Сънят му бе само една досадна необходимост и беше твърде неспокоен. Не си бе вземал отпуска, нито дори почивен ден от онова пътуване, което бе завършило толкова трагично.

Изтощението му бе станало причина за онова лекомислие, което го бе довело до инцидента сред вълните. Но докато гледаше Ники — така ведра и щастлива до себе си — не би могъл да съжالياва за това. Тя беше изключително ценна находка, макар да съзнаваше, че ще бъде с нея съвсем кратко време. След няколко седмици, без да се срещат, навярно нямаше да може да си спомни дори името ѝ. Мисълта за това събуди леко безпокойство в гърдите му.

Ники забеляза, че Кейн се чувстваше някак неловко. Питаше се, дали е толкова привлечен от нея и емоционално, както изглеждаше, че е физически. Беше се обезпокоила, когато ѝ призна, че си има любовница. Чудеше се, дали означава за онази непозната жена толкова, колкото започваше да означава за нея. Потръпна при това сравнение.

Въпреки че някога беше омъжена, съпругът ѝ не бе успял да се люби с нея. Майлс я беше докосвал леко и без никаква страст, а тя бе била толкова млада и толкова силно желаше да помогне на баща си, че в началото почти не ѝ правеше впечатление безразличието на мъжа ѝ. Тъй като в началото все пак бе увлечена по Майлс, студенината му, когато се бе опитвала да го подтикне към по-голяма интимност, я беше наранила. Вече познаваше болката, която се изпитва, щом човек моли за любов. Бе решила повече да не се впуска в нови връзки и със сигурност не искаше допълнителни усложнения с любовницата на Кейн. Независимо от силата на желанието ѝ, трябваше да устои на изкушението.

На път за вкъщи си наложи да мисли само за разходката. Това беше един от най-безгрижните дни в живота ѝ. Когато пристигнаха, беше сигурна, че мислите на Кейн вече не бяха насочени нито към риболова, нито към нея. Чудеше се, защо ли е толкова замислен.

— Трябва първо да се обадя на няколко души по телефона и ще ти помогна да изчистиш рибата — каза ѝ, като остави пред пътната врата на крайбрежната ѝ къща хладилната чанта. — Ще се върна след малко.

— Бизнес? — попита го.

Лицето му не изразяваше нищо.

— Може и така да се нарече.

Не каза нито дума повече. Усмихна ѝ се неотразимо и тръгна, като махна нехайно с ръка.

Ники влезе да изчисти рибата, обезпокоена от внезапното му отчуждаване. „Какъв ли бизнес има предвид?...“

Кейн изслуша търпеливо, докато събеседничката му от другия край на линията нервничеше и редеше високопарни фрази.

— Но ти обеща, че ще отидем на партито довечера! Всичките ми приятели ще бъдат там и най-малко двама критици ще дойдат от Ню Йорк!

Кристи говореше като разочаровано капризно дете.

— Как можеш да ми погодиш такъв номер? Над какво толкова работиш, че ще бъдеш зает цялата вечер?

— Казах ти, имам други планове — отвърна тихо Кейн.

Кристи беше художничка и започваше да става известна. Той не подценяваше интелекта ѝ, но единственото, което ги свързваше, беше безопасната близост. Не харесваше приятелите ѝ, а сигурно и те не го харесваха. Кристи имаше нужда от мъж, който да споделя бохемския ѝ начин на живот. Кейн не беше роден за такъв живот. Сега, когато бе срещнал Ники, съжаляваше, че не е скъсал с Кристи още преди месеци. Досега тя може би щеше да си хване някой друг — като онзи психолог, например, който изглежда я беше очаровал напоследък.

— Ще ми се обадиш ли все пак? — попита Кристи с дълга въздишка.

— Веднага, щом се освободя. Но може би ще е по-добре да не се срещаме повече в бъдеще — добави Кейн, колкото се може по-ласкаво.

Отсреща последва пауза на колебание и Кристи отрони тъжно:

— Може би си прав. Ти си чудесен любовник, Кейн, но винаги имам чувството, че мислиш за счетоводните си баланси, когато сме в леглото.

— Аз съм бизнесмен — напомни й той.

— Ти си просто една вървяща, говореща индустрия и все още смятам, че имаш нужда от лечение. Не беше такъв преди...

Не искаше да я слуша повече. Кристи вярваше сляпо в психоанализата. Кейн — не.

— Ще ти позвъня. Лека нощ.

Затвори телефона, преди тя да успее да изрече нещо друго. Достатъчно беше чувал за нейния аматьор психоаналитик. Постоянно говореше за него — дори и когато се любеха.

Стана и смени джинсите и тениската със свободни панталони и удобен жълт пуловер. Пържената риба и присъствието на Ники беше много по-съблазнителна перспектива от отрупаните със сандвичи и коктейли маси на Кристи и нейните приятели сноби.

Избра бутилка вино от запасите, които си бе доставил от чужбина, и го взе със себе си. Чудеше се, дали Ники разбира от хубави бели вина. Тя бе интелигентно момиче, но нямаше привилегиите на богатите. Навярно не различаваше „Шардоне“ от йоханесбургски „Ризлинг“. Ето нещо, на което би могъл да я научи. Все още не смееше да мисли за „обучение“ в нещо друго. Би могла да стане опасна в някои области.

Ники беше изчистила и опържила рибата и вече правеше плодова салата със специален сос. Кейн почука леко на вратата.

Тя го погледна през рамо и му се усмихна.

— Хайде, влизай.

Беше си облякла набрана плажна рокля на цветя, която откриваше голяма част от хубавия й загорял гръб и същевременно загатваше дискретно гърдите й отпред. Стоеше боса до кухненската маса и Кейн усети как тялото му започва да потръпва при вида на тази

женска красота. Ники явно се обличаше точно така, както той харесваше жените — без да парадират с пола си, но и без да го крие.

— Тъкмо приключих със салатата и соса. Да слагаме ли масата? — попита го ведро.

Кейн се поколеба. Не си спомняше да бе сервирал някога в живота си. В дома му винаги бе имало прислужници, които се занимаваха с кухненската работа.

— Чиниите са там — кимна Ники към шкафа. — Ще намериш приборите във второто чекмедже. Кърпите и салфетките са в третото. — Забеляза изражението му и то я развесели. — Знаеш ли как се слага маса?

— Не съвсем — призна си той.

— В такъв случай, е крайно време да се научиш. Някой ден може отново да се ожениш и представяш ли си колко по-полезен ще бъдеш, ако си знаеш задълженията в кухнята.

Кейн не отвърна на шегата ѝ. Загледа се в нея със странна отнесеност и любопитство.

— Не искам да се женя за никого. Особено за жена, с която току-що съм се запознал — добави след малко.

— Е, може би не трябва да се ожениш за мен веднага — съгласи се Ники. — В края на краищата, дори не ме познаваш. Подозирам обаче, че след като опознаеш безценните ми качества и пламенната ми страст, ще се втурнеш през глава да ми подаряваш годежен пръстен. Но ще отхвърля предложението ти. Ще бъда непреклонна.

— Така ли? — продума замислено Кейн и очите му проблеснаха.

Обърна се и започна да рови из чекмеджетата. Зае се да слага приборите на масата в особен и загадъчен ред и Ники не можа да се сдържи да не го клъвне.

— Наистина трябва да обръщаш по-голямо внимание на сервирането в ресторантите — усмихна се тя, когато забеляза, че е разменил местата на вилниците и ножовете.

— Нямам намерение да правя кариера от това.

— Ти си знаеш. Само че не искам да обвиняваш мен, ако някога попаднеш в конфузна ситуация. Бог ми е свидетел, опитвам се да те науча на елементарни неща.

Кейн се усмихна под мустак. Ники сложи храната на масата и размести приборите, докато всичко си дойде на мястото.

— Много се перчиш!

Тя направи лек реверанс и се усмихна широко насреща му.

— Моля, заповядайте.

Кейн се приближи, издърпа стола и ѝ помогна да се настани, като я наблюдаваше неотклонно.

— Готов съм да остана тук до зимата — подхвърли развеселен.

Ники въздъхна престорено тъжно:

— Архаични обичаи.

— Добрите обноси никога не са архаични и нямам никакво намерение да се отказвам от тях. Казвам си също така кратка молитва преди ядене — още един обичай, от който нямам намерение да се отказвам.

Очите ѝ проблеснаха, но тя сведе покорно глава.

По средата на вечерята двамата се увлякоха в разговор за политиката и този път Ники не можа да скрие познанията си в тази област.

— Мисля, че е престъпление да се унищожават една стара гора и да се принася рядък вид бухали в жертва на дърводобивната промишленост — заяви тя.

Гъстите му вежди се вдигнаха.

— Точно така си е — отвърна Кейн.

Ники остави вилницата си на масата.

— Ти си консерватор?

— Не от най-ревностните, но съм за опазване на природната среда. Защо си изненадана?

Ники трябваше да се измъкне от този въпрос на всяка цена. Наложил си да се усмихне широко и невинно.

— Повечето мъже подкрепят прогреса.

За миг Кейн я изгледа много внимателно.

— Аз също го подкрепям, но не и за сметка на природата. Впрочем, зависи какво е застрашено. Някои животински видове започват да изчезват, независимо от отчаяните ни опити да ги спасим, разбираш ли?

— Да, но ми се струва, че в днешно време покриваме всичко с асфалт и бетон. Има потресаващи примери за коравосърдечие на

технократите в развиващите се страни.

— Знам. Аз също чета.

— Дали наистина имаме право ние, които принадлежим към развитите промишлени страни, да лишаваме другите народи от тяхното историческо наследство, религия и начин на живот, само защото вярваме, че ние сме по-висши?

— Разбира се, че не. Но така или иначе, това се случва. Почти всяка култура смята, че превъзхожда останалите. Но ние разполагаме с огромна техника. Това прави разрушителните ни способности по-големи от съзидателните. За която и да било слабо развита нация е трудно да се бори срещу това.

— Някои го правят.

— Вярно е. Дори съм чувал за проекти, които са били спирани, поради организирана намеса от страна на заинтересувани партии. Но това не се случва често.

— Мразя всяко общество, в което силата се идентифицира с правото.

— Независимо от всичко, така работи системата. Законите се създават от хората с много пари и власт. Винаги е било така, Ники. От зората на цивилизацията една класа е управлявала, а друга ѝ е служила.

— В края на двайсети век индустриалците са свикнали да парадират с Научния Дарвинизъм, за да оправдават безобразията, които вършат заради собствените си интереси — отбеляза Ники.

— Научен Дарвинизъм? — изненада се Кейн. — Да, теорията за оцеляването на най-силните видове се прехвърля от природата в бизнеса. — Той поклати глава: — Невероятно!

— Все още се прави — подчерта тя. — Големите риби изяждат малките, фирмите, които не могат да се конкурират, минават под...

— А сега можем да цитираме Адам Смит и да си припомним всички опасности, произтичащи от опитите да се пречи на бизнеса. Нека потъващите си потъват. Никаква намеса от страна на правителството.

Ники го изгледа с нараснало любопитство.

— Да не би случайно да си някой кабинетен икономист? — попита го с усмивка.

— Завършил съм история на западната цивилизация в колежа, преди един куп години — подсмихна се също той. — Обожавам историята.

— Аз също — отвърна ентузиазирано Ники. — Бих искала да знам повече за нея.

— Би могла да се върнеш в училище и да го завършиш — предложи ѝ Кейн. — Или, ако това не стане, можеш да посещаваш популярни университетски лектории.

— Би било чудесно — сведе глава тя.

Не разполагаше с толкова време, а още по-малко пък с финансови средства. Нямахше нужда да му го казва. Кейн вече го знаеше. Почувства се малко отегчена.

Напомни си, че трябва да престане с това ораторстване. Някой ден би могла да стигне твърде далеч и да се окаже, че е предала брат си на този мъж. Всъщност, за колежа не беше излъгала. Едно от условията при развода ѝ с Майлс Тауншенд бе, той да ѝ помогне да постъпи в колеж. Беше заплатил половината такса за обучението ѝ и Ники учеше упорито. Въпреки болката от неуспешния брак, в учението бе постигнала много, но не можеше да завърши. Още след първата година трябваше да прекъсне, за да помага на Клейтън в предизборната му кампания.

— С какво си изкарваш прехраната? — попита я внезапно Кейн.

Не беше подготвена за такъв въпрос. Нямахше как да му обясни, че е нещо като икономка на брат си, че се грижеше за неговото домакинство.

— Казах ти вече. Правя скулптури — успя да отвърне ведро и да се усмихне.

Кейн предположи, че може би тя имаше някакво тайно занимание, което не бе споделила с него. Изглеждаше му доста интелигентна. Но, очевидно, нямаше големи амбиции, свързани със скулптурата. Това го разочарова, защото обичаше свободните талантиливи жени със свой собствен живот. Не му харесваха самките, които би могъл да завладее прекалено лесно и да ги превъзхожда десетократно във всичко. Чудеше се, дали, както на Кристи, всичките ѝ приятели са все художници.

— Разбирам — каза тихо.

Беше някак разочарован.

Ники не добави нищо към онова, което вече бе казала. „Още по-добре, че ще изгуби интерес към мен, преди нещата да са се усложнили“ — каза си мислено. Щеше да ѝ е ужасно трудно да му обясни коя е всъщност.

Но едно остро жило продължаваше да я човърка отвътре.

ГЛАВА ПЕТА

Докато Ники разтребваше масата, Кейн се разхождаше из гостната и разглеждаше лавиците на библиотеката. Ники създаваше впечатление, че е чела много, но единствените книги, които забеляза, бяха няколко стари томове по право.

— Бяха на баща ми — обясни му тя. — Искаше да стане адвокат, но не можеше да си позволи да жертва от времето си, след като веднъж се беше отдал на друга професия.

„Навярно не е можел да си позволи и средствата“ — помисли си Кейн.

После се усмихна и попита:

— Нямах ли собствени книги?

— Много. Но не са тук. Татко построи къщата толкова близо до морето, че винаги има опасност от наводнение по време на буря или циклон. Затова не държим нищо ценно тук.

„Ако изобщо имате нещо ценно.“

Тъмният му поглед се плъзна бавно по тялото ѝ, наслаждавайки се на нежните му извивки, които обаче нямаха открито сексуално предизвикателство.

— Харесва ми начинът, по който ме гледаш... — каза тихо Ники.

Веждите му се извиха и Кейн се засмя с известно самодоволство.

— Искам да кажа — уточни тя, — че не ме караш да се чувствам по-низша или лековата. Жените инстинктивно настръхват, когато мъжете ги оглеждат брутално или им подсвиркват. Навярно мъжете не разбират колко опасно може да бъде това за една жена, когато живее сама. А може би го знаят?

— Ти си много привлекателна. Предполагам, че когато един мъж не умее да говори, използва друго оръжие, което притежава.

Ники се начумери.

— Разбиваш всичките ми илюзии — приближи се до нея Кейн. — Тъкмо си мислех, че си единствена по рода си — жена, която се чувства най-добре, затворена в своята женственост.

— О, такава съм. Обичам да бъда жена. Но има погледи и думи, които ме карат да се чувствам неловко. Не обичам грубостта.

Той ѝ се усмихна ласкаво.

— Можеш ли да си представиш, че мъжете могат да се чувстват не по-малко неловко в присъствието на агресивни жени?

— Едва ли бих могла да си представя жени, които да карат мъжете да се чувстват неловко.

— Наистина ли?

Ники го погледна с открито любопитство.

— Налагало ли ти се е да се справяш с агресивни жени?

Усмивката бавно изчезна от лицето му.

— Това въдица ли е, Ники?

Тонът му я обезпокои.

— Ти си много привлекателен. Нормално е да се предположи, че не си живял като монах.

Широките му рамене се раздвижиха неспокойно.

— Както ти казах, жена ми и синът ми загинаха... по жесток начин... преди една година — напомни ѝ, без да навлиза в подробности за обстоятелствата. — Но с жена ми живеехме разделени доста преди това. — Кейн се поколеба. — След това си намерих любовница...

Ники се почувства като глупачка и се обърна рязко.

— Нямах намерение да си пъхам носа в тези неща.

— Не е това — каза сърдито той. — Искам да кажа, че беше случайно от самото начало. Имах нужда от някого. А тя беше мила и нежна.

Ники притвори очи от неочакваната болка. Не смееше да мисли, защо я наранява толкова фактът, че Кейн има трайна връзка с друга жена.

— Разбирам...

— Не. Не разбираш. Аз скъсах с нея.

Тя вдигна вежди.

— Заради мен?

Изтърси го, без дори да се замисли.

— Защото чувствата бяха изчезнали и от двете страни. Винаги съм бил честен с нея — от самото начало. — Кейн присви очи. — Ще бъда честен и с теб, напълно открит. Не искам да се женя втори път.

Ники успя да се овладее.

— Нито пък аз. Мога да ти предложа само едно приятелство — добави тихо.

Той я погледна учудено.

— Защо?

Не можеше да му каже, че причината е във враждата между него и брат й.

— Не искам любовна връзка с теб, това е всичко.

— Откъде знаеш, преди да си опитала? — предизвика я Кейн и в погледа му припламна лукаво огънче. — Много съм добър в леглото, Ники. С мен няма никакъв риск, никакви неприятни последици.

„С изключение за моето сърце и за кариерата на брат ми“ — помисли си тъжно Ники.

— Обичаш ли да си блъскаш главата в стена?

Това беше едно на нула за нея.

Кейн въздъхна и мушна ръце дълбоко в джобовете си.

— Не, но ще се наложи — отвърна замислено. — Добре. Да оставим това. — После се поколеба и произнесе със загрижен и сериозен тон: — Ники, трябва да си имала ужасни преживявания!

— В известен смисъл — съгласи се тя. — Но не те познавам достатъчно добре, за да ги обсъждам с теб. — И прибави, преди Кейн да успее да зададе следващия си въпрос: — Бъди добър и спри да се ровиш в миналото ми.

— Ще получа ли награда, ако го направя?

— Ябълков пай — усмихна се Ники, — със сладолед.

Той облиза устни и очите му отново светнаха.

— Окей.

— Знаех си, че стомахът ти е слабото място — каза самодоволно Ники.

След като приключиха с пая, двамата седнаха на верандата да послушат „Римски пинии“ на Респиги, опитвайки от прясната пинаколада. Ники с изненада откри, че музиката му харесва, колкото и на самата нея.

— Тази музика не е ли малко мрачна? — вметна Кейн.

— Може би меланхолична — съгласи се тя. — Аз обичам Дебюси.

— Аз също.

— Меланхоличен ли си?

Погледът му бе станал странно отнесен. Остави чашата си с недопитата колада.

— Всички имаме лоши спомени, Ники.

Тя се досещаше за причината на това негово настроение. Искаше ѝ се да може да му каже, че добре го разбира. Погледът ѝ потърси суровото му лице и се задържа там, наблюдавайки потрепването на изопнатите му мускули, докато Кейн се взираше в океана. Дали си спомняше за малкото си момче. За жена си?

— Кейн?

Той пое дълбоко дъх, но болката явно продължаваше да го пробожда.

Ники забеляза как пръстите му стискаха полупразната чаша с побелели кокалчета. Отпусна се в скута му и се сви в него.

Кейн потръпна целия. Силното му тяло се вкамени за миг, сякаш топлината ѝ го беше парализирала. След това погледът му се плъзна надолу, за да срещне нейния.

— Изглеждаше като човек, който има нужда от подкрепа — промълви тихо Ники. — Ако не съм права, винаги можеш да ме захвърлиш на пода.

— Би било неблагодарност.

Той остави чашата на масата и я прегърна. От топлината на телата си забравиха за хладния нощен въздух. Усетила силните удари на сърцето му, Ники затвори очи. Бризът разпиля косата ѝ. Откъм океана се носеше ритмичният шум на вълните.

— Животът е жесток — произнесе Кейн, като галеше механично кърлиците ѝ.

Ники си спомни собствените си рани. Сякаш чуваше дълбокия глас на Майлс, който се извиняваше, задето така прибързано се бил оженил за нея; задето бил изисквал да се грижи за него, след като не можел да ѝ осигури поне нормална духовна връзка. В очите му тогава се бяха появили сълзи и Ники бе започнала да го успокоява. Но тя също бе плакала, защото бе вярвала, че е влюбена в него.

— Загинаха точно преди една година. Липсва ми синът ми — въздъхна Кейн.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му, по твърдите мускули на раменете му.

— Съжалявам... — каза простичко.

Бузата му докосна косата ѝ и се отпусна там. Кейн не си спомняше да е изпитвал такова блаженство с друго човешко същество. Досега не беше си позволявал да спре да работи, да влага максимална енергия в бизнеса, защото прииждаха спомените, които бяха истинско мъчение. Но Ники успокояваше болката му.

Тя го разбра. Притисна се още по-плътно до него с едно доверчиво и същевременно възбуждащо движение.

— Ти знаеш много повече — рече ѝ той, придържайки я през кръста с голямата си силна ръка.

Всъщност, Ники не знаеше нищо определено. Но нямаше нужда да му го показва. Смушка го шеговито в ребрата, за да разрежи опасното напрежение, витаещо във въздуха.

Настани се удобно в скута му и се загледа в застиналото му лице.

— Имаш ли гъдел? — засмя се лукаво и ръцете ѝ внезапно се спуснаха надолу към хълбоците му.

Кейн ги хвана и двете и се поде кратко боричкане на стола.

— Русалка — каза провлачено, когато я задържа безпомощна в обятията си.

Здрачът едва му позволяваше да вижда лицето ѝ.

— Пират... — прошепна в отговор Ники.

И той наистина приличаше на такъв с тъмната си коса, която се бе разпиляла по широкото му чело, и с дяволския блясък в черните му очи.

Напрежението в телата им нарастваше.

Кейн се премести почти незабележимо. Ръката му се плъзна по гърба ѝ и я притисна с нежна настойчивост.

— Миришеш на рози — промълви, свеждайки глава над нея. — Искам да те целувам, докато останеш без дъх...

— Това заплаха ли е или обещание? — попита почти беззвучно Ники, когато устните му вече докосваха нейните.

— Ти ми кажи...

Тя ги разтвори с готовност и потъна в неопишуема наслада. Тялото ѝ потръпваше блажено, докато целувката му ставаше все по-настоятелна. Харесваше ѝ как езикът му прониква в устата ѝ, харесваше и кокосовият вкус на пина коладата по устните му. В

ласките му имаше ловкост и увереност, които усиливаха вълшебството, в което Ники се бе потопила.

Когато Кейн вдигна глава, устните ѝ последваха неговите. Той се засмя нервно и се отдръпна.

— Престани — скара ѝ се шеговито. — Опитвам се да бъда джентълмен, както ме е учила майка ми.

— Един истински мъж умее да устоява на изкушенията — отвърна му с топла усмивка.

— Не и на такива.

Отмести я настрани и се изправи рязко, но очите му още се смееха.

— Прибирам се у дома, преди да си ме прелъстила.

— О, колко съм страшна.

Ники се протегна доста предизвикателно.

Кейн изпъшка.

— Тръгвам си. Веднага.

Ники също се изправи, като се подсмиваше.

— Ще те изпратя до вратата като добра домакиня.

Взе ръката му и се вкопчи в нея, докато вървяха към изхода.

— Значи, това беше за довиждане?

Иронията ѝ не беше нищо повече от съжаление.

Той отвори вратата.

— Обичам да ме утешават, когато ме боли. Бих могъл да направя за теб същото, ако имаш нужда.

— Благодаря. Ще го запомня.

Кейн се подпря на рамката, с ръка в джоба.

— Слушай, аз и Кристи бяхме скъсали доста преди тази вечер. Не искам да оставаш с впечатлението, че възприемам жените като някаква свободна стока.

— Мисля, че вече го разбрах.

Той се пресегна и докосна лицето ѝ.

— Градината на магнолиите е най-хубавото място в това кътче на света. Виждала ли си я?

— Да. Половин дузина пъти. Но ще ми е приятно да я видя пак.

— Утре?

Ники кимна.

Кейн се наведе и я целуна нежно.

— Всичко това са думи — въздъхна дълбоко. — Не искам да се обвързвам с теб.

Тя обви ръце около врата му и се притисна към гърдите му.

— И аз не искам да се обвързвам с теб.

Кейн също я прегърна.

— Времето не е подходящо — прошепна ѝ.

Ники се надигна с полуотворени устни.

— О, да!...

Той я зацелува жадно. Тялото му подсказа, че ако продължи, няма да може да се спре. Изстена и се насили да отстъпи една крачка.

Ники му се усмихна лукаво.

— Тръгвам... — каза Кейн.

Ники сложи ръце отзад на гърба си, за да не се изкушава.

— В колко часа утре?

— Пет рано ли е? — попита малко мрачно той.

— Не. Но ако изчакаш до шест, тъкмо ще можеш да закусиш.

Кейн кимна. Тъмните му очи все още я гледаха жадно, когато излезе през вратата.

Ники разтреби къщата и излезе отново на дървената веранда. Знаеше, че не може да си позволи да се влюби в Кейн. Знаеше също, че Кейн ще побеснее, ако разбере, как го е мамила, като не му е обяснила коя е всъщност.

Но точно сега нищо друго нямаше значение, освен да бъде с него...

На другия ден той я заведе в Градината на магнолиите и Ники се залепи за огромната му ръка, сподиряна от завистливите погледи на много жени. Гледаше я също толкова жадно, колкото и тя него, и целувката, с която я изпрати вечерта, беше по-изразителна от всякакви думи. Ако се влюбваше — а Ники наистина се влюбваше — в такъв случай, Кейн също се бе влюбил. Колкото повече прекарваха заедно, Ники все по-ясно съзнаваше, че и двамата вървяха към онзи момент, след който нямаше да може да има връщане. Беше толкова хлътнала по него, че не би могла да му откаже нищо. За пръв път след развода си позволяваше на чувствата да ръководят действията ѝ.

Барът в търговската част на Вашингтон беше много хубав и тази част на града беше сравнително безопасна. Дери имаше пистолет и разрешително за него, но никога не го носеше. Уменията ѝ по самозащита щяха да са достатъчни, ако попаднеше в беда. В момента имаше нужда от информация, която не би могла да намери на друго място.

Един мургав мъж с прибрана на опашка дълга коса вдигна поглед от сепарето до прозореца, когато тя влезе. Дери се запъти право към него и седна насреща му.

— На какво си? — попита я той, без никакъв акцент и с широка усмивка, която се излъчваше дори от големите му тъмни ириса.

— Ирландско кафе.

— Кофеинът няма да неутрализира уискито.

Дери се засмя.

— В такъв случай можеш да ме закараш до вкъщи, след като приключим разговора.

— Няма проблеми. И аз бих пийнал едно.

Събеседникът ѝ поръча на сервитьорката и впи мълчаливо очи в Дери, изчаквайки я търпеливо да заговори. Тя знаеше, че това търпение няма да се изчерпи никога. То беше едно от достойнствата на Кортес.

— Какво знаеш за Джон Харълсън? — попита го съвсем тихо.

Той рязко вдигна вежди.

— Защо искаш да знаеш?

— Ще престанеш ли да се държиш като правителствен агент?

— Просто навик. Съжалявам.

Сервитьорката донесе поръчката. Кортес плати своето, а Дери измъкна от джоба си една банкнота и махна на момичето да задържи рестото.

— Харълсън ще работи за моя шеф — каза Дери, след като отпи от кафето.

Кортес пусна две бучки лед в уискито си и се загледа замислено в чашата.

— Интересно. Смятах шефа ти за по-разумен.

— Наумил си е да бъде преизбран. Майлс Тауншенд му препоръча Харълсън. Той е помогнал на Майлс, преди да влезе в

министерството.

— О, Харълсън си върши добре работата, няма съмнение — кимна Кортес. — Но ти не би искала да работи за шефа ти, нали?

— В такъв случай, как бих могла да убедя шефа си да се отърве от него.

Кортес я погледна.

— Просто ти го отърви от него, това е.

— Да. Бих могла, ако знаех...

Той се наведе напред.

— Не можеш сама, защото най-после е в положение, което изисква моята намеса. Стой настрана. Аз ще се справя с него.

Дери се намръщи.

— Значи, няма да ми кажеш нищо, така ли?

— Не!

Тя го изгледа сърдито.

— Харълсън би могъл да провали кариерата на шефа ми. Мери Танер беше главен юридически съветник на Майлс, докато беше сенатор, и знае всичко за методите на Харълсън. Тя ми намекна, че е забъркан в доста незаконни неща. Но няма да ми каже в какво точно. Потърсих те, защото се надявах ти да ми кажеш.

— Мери е един от блестящите юридически умове в наши дни. Скоро ще става съдия.

— Надявам се — съгласи се Дери, сигурна в опита и преценките на приятеля си, който беше потомък на роби от крайбрежието на Южна Каролина. — Но какво знаеш за Харълсън? Защо никой не иска да ми каже нищо за него?

— Прекалено е рисковано на този етап. Не говори нищо. Не предприемай нищо. По всяка вероятност след две седмици ще бъда в Чарлстън — в отпуск. Ще се свържа с теб.

Искаше ѝ се да поспори с него, но знаеше, че е безсмислено.

— Добре. Фийби също ще се върне след няколко седмици — добави тя с потайна усмивка. — Ще ѝ бъде приятно да те види.

Кортес се намръщи.

— Не съм музеен експонат за началните курсове по археология.

— Втора специалност — поправи го Дери. — Първата ѝ специалност е антропология. А ти си команч — потомък на монголоидната раса от Азия. Туземец, абориген.

Кортес присви очи.

— От което пък би могло да следва, че ти си кавказки натрапник. Не. Не искам да се виждам с Фийби.

— Тя е руса, със сини очи, голяма мъжкарана е и обича да изравя разни неща.

— За бога, не можеш ли да си представиш какво изпитват коренните жители на Америка към археологията? — избухна Кортес.

— Съжалявам! Но Фийби не изравя хора. Само стари гърнета.

— Които може да са свещени реликви...

Дери пхна купичката под носа му.

— Вземи си фъстъци.

Кортес отново я изгледа мрачно, а тя му отвърна с усмивка.

— Ако няма да ми кажеш нищо за Харълсън, аз си тръгвам.

— Нищо не мога да ти кажа. Трябва да ми имаш доверие.

Още от първата им среща по време на един представителен банкет Дери бе привлечена от този висок, вгълбен в себе си мъж. Бяха станали приятели. Намираще го за много по-интелигентен и различен от агресивните бизнес типове, които се опитваха да я свалят.

Кортес знаеше, че е влюбена в шефа си. Дори да имаше някаква жена в живота му, той никога не бе ѝ говорил за нея. Въпреки настояванията си, досега Дери не беше успяла да го накара да се запознае с племенницата ѝ — Фийби.

Кортес я откара до апартамента ѝ с една безлична кола, която използваше, когато не бе на служба.

— Защо не си купиш някое кабрио? — попита го, щом пристигнаха.

— Представяш ли си как бих изглеждал с развети от вятъра коси? — отвърна замислено той.

— Косата ти никога не се е развявала от вятъра. Никога не я оставяш свободна.

— Твърде е рисковано — отвърна Кортес с безизразно лице. — Може отново да се пробуди дивото в мен.

— Не и в теб. Не и с дипломата ти от Харвард.

— Благодаря за атестата. Ще се видим в Чарлстън. И не се безпокой.

— Ще чакам с нетърпение — въздъхна Дери.

Следващият петък Клейтън се върна със самолета в Чарлстън, заедно с навъсената Дери. Беше му казала, че била поканена от един обещаващ вашингтонски политик на театър и Клейтън нарочно бе уредил това пътуване, за да наруши плановете ѝ.

Вече бяха имали едно малко спречкване, относно наемането на Джон Харълсън, но щом пристигнаха на летището, Дери реши да се въздържа от всякакви открити спорове и да се съобрази с предупреждението на Кортес. Надяваше се само Харълсън да не компрометира безвъзвратно Клейтън, преди Кортес да е направил каквото възнамерява. Чудеше се до каква ли степен е нечист Харълсън и по каква линия. Дали ставаше дума само за начина, по който провежда политическите кампании, или за нещо повече.

— Не би ли могла да престанеш да се взираш така в мен? — попита я Клейтън с обнадеждаваща усмивка. — Веждите ти ще се сраснат в това положение и ще заприличаш на боксьор.

Тя отметна русата си коса и отново го погледна многозначително.

— Чудесно! Ще мога да си намеря работа като бодигард.

— И да се обърнеш срещу мен! Просто нямаш шанс.

— Кой знае. Може и да осиновя някое от онези нещастни петнисти бухалчета, чиито домове ще спомогнеш да бъдат изсечени.

Сега беше негов ред да се втренчи в нея.

— Няма да гоня нито един пернат приятел от Северозападната гора лично.

— Ще внесеш закон, който ще ги изгони!

— Искам да осигуря работа на дърварите. Знаеш ли колко от тях са безработни покрай тези съдебни процеси, повдигнати от разните групировки за защита на околната среда?

— А ти знаеш ли, че през последните години дърводобивът е нараснал, но въпреки това дърварите са без работа? — не се предаваше Дери. — Първо ще пренесем в жертва естествената среда на бухалите, а след това? Нашата? И още нещо: правителството прокарва и поддържа пътища през националните гори и дърводобивната промишленост се възползва от това. Тези гори се поддържат от данъците. А кой мислиш плаща? Американският данъкоплатец — ето кой!

— Всички ползваме дървесината — отвърна спокойно Клейтън.

— Да. Но на каква цена?

— Водиш се единствено от емоциите си, Дери. Горите постоянно се възобновяват. Боже мой, та нали всичко — от апартамента, в който живееш, до хартията, на която пишеш, е направена от дърво! Наистина ли мислиш, че тази цивилизация би могла да оцелее без дърводобивна промишленост?

— Преди да решиш окончателно, дали да внесеш отново закона за защита на застрашените видове, или да позволиш изсичането на старите гори, не би било лошо да поговориш с някои други хора, освен пряко свързаните с дърводобива. Знам, че Док Бренигън ти е симпатичен. Но не е в негов интерес да ти разкрива и двете страни на медала, защото той работи за дърводобивните компании.

— С Док сме приятели.

— Приятелите не те насилват, да се гласува нещо в тяхна полза в Конгреса.

— Поне един ден... моля те, Дери!... — избухна най-после Клейтън.

Тя му се поклони демонстративно и излезе. Клейтън подаде багажа на служителя и се запъти към терминала. Но не бързаше. Не гореше от нетърпение да я настигне, преди да се е успокоил.

Разследващият репортер от „Weekly Voice“ се замисли над пикантната информация, която бе измъкнал от представителя на най-голямата и най-реномирана местна фирма за унищожаване на отпадъците. От изпълнителния съвет на „Coastal Waste Company“ му бяха казали, че без някаква причина Кейн Ломбард внезапно е анулирал договора си със стабилната Крайбрежна компания за преработка на отпадъци и бе сключил нов с някаква малко известна фирма.

Представителят на CWC още се чудеше на това неочаквано решение, за което нямаше логично обяснение. Неговата компания имаше безупречна репутация във връзка с преработването и изхвърлянето на отпадъците по цялото югоизточно крайбрежие. CWC разполагаше със специалисти, специално обучени за тази работа. Използваха превозни средства, пригодени за извозване на токсични

материали, които бяха двойно изолирани за по-голяма безопасност. Шофьорите бяха компетентни да реагират незабавно в случай на авария или катастрофа и знаеха как да действат, ако се откриеше някакво изтичане. Дори имаше предаване по националната телевизия, в което компанията бе посочена като пример за перфектно изпълнение на подобна работа. И сега, без никаква причина, Кейн Ломбард ги беше зарязал. Най-много ги тревожеше как би се отразил подобен факт върху репутацията им.

Сандърс ги беше попитал, дали са се опитали да се свържат лично с Ломбард, за да открият аргументи за внезапното му решение. Разбира се, че били опитали, но Ломбард не отговарял в къщата си на крайбрежието. Икономът му казвал, че било изключено да се свърже с него.

Това също беше странно. Ломбард не беше известен като човек, който увърта или отбягва откритите отговори и споровете.

Изборът му на нов контрагент за отпадъците будеше любопитство. Новата местна фирма на име „Бърк“ бе съдена само преди една година, защото бе изхвърляла химикали от един цех за галванизирани направо на полето, вместо в определеното за тази цел сметище.

Сандърс беше изпратен на юг, за да се опита да открие нещо, което би могло да помогне на кандидата на републиканците, Сам Хюит, в предизборната му кампания. Не му беше наредено изрично да вади мръсните ризи на Сеймур, но той бе сигурен, че някоя скандална история около него би била от полза. Обаче това, което бе открил, едва ли щеше да бъде в минус на фамилията Сеймур.

Опита се да се свърже с Кейн по телефона, но след като не успя, позвъни на баща му в Ню Йорк. Мистър Ломбард бе обезпокоен, когато му спомена, че не успял да се свърже със сина му толкова време.

— Върви направо там — разпореди се. — Обясни му как стоят нещата, преди да е станало твърде късно. Интересно... не е в стила на Кейн да клинчи от бизнеса — промърмори в добавка.

— И аз така съм чувал, Сеймур ще използва всичко, което открие, за да компрометира Сан Хюит и компанията му. Ръководи я вашият син Норман, а Кейн е негов брат. Всеки скандал, свързан с някого от Ломбардови, би могъл да рефлектира върху Хюит.

— Знам. Откри ли нещо, което бихме могли да използваме?

— Ако имате предвид нещо за Сеймур — не. Имат безупречна репутация в Чарлстън...

— Това са общи приказки. И най-добрите семейства винаги имат по някоя мръсна тайна. Открий тяхната.

— Оклеветяване...

— Не ти плащам, за да имаш съвест, Сандърс! Върви да видиш Кейн. И се разрови по-надълбоко. Ще кажа на Норман какво е положението.

Ломбард затвори.

Сандърс си изхлузи обувките, остави чашата на масичката и се изтегна на леглото. Мечтите му за кариера на писател отдавна бяха угаснали. Пишеше, каквото му възложеха, и изкарваше добра заплата, но се чувстваше като лешояд, който се храни от буницето на човечеството.

Харълсън звънеше от личния си телефон. Беше петък вечер и Клейтън бе напълно предсказуем поне в едно отношение: в седем часа всеки петък си беше вкъщи в Чарлстън.

Очакваше кандидатът му да е изморен, но Сеймур се оказа съвсем бодър, когато вдигна слушалката.

— Какво толкова има, което да не може да почака до понеделник?

— Реших, че бихте искал да научите, че Кейн Ломбард е сключил договор с някаква ненадеждна фирма за изхвърляне на токсични отпадъци някъде в крайбрежните блата.

— Какво?!

Харълсън се ухили.

— Винаги досега е бил много стриктен в това отношение. А сега изведнъж наема местен човек с определено лоша репутация, който да му изхвърля боклуците. И зарязва най-добрата компания в този бизнес.

— Факти, Харълсън, факти.

— Имам ги. Дайте ми няколко дни и ще го докажа.

— Напомни ми да ти повиша заплата. И то солидно.

Харълсън се засмя гласно.

— В такъв случай, ще имате записи на видеокасети, подредени тематично.

— Много добре. Знаех си, че не съм сгрешил, като те наех. Все пак не преминавай границата — предупреди Клейтън. — Не му оставяй никакви козове срещу нас.

— От мен няма да получи нищо.

— Благодаря.

Клейтън затвори. Предишното му лошо настроение изведнъж се изпари. Ломбард бе обявил публично намерението си да финансира кампанията на Сам Хюит, а Норман Ломбард — един от братята му — ръководеше кампанията на републиканския кандидат. И освен това, Ломбард бе правил някакви отворителни и нагли намеци, че Сеймур имал произхода и обкръжението, но не и достатъчно ум и способности, за да се справя с работата.

Може и да не беше съвсем почтено да се говори по този начин по време на изборите, но навярно щеше да го използва. Прекалено много пъти вече го бяха побеждавали безскрупулни типове.

„Поне не съм вземал пари изпод масата — помисли си Клейтън, преценявайки своята изгода от това, което Ники бе нарекла просташка тактика. — Ако узнае, тя несъмнено няма да го одобри. Но в края на краищата, аз ще направя услуга на града, нали? Един индустриалец, който замърсява околната среда, си заслужава всякакъв скандал. Впрочем, Ники не бива да научава за това. Тя има нужда от почивка.“

Не можеше да се освободи от мисълта, че Харълсън бе успял да му изрови такъв пикантен скандал. „Наистина трябва да го възнаградя. Той е истинско съкровище.“

Дери разопакова багажа в малкия си апартамент. Имаше достатъчно дрехи за няколко седмици, през които с Клейтън щяха да останат в Чарлстън, за да работят по кампанията за преизбирането му, докато Конгресът не е в сесия. С болка си спомни за спора си с него. Беше изненадана от настояването му да го придружи веднага до Чарлстън, въпреки че той никога не работеше в събота.

Искаше й се да не може да живее без нея. Но трудно би могла да издържи конкуренцията на Бет Уотс, която беше интелигентна и красива. „Защо се заблуждаваш?“ — запита образа си в огледалото.

Имаше два нови сиви косъма в гъстата руса коса. Имаше също бръчици в ъгълчетата на големите си сини очи и тъмни кръгове под тях от недоспиване. От години работеше за Клейтън и той никога не я забелязваше. Беше прекалено зает с много по-бляскавата компания, която политическото му положение му осигуряваше.

Беше дискретен, но в живота му имаше много жени. Или поне беше имало, докато не бяха станали комбина с Бет. Дери винаги стоеше в сянка. Поднасяше му документите за подпис и му напомняше за насрочените срещи, а единствената ѝ награда от негова страна беше да я дразни за ограничените ѝ контакти. За което, разбира се, бе виновен самият той, тъй като Дери не искаше да излиза с никой друг, освен със своя глупав шеф.

„Наистина трябва да си го избия от главата!“ — убеждаваше се тя, докато се приготвяше да си ляга. Новоизбраният конгресмен, който я беше взел със себе си във Вашингтон преди три години, се променяше пред очите ѝ. Беше се издигнал благодарение на консервативната си платформа, но сега сякаш всичко се рушеше. Това, че не искаше да защити горите, беше само поредното от неприсъщите за него действия напоследък. „И като се прибави наемането на Джон Харълсън...“

Беше получил гневни писма от много конгресмени, които не одобряваха позициите му по време на последната сесия на Конгреса. Беше гласувал против няколко проектозакона за опазване на околната среда. А сега изведнъж излизаше срещу бившия си зет — Майлс Тауншенд — виден консерватор-адвокат. Майлс беше в началото на четиридесетте, но имаше опит в политиката. Беше се опитал да предупреди Клейтън, да не гласува лекомислено, но той не се вслушваше в никого.

Дери се чудеше, дали Ники е забелязала промените в характера на брат си. Тя бе изкарала тежка болест, а Клейтън прекарваше във Вашингтон повече време откогато и да било.

Придърпа завивките отчаяна и объркана. Никога досега не беше спорила така с Клейтън. Имаше чувството, че е орисана. Идваше ѝ да изтича при Ники и да си поговорят за него.

Бет Уотс се беше нагърбила с ужасно много адвокатска работа. Понякога си мислеше, че би било чудесно да се омъжи за Клейтън Сеймур и да зарече тази напрегната професия! Но тогава се сепваше и осъзнаваше, че не би могла да си стои вкъщи през цялото време и да се откаже от предизвикателствата и вълненията, свързани с нея. Макар и рядко, все пак вършеше по някое добро дело.

Но най-много от всичко ѝ се искаше да бъде юридически съветник. Беше много високо платена работа и при това много престижна. Тогава би могла сама да избира делата си и да защитава собствените си каузи. Умението да спори в съда беше едно от най-силните ѝ качества.

Спънките се криеха във връзката ѝ с Клейтън. Не би могла да се вижда с него, след като в задълженията ѝ щеше да влиза, да влияе на високопоставени негови колеги. За Клейтън това би означавало сблъскване на интересите и би могло да му коства кариерата.

Бет смяташе, че не е разумно да погребва всичките си мечти, само защото биха могли да попречат на неговите амбиции. От много дни се опитваше да разреши този проблем пред себе си и все не стигаше до никаква алтернатива.

След като приключеше кампанията — а тя беше сигурна, че Клейтън ще спечели — трябваше да поговорят открито по този въпрос и да се опитат да го разрешат. Държеше много на Клейтън. Но цял живот се бе трудила упорито да се наложи в юридическите кръгове на Вашингтон. Всички тези години на лишения и трупане на знания не можеха да бъдат поставени просто „под линия“ към живота ѝ. Клейтън трябваше да разбере, че тя е твърде амбициозна и твърде интелигентна, за да бъде просто един придатък към някой мъж — дори и да го обича безумно.

Предстоеше ѝ труден избор. И това я плашеше.

ГЛАВА ШЕСТА

Отначало всичко бе започнало като на шега. Кейн се бе надявал, че след няколко срещи Ники ще му омръзне. Но не бе станало така. Последните две седмици двамата бяха почти неразделни и той още по-болезнено изживяваше собствената си самота, когато не беше с нея. Чувстваше се като половин човек.

Вдигна мургавото си лице срещу свежия бриз. Част от чертите му бяха италиански, други испански, имаше дори и нещо гръцко в тях. Във вените му течеше средиземноморска кръв и може би това обясняваше страстта му към плаването.

Погледна през рамо към екипажа на яхтата. Момчетата работеха здраво, за да опънат триъгълното платно и когато го вдигнаха, сърцето му сякаш замря. Вятърът се плъзна по него, погали го, след това внезапно го обгърна като страстен любовник. Яхтата потръпна и в следващия миг се понесе по вълните.

Кейн се разсмя буйно от завладяващата го радост, че живее. Винаги се чувстваше така, когато излизаше в открито море. Обичаше опасностите, скоростта, капризите на ветровете и теченията. Беше сигурен, че ако бе роден в средните векове, щеше да стане пират. Или поне моряк. Имаше друго нещо, което да го опиянява повече от плаването.

Изведнъж рязко завъртя руля, за да избегне удара с някакъв тип, който се беше засилил срещу него с мощна моторница. Изсипа цял куп проклетия по негов адрес.

Джейк — неговият текеджия — само се засмя.

— Океанът е голям. Има място за всякакви ненормалници.

Старецът беше жилав и недодялан. Имаше червена коса, която бе започнала да посивява, и обветрена, загрубяла кожа. Джейк беше нает на яхтата „Звездно знаме“ заедно с Денис Конър по време на общоамериканската регата в годината, когато тя спечели първо място. Както повечето калени моряци, които бяха оцелели в този изнурителен спорт, Джейк имаше една свобода на духа, която го сродяваше с Кейн.

Още от дете Кейн се беше обръщал към него за съвет и подкрепа в трудни мигове. В много отношения този морски вълк му беше повече баща от собственика на сензационния вестник в Ню Йорк, чиято фамилия носеше.

— Разтревожен си нещо.

Джейк го наблюдаваше внимателно, докато навлизаха все по-навътре и Кейн променяше курса под плющенето на платното.

— Да.

— Лоши спомени?

Кейн си пое бавно въздух.

— Усложнения. Напоследък сякаш идват на гроздове като банани. Особено с една нежна брюнетка.

— Друга жена?

Кейн се подсмихна.

— Този път не е просто друга жена. Не мога да си я избия от главата. Не искам да се женя, но тя няма да ми стане и любовница.

— Разбирам. Е, може би е по-добре човек да избягва заплетените истории — съгласи се добродушно старецът.

Вдигна поглед към издутото платно и се усмихна на красивата гледка.

— Добре си прекарваме. Наистина трябва да вкараме нашата красавица в тазгодишната регата.

— Не искам да участвам в състезания.

— Защо не?

— По една-единствена причина — защото нямам толкова време.

Джейк вдигна рамене с философски вид.

— Не мога да споря за това. Но изпускаш една от най-големите тръпки на живота.

— Не, не е вярно. Погледни. — Кейн посочи към хоризонта. — Това е тръпката на живота — всяка минута на тази палуба. Нямам нужда да доказвам нищо на хората и най-малко от всичко, че съм най-добрият мореплавател на света.

— Хубаво е, че мислиш така. Повечето от нас смятат, че трябва да постигнат някаква невидима, химерна цел в живота.

— Защо е нужно? Не живеем за хората. По-добре е да живеем за себе си.

Джейк се облегна на перилата и се втренчи в него.

— Това е егоистично.

— Аз съм егоист. Не умея да давам.

Кейн посрещна спокойно погледа на Джейк и очите му бяха сиви като олово.

— Както и останалите дребни риби в това застинало блато, което наричаме живот, просто се опитвам да оцелея в едно общество, което възнаграждава посредствеността и наказва таланта и интелекта.

— Циник.

— Кой не би станал? Боже мой, човече, само се огледай! Колко души познаваш, които не биха ти прерязали гърлото, за да се издигнат или да получат някакви облаги?

— Един. Себе си.

— Да — усмихна се Кейн. — Себе си.

— Неспокоен си наистина. Май си такъв, откакто се върнахме в Чарлстън и започна да вършиш това, което правиш най-добре.

— И кое правя най-добре? — попита разсеяно Кейн. — Ръководя компанията или мътя водите на местните политици?

— И двете. Не се вра в големия бизнес, но знам едно: адски е рисковано да възлагаш отговорността на други за твърде дълго време, независимо колко ги бива. Нещата се оплитат.

Кейн се обърна и изгледа внимателно приятеля си.

— Нещо, което знаеш от опит, нали?

— Да — подсмихна се Джейк. — Отстъпих руля на друг за половината състезание и изгубихме купата.

— Не беше по твоя вина.

— Повтаряй ми го всеки ден. Може и да повярвам. — Той се взря в небето. — Не ми харесва времето. Може би е най-добре да се връщаме, за да не се налага да се бориш пак с морето — добави мрачно.

Кейн нямаше как да забрави последния път, когато се беше борил с океана по време на една буря. Беше изкарал лекомислено яхтата в открито море, но това никак не се бе харесало на Джейк. И с право.

— Постоянно имам нужда от предизвикателства, това е всичко — отвърна малко гузно. — Трябва да се боря с нещо, с някого. Усещам как животът ме притиска и трябва някак да си изпусна парата.

— Животът притиска всички ни... но ти имаш причини да се чувстваш по-потърпевш. Днес става точно една година, нали?

— Една година...

На Кейн не му беше приятно да говори за годишнина от онзи кошмар, в който бе загинало семейството му. Намръщи се и завъртя руля, променяйки курса така внезапно и рязко, че яхтата полегна на кила си.

— Внимавай! — предупреди го Джейк. — Можехме да се обърнем.

— Мразя годишнините — отвърна Кейн с натежал от болка и безсилие глас. — Мразя ги!

Джейк отпусна тежката си ръка върху широкото му силно рамо.

— Спокойно, приятелю — каза му нежно. — Спокойно. Времето лекува.

Кейн наистина се чувстваше много зле. Старите му рани често се отваряха, но днес бяха особено непоносими. Пяната от вълните го удряше в лицето и вятърът изсушаваше мократа му кожа. Той се взираше напред и се опитваше да пренебрегне топлите вадички, които се стичаха по бузите му.

Когато се върна вкъщи, завари икономката да ругае Сандърс, защото пиел от шотландското му уиски.

„Какво ли може да прави Сандърс тук?“

Кейн влезе в стаята и кавгата стихна. И двамата се обърнаха към него. Сандърс бе висок около метър и осемдесет, рус, с грубо лице. Беше репортер по време на войната във Виетнам и имаше белези, които го доказваха.

Кейн се приближи до барчето, без да обръща внимание на икономката. Наля си два пръста скоч и пусна бучка лед.

— Какво искаш? — обърна се към Сандърс.

— Да ти кажа какво съм открил.

— Е?

— Пиеш си уискито чисто — отбеляза Сандърс и се приближи. — Предполагам, че по същия начин приемаш и лошите новини. Сеймур се е заел с теб. Говори се, че се е добрал до нещо, което може да използва, за да те обвини в нарушаване на закона за опазване на околната среда — нещо, свързано с онова нелепо изтичане на отпадъци от завода ти миналия месец.

— Дължеше се на случайна пукнатина при свързването на тръбите — отвърна рязко Кейн. — Не бяхме обвинени.

— Не за това, не. Но оттогава сте под наблюдението на Агенцията за защита на околната среда и Сеймур е решил, че където има едно нарушение, непременно ще има и други. Казват, че вече бил открил.

Кейн прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса. Знаеше, че ще има проблеми при такова дълго отсъствие на управителя на завода. Но той беше опитен ръководител и не му се искаше да го сменя. Точно така каза и на Сандърс. Не му каза обаче, че детето на Дженкинс е болно от левкемия. Това беше причината да направи компромис и да му помогне. Кейн бе станал особено чувствителен към децата. А Джъркинс редовно му описваше състоянието на детето си.

— Доста е непохватен. Не можеш да си позволяваш да оставяш такива неща без проверка.

— Защо Сеймур се е заел с мен?

— Защото във вестника на баща ти го разпъват на кръст заради онези петнисти бухали; защото брат ти Норман е новият мениджър в кампанията на Сам Хюит и защото цялото ти семейство подкрепя Хюит — главния му противник от републиканците.

— Не ми казваш нищо ново.

— Но е вярно. — Сандърс отпи от уискито си. — Знаеше ли, че новият секретар във Вътрешното министерство е бивш зет на Сеймур?

Кейн се намръщи.

— Така ли? — отвърна разсеяно.

— Той също си има проблеми. Индуриалците го атакуват заради петнистите бухали, а той обича бухалите.

— Сеймур сигурно не ги обича много. Неговата позиция му създава някои домашни проблеми — вметна цинично Сандърс. — Но няколко точно и навреме нанесени удара срещу индустриалното замърсяване в собствения му район биха могли да привлекат общественото мнение на негова страна и да го върнат отново във Вашингтон. Не знам какво точно е открил, но се е добрал до нещо. Можеш да се обзаложиш, че щом му помага Джон Харълсън — а това е факт, — значи е надушил нещо.

— Харълсън...

— Бившият директор по кампанията на Тауншенд. Абсолютен експерт по мръсните номера — добави рязко Сандърс.

— И работи за Сеймур? Не е в стила на Сеймур. Доколкото съм чел за него, не е от политиците, които се опитват да окалят някого на лична основа. Той е идеалист.

— Може би е разбрал, че идеализмът е синоним на наивитет в политиката. Човек не може да промени света.

— Това не бива да спре хората да се опитват, нали?

— Сеймур ще насочи вниманието си към теб. Семейният ви вестник му създава много неприятности около въпроса с бухалите и всичко това ще му коства гласовете на доста избиратели. Ако успее да те свърже с нещо тъмно, от само себе си се разбира, че то ще е в негов плюс. Това ще се отрази и на Хюит, защото брат ти ръководи неговата кампания. С други думи, ако ти се прочуеш като замърсител, а брат ти работи за Хюит, много хора ще обвинят Хюит по аналогия. Така поне смята баща ти — добави Сандърс.

— Ти си най-добрият му репортер. Ти какво смяташ?

Сандърс остави празната си чаша.

— Смятам, че е най-добре да се погрижиш името на компанията ти да не се свързва повече с никакви замърсявания.

— Казах ти, че онова изтичане беше съвсем инцидентно. Нямам нищо тъмно, от което да се страхувам.

— Изглеждаш доста самоуверен — продума тихо репортерът. — Но те е нямало на работа повече от две седмици.

— Имам сигурни заместници.

Кейн започваше да става все по-раздразнителен. Не искаше да си признае, че основната причина за внезапното му нежелание да се върне на работа беше Ники. Всеки миг, прекаран с нея, бе станал безценен и неповторим. Мисълта за нея изцяло бе обзела съзнанието му — до такава степен, че забравяше за бизнеса, с който се бе сраснал. „Само още няколко дни — самоуспокояваше се той. — Ще я изхвърля от съзнанието си и тогава отново ще се концентрирам върху завода.“

— Толкова голямо доверие ли имаш на мениджъра си, та да го оставяш да те държи настрана, докато той си работи по половин ден на компютъра вкъщи — стресна го гласът на Сандърс. — И защо си зарязал такава реномирана компания като CWC?

— CWC... — кимна Кейн. — А, да, спомням си. Разговарях с новия управител по отпадъците. Каза ми, че CWC работела небрежно и на много високи цени. Искаше разрешение да сменим компанията и да сключим договор с някоя по-ефективна, която да взема и по-малко.

— Това е много интересно. CWC има отлична репутация. Наскоро писаха за нея в едно от централните списания. Посочиха я като една от най-ефективните в страната и твърдяха, че работела с най-съвременната технология.

Кейн сви устни и се намръщи.

— Така ли? Е, може би са направили някой фал. Джъркинс ми изпрати някакви документи по факса, които доказваха твърденията му. Но като се върна в Чарлстън, ще ги прегледам по-подробно. Между другото, какво откри за Сеймур?

— Все още нищо. Но трябва да проверя някои слухове.

Кейн се засмя хладно.

— Всеки намек за корупция би свършил работа. И аз ще имам нужда от това-онова, в случай че Сеймур открие нещо, за което не знам. Боже мой, взех си няколко дни почивка и всичко започна да се разпада. Най-добре е да се обадя в завода и да поговоря пак с този новия.

— Не бързай — посъветва го Сандърс. — Нека първо аз да проверя.

— Защо?

— Ако става нещо нередно, колкото по-малко хора знаят, че подозираме, толкова по-добре.

— Едва ли ще е по-добре, ако хората на Сеймур открият, че става нещо незаконно.

— Точно това ни притеснява. Мисля, че Сеймур е открил нещо. И по-лошо — може да има някои умишлено предизвикани инциденти — наблегна Сандърс на последните си думи.

Кейн се почеса по врата и потръпна, когато докосна изгорялото от слънцето място. „Има ли огън, има и дим“ — помисли си.

— Е — добави Сандърс, — всичко това са само подозрения засега, главно поради участието на Харълсън. Чувал съм някои неща за него от разни тъмни субекти. Ако излезе нещо наяве, ще те уведомя.

Кейн кимна и се замисли откъде ли името Харълсън му звучеше толкова познато.

Но мисълта му скоро се откъсна от дребния проблем с отпадъците и се върна при Ники.

Джон Харълсън разговаряше с Клейтън Сеймур и пушеше пура, ухилен до ушите.

— Интересува ли те как вървят нещата?

— Надявам се, че си открил нещо приятно за ухото, и че не се отнася за дървета или за бухали.

Харълсън отново се засмя.

— Не, разбира се. Компанията на Ломбард е била дузпата на CWC заради Бърк. Помниш ли го? Преди година и нещо беше съден за изхвърляне на токсични отпадъци, но успя да си спаси кожата.

Усмивката на Клейтън помръкна.

— Откъде знаеш?

— Връзки — отвърна с престорена невинност Харълсън. — Имам всякакви връзки.

— Продължавай.

— Ами, „Бърк“ преди вземаха около една петнайсета от цената, която Ломбард плащаше на CWC за изнасяне на отпадъците. Сега получава от него колкото CWC, без да се смятат допълнителните разходи.

— За това би могъл да се обвини наетия от Ломбард човек, а не самия Ломбард — прекъсна го Кейн. — В случая той не печели нищо.

— Ще изглежда така, сякаш печели — отвърна самодоволно Харълсън. — Не е задължително да споменаваме за отклонените пари от управителя му. Можем да кажем, че Ломбард прибира разликата. Всички знаят, че наскоро уволни няколко работници заради рецесията.

— Говориш за недоказани факти — намръщи се отново Клейтън.

— Не за дълго — продума с безизразен глас Харълсън. — Само докато медиите раздухат историята и я поукрасят малко. Те обичат да се занимават със замърсителите на околната среда. Да спасим планетата, нали знаеш?

— Но...

Харълсън присви очи и се приведе напред.

— Ако не стъпиш на врата на Ломбард, има вероятност неговият старец да разкрие истината за сестра ти Ники и за брака ѝ с Майлс

Тауншенд. Представяш ли си какво ще стане с теб и с тях, ако пресата се заеме с това? — запита с почти заплашителен тон.

След това затаи дъх, за да се наслади на ефекта, предизвикан от слепия му изстрел.

Не беше разочарован.

— О, Господи! — продума потресен Клейтън.

Харълсън тържествуваше. Това означаваше, че в семейството има някакъв скандал. Някой ден трябваше да провери внимателно всичко. Той винаги се опитваше да изкопчи нещо от хората, с които си имаше работа. Понякога се оказваше полезно. Много навреме му дойде информацията за Джъркинс, когото познаваше от една клиника, където съдружниците му продаваха разни дребни стоки. Джъркинс наистина се беше оказал много полезен. Същото се отнасяше и за зет му...

— Един голям скандал би могъл да ти коства изборите, нали? — продължи да притиска Клейтън. — А Тауншенд може да изгуби поста си в правителството. Пресата ще разпъне всички ви на кръст. Помисли си какво биха могли да направят братята на Ломбард с тази малка тайна във „Weekly Voice“

Клейтън бе започнал да се поти. За пръв път му се случваше да прави компромис с идеалите си заради кариерата. Просто нямаше друг избор.

— Добре. Продължавай и върши, каквото трябва. — Той вдигна поглед. — Но внимавай никой да не разбере.

— Можеш да разчиташ на мен. Всъщност, имам предвид един човек, който би могъл да свърши малко мръсна работа — да разбере къде се складираат незаконните отпадъци от компанията на Ломбард.

— Кой? — Клейтън се чувстваше все по-зле.

— Един познат. Намира се в града и държим постоянна връзка. Сега е в отпуск, но винаги е готов, щом му спомена, че има нещо за разследване.

— Може ли да му се доверим?

— Той е индианец команч. Как мислиш?

Клейтън кимна.

— Като един от онези във „Танцуващият с вълци“?

— Не. Онези индианци във филма бяха суикси, макар че в книгата, по която е правен, се говори за команчите. Този не носи пера и

талисман, когато е на работа. И ако решиш да му кажеш, че е вожд, по-добре да си от другата страна на стената. Много е чувствителен на расова основа.

— Има ли си име?

— Разбира се. Казва се Кортес.

Клейтън усети как лицето му неволно се разтяга в усмивка и страховете му отслабнаха. Харълсън нямаше да предприеме нещо наистина незаконно. Разбира се, че не.

— Майтапиш се с мен.

— Напротив. Един от пращадниците му е испанец. Според него, това било единствената „слаба кръв“ в родословното му дърво. Чувството му за хумор е изострено до сарказъм и затова използва името на испанския завоевател на Мексико. През свободното си време живее в резервата в Оклахома. Никой не би могъл да произнесе истинското му име.

— Казваш, че е добър детектив?

— Един от най-добрите.

— И няма да има сблъскване на интереси?

— Единствено ако споменем на някого, че той ни помага — каза невинно Харълсън и погледна Клейтън в очите. — Пошегувах се! — засмя се пресилено. — Няма проблеми. Когато е в отпуска, си е лично негов проблем какво ще прави със свободното си време. Ние не го караме да върши нещо незаконно. Всъщност, ние го молим да ни помогне да хванем един замърсител, нали?

Клейтън не беше напълно убеден, но не можеше да си позволи да ангажира мисълта си само с това. По-важно беше да спечели изборите, а не да се тревожи как ще го постигне. Пък и не хранеше никакви добри чувства към Кейн Ломбард. Ако беше замърсител, трябваше да бъде изобличен.

— Да, не вършим нищо незаконно — каза с тона на човек, който от години е на „ти“ със законите. — На практика го молим да разследва едно нарушение на Закона за опазване на околната среда.

— Точно така. Все едно, че не сме говорили нищо. А аз ще направя всичко необходимо да ти спася кожата.

Светлите очи на Клейтън се присвиха.

— Уважавам изключително много законността. Не искам нищо тъмно — натърти той.

— Няма, освен ако не се налага — обеща Харълсън.

Клейтън би трябвало да е доволен. Но не беше. Просто се надяваше, че Майлс Тауншенд е знаел добре какво върши, когато му бе предложил Харълсън.

Кортес се забавляваше.

Харълсън умееше да манипулира хората и навярно си мислеше, че е намерил ключа към първичните му инстинкти. Някой близък ден обаче щеше да остане доста изненадан. Точно сега Кортес играеше сам. Съвсем съзнателно беше потърсил Харълсън и му беше споменал, че ще бъде в Чарлстън за една дълга ваканция. Всъщност, Кортес отдавна следеше кроежите му, а Харълсън си беше спомнил за способностите на Кортес като детектив и бе решил да го използва за своите цели.

— Значи, искаш от мен да спася кожата на един тексасец? — продума замислено Кортес.

— Не съвсем... — веднага отвърна Харълсън, обезпокоен от забележката му.

Кортес беше необичайно висок и слаб за команч. Имаше здрави мускули, прорязано от дълбоки бръчки лице с големи черни очи и изпъкнали скули. Макар и доста мургав, изглеждаше много по-светъл от обикновените команчи. Но това не правеше впечатление на Харълсън. Беше чувал доста страховити истории за него, някои от които сигурно бяха верни.

Сведенията за Кортес след напускането на полицията към резервата и постъпването му на работа към правителствената агенция бяха впечатляващи. Но точно сега дейността му беше забулена в мъгла. Беше работил като агент на ФБР, но дали все още беше там или не, Харълсън не можеше да разбере. Знаеше само, че е преминал към някаква независима агенция. Нещо като компания. Побиха го студени тръпки и се упрекна за глупостта си. Кортес си беше просто човек, а всеки човек си имаше цена. В момента Кортес беше в ръцете му.

— Мразя тексасците — заяви Кортес.

Никога не премигваше. Това беше едно от най-объркващите неща при него.

— Те прогониха целия ми народ от щата през 1800 година, изтикаха го от законните му земи в Оклахома.

— Доколкото си спомням, тексасците също не бяха много очаровани от команчите. Но аз не те моля да помагаш на тексасец. Моля те да помогнеш да изхвърлим един от бизнеса.

— А-а — провлече безизразно Кортес. — Така ли?

— Точно така. Имам нужда от помощ. Малко детективска работа. Кортес го изучаваше с поглед, от който Харълсън започваше да се чувства неловко.

— Аз съм в отпуск. Върши си сам детективската работа.

— Ти ми обеща — напомни му Харълсън. — И освен това... имам нещо за теб...

Той разтвори шепата си и вътре проблесна някакъв лъскав предмет.

Индианецът се поколеба. Веждите му се свиха.

— Какво е това?

— Знаеш какво е. Чувам, че си я търсил навсякъде. Помогни ми да се оправя и ще ти я продам на пазарна цена.

Кортес стисна устни.

— Значи така? Улучи ме в слабото място.

— Винаги проучвай слабото място на хората, когато имаш намерение да търгуваш с тях — подсмихна се Харълсън. — Е?

Кортес прокара дългите си пръсти по гарвановочерната си опашка. За миг погледът му се спря върху Харълсън с някакво едва доловимо възхищение. Този човек наистина знаеше как да използва хората. Само на няколко души бе известно, че Кортес е нумизмат. Колекционирането на монети беше единственото му хоби и Харълсън го беше надушил.

— Добре. Но само защото съм страстен колекционер.

— Коего вече знам.

Харълсън му подаде монетата — два и половина златни долара от XIX век.

— Ще ти напиша чек. Не можеш да си представиш — мърмореше Кортес, поемайки я с нещо като поклон — колко години търся поне една такава.

— Разбира се, че мога.

Кортес го изгледа с подозрение.

— Ще имаш плячката. Ще видя дали мога да се свържа с онзи крадлив чиновник за Ломбард и да получа нещо конкретно. Но ако открия, че стават незаконни неща, ще информирам съответните инстанции. Незабавно!

— Нима бих могъл да очаквам нещо друго? — отвърна Харълсън с хитра усмивка. — Имай ми доверие. — Той сложи ръка на сърцето си. — И аз нося душа.

— Ако е вярно, сигурно я криеш в портфейла си — кимна Кортес. — Знаеше за едно престъпление, но не съобщи на никого.

Харълсън се втренчи притеснен в него. Не очакваше, че нещата ще стигнат толкова далеч. Команчите можеха да бъдат опасни врагове.

— Подозирах — побърза да отговори. — Не бях напълно сигурен. Но ако Ломбард замърсява природата, не е ли редно да бъде разкрит? — Харълсън присви очи. — Разкрит и наказан. Той също отговаря пред закона и може да бъде съден, нали разбираш?

Говореше, без да си подбира думите.

— Трябва да си плати за греховете.

Кортес го наблюдаваше мрачно.

— Познаваш ли Ломбард? — попита тихо.

Това накара Харълсън да се осъзнае и той премигна.

— Да го познавам? От къде на къде?

— Прекарваш много време в Чарлстън напоследък, още преди Ломбард да открие тукашния си автомобилен завод — уточни индианецът.

— Харесва ми крайбрежието — отвърна нервно Харълсън.

Кортес знаеше истинската причина. Но нямаше намерение да рискува да издаде информацията си.

— На мен също. Затова реших да си прекарам тук отпуската.

Стана с монетата в ръка и отиде да си облече самото.

— Добре. Ще поровя около „Бърк“ заради теб. Ще ти се обадя веднага, щом проверя няколко души и няколко места — рече през рамо.

Харълсън го наблюдаваше как се отдалечава с истинско притеснение. Бе си мислил, че може да манипулира Кортес, но в държанието му имаше нещо тайнствено, което го объркваше и за пръв път в живота си се запита, дали усетът му за хората не го е подвел. Повечето можеха да бъдат използвани, ако се знаеха слабостите им. Но

този загадъчен индианец му беше доста неясен. Ами ако Кортес започнеше да задава въпроси? Имаше доста неща, които не бяха за казване. Надяваше се, че онова подхвърляне за отпуската и крайбрежието не го е впечатлило. Кортес не знаеше нищо за това. Откъде би могъл да го научи? Харълсън беше много внимателен. Освен от Джъркинс. Но той можеше да държи този наивник изкъсо. За целта беше необходим само малко бял пращец. Харълсън се подсмихна. Мушна ръце в джобовете и се запъти към колата си.

Беше прецакал Кейн Ломбард, а Клейтън Сеймур щеше да му дължи услуга по всяко време. При неговата работа беше необходимо да си завежда по някой нов политик на ведомост. Сеймур не можеше да бъде купен, но Харълсън щеше да държи конгресмена първо със сътрудничеството си, а после и с изнудване. Щеше да получава каквото поиска в ролята си на покровител. Винаги досега се беше получавало. Затова все още беше в бизнеса. Тауншенд беше единственият му провал, но тогава нямаше как да се възползва от него. Човекът беше много потаен. Но Сеймур му се разкриваше напълно. Ако играеше умело, би могъл да държи още един член на кабинета в ръцете си.

Ники се беше отпуснала в прегръдките на Кейн на дивана в къщата си на крайбрежието и наблюдаваше как изгряват една по една звездите на хоризонта през притъмнелия прозорец. Както обикновено, и тази вечер той беше пристигнал да вечерят заедно. Току-що бяха приключили.

— Щастлива ли си?

— О, да!

Ники се притисна по-плътно към голямото му, силно тяло, поглъщайки насладата от ласките му. Те бяха станали неизменна част от техните отношения и, докато отначало ги приемаше с известни резерви, сега копнееше да се отпусне в прегръдките му. Когато я целуваше с такава неутолима жажда, усещаше как желанието пулсира в него. Това ѝ харесваше. То доказваше, че не беше попаднала отново в предишния капан.

Вдигна поглед към лицето му, блаженствайки от аромата на неговата мъжественост. Кейн докосна с нежна усмивка сочните ѝ

сексапилни устни.

Ники отвърна на усмивката му, приемайки безмълвната покана. Целуна я бавно, жадно. Тя промуши ръка в отвора на ризата му, за да погали кожата на широките му гърди. Кейн обичаше да го докосва по този начин. Харесваше устата ѝ, усмивката ѝ, всичко в нея. Но особено обичаше горещата страст, която тя разпалваше в него. Никога преди не беше усещал такава лекота в удоволствието.

Въпреки взаимното си привличане, само бяха се целували, и то много малко. Приятелството, възбудата и смехът бяха основните неща, които характеризираха връзката им досега. Излетите до някои местности, като Магнолиевата градина с нейната екзотична флора, се редуваха с танци и пикници, където най-ярко се проявяваше всичко общо между тях. Колкото повече бяха заедно, толкова по-остра ставаше нуждата им да се докосват.

Тази нощ тя достигна връхната си точка.

Кейн внезапно простена и ръката му потърси копчетата на тънката ѝ блуза. Когато отиваше толкова далеч, Ники обикновено протестираше. Но този път не го спря. Всъщност, дори се и понадигна, за да му помогне.

Кръвта нахлу в главата му, когато мазолестата му длан погали голата ѝ кожа. Тя беше нежна като пух на глухарче. Кейн усети как дъхът ѝ замира, когато докосна вирнатото ѝ зърно.

Ники потръпна цялата, изохка и се притисна към него.

— Не спирай... — прошепна му, опитвайки се отчаяно да удължи мига на първата истинска страст в живота си.

Кейн се взря в замъглените ѝ очи, в набъбналите ѝ полуоткрехнати устни.

— Няма да спра — увери я нежно. — Просто искам да те погледам.

Думите му едва ли достигнаха до съзнанието ѝ, докато дланите му продължаваха да я гаят и вече смъкваха разкопчаната ѝ блуза.

— Кейн... — отрони колебливо Ники.

Той я притегли към себе си и изстена, когато усети коприната на голите ѝ гърди до разгорещеното си тяло.

— О, Господи! — промълви благоговейно.

Ники съвсем спря да диша. Никога не бе ласкана така. Беше готова да избухне от чувственост, стенеше и притискаше ханша си към

неговия, за да удължи насладата.

Ръцете му бяха обвили тънката ѝ талия и я държаха здраво. Тя сгуши лицето си във врата му. Кейн също бе изпаднал в сладка еуфория.

— Три седмици са много време... — Дълбокият му глас беше дрезгав. — Искам да се любим...

Ники се отдръпна леко, опитвайки се да си възвърне здравия разсъдък, но погледът му се спря на изопнатите ѝ твърди гърди и той я загледа така, сякаш през живота си не беше виждал жена.

— Приличат на ябълки... Малки дръзки ябълки...

Наведе внезапно глава и устата му ги заобхожда с вещина и неопикуема жажда.

Влажната топлина на устните му отначало я шокира, а след това взриви непреодолимо желание. Ники усети как по корема ѝ плъзва някаква жар, която изтръгна накъсан вик от пресъхналото ѝ гърло. Изви се като ранена змия, забравила за всичко. Цялото ѝ тяло молеше за още...

Не разбра кога я е вдигнал и изнесъл от стаята. Отдавна не помнеше кой е брат ѝ, и защо не биваше да си позволява никакви интимности с Кейн. Едва ли помнеше дори и собственото си име.

Той я постави в един от шезлонгите — под звездите, откъдето се чуваше само плясъкът на океанските вълни.

Устните му целуваха корема, хълбоците, бедрата ѝ. Усети досадните дрехи, които я отделяха от жадната му уста да се изхлузват и единственото, което изпита, бе огромно облекчение. Нощният бриз и звездите също бяха облекчение.

— Не... — едва промълви уплашена, когато Кейн се отдръпна от нея.

— Само за минутка — прошепна ѝ той, докато се навеждаше да я целуне с болезнена жажда. — Само минутка, Ники...

Засъблича се трескаво, без да обръща никакво внимание на копчета и ципове. Спря се само колкото да извади от джоба си някакво малко пакетче с разтреперани ръце.

Ники искаше да избегне този миг. Умът ѝ като в просъница излагаше десетки причини, поради което това не биваше да се случва, но тялото ѝ не се подчиняваше. То потръпваше и се извиваше върху

шезлонга, а самата тя стенеше безпомощно, почти ридаше от безумна страст, докато очите ѝ пиеха свършената му физика.

— Моля те — шепнеше, протегнала ръце към него. — Моля те, моля те...

Кейн скоро се озова до нея, притегляйки я към себе си, така че сега усещаше меката възглавничка от косъмчета, които се спускаха от гърдите към изопнатия му член, към краката му. Беше голям, топъл и усещането, предизвикано от мъжкото тяло в прегръдките ѝ надхвърли всичките ѝ мечти.

Вкопчи се в раменете му, докато той покриваше с целувки всеки сантиметър от нежната ѝ кожа в мрака. Плясъкът на вълните сякаш се сливаше с бесните удари на сърцето ѝ. Постъпваше глупаво, но това не я интересуваше. Нищо друго нямаше значение, освен да усети докрай, как Кейн запълва болезнената празнота в нея.

Той беше не по-малко влуден от голото ѝ искащо тяло. Целуваше я в захлас, докато и двамата усетиха, че не издържат повече. Кейн се вмъкна между дългите ѝ изваяни крака, които мигновено се увиха около таза му. Потръпна, докато я търсеше... и я намери. Когато проникна в нея, за секунда Ники настръхна, но това не го изненада. Беше по-надарен от повечето мъже.

— Няма да ти причиня болка, обещавам ти... — прошепна ѝ горещо. Езикът му обиколи устните ѝ, докато я галеше от вътрешната страна на бедрата. Усети как тя постепенно се отпуска. Дори се усмихна, след натиска му и утробата ѝ го прие с влажно и нетърпеливо гостоприемство.

— Така по-добре ли е? — попита я и започна съвсем бавни тласъци.

Сърцето на Ники биеше толкова бясно, че не можеше да намери думи. Очите ѝ срещнаха неговите и откриха нещо много повече от желание в тях. Ръцете ѝ трепереха, вкопчени в силните му рамене, а ритъмът на тялото му се предаваше на ханша ѝ. Беше я заболяло, но болката отшумяваше. Усети как заприижда наслада и огромната изненада се отрази в зениците ѝ.

— Предпазливостта може да развали удоволствието — каза Кейн нежно. — Но мисля, че мога да го компенсирам. Така, Ники. Ето така.

Повдигна я малко и вълната от нова наслада, която я заля в следващия момент, я накара да изкрещи.

— Сега ще яхнем вятъра — шепнеше ѝ дрезгаво Кейн, докато проникваше с все по-мощни и дълбоки тласъци, от които огромните ѝ зелени очи се изпълниха с екстаз, а от гърдите ѝ се заизтръгваха почти животински стонове.

— Това е. Помогни ми, Ники. Помогни ми!

Ники се изви към него, потръпваща и задъхана. Кейн беше нейният свят. Умът ѝ отказваше да мисли за каквото и да било друго тази нощ. Захапа нежно широкото му рамо.

— Обичам те... — хлипаше. — Кейн, обичам те, обичам те...

Отдолу под тях се чу заплашително проскърцване.

— Шезлонгът!... — прошепна тя.

Пръстите му се впиха в бедрото ѝ, а зъбите му проблясваха в непреодолимия му устрем към висшата наслада.

— По дяволите канапето! — процеди Кейн със затворени очи. — О, боже, Ники... искам... Искам те цялата, любима... цялата...

От внезапната стремителност на тласъците му Ники потъна във вихъра на един екстаз, за който никога не бе предполагала, че е възможно да съществува, и без да чува или да вижда нещо около себе си, се изопна в дъга, а от гърдите ѝ се изтръгна протяжно хрипливо стенание...

После се взря в него без неудобство, очарована от първата интимности живота си. Само веднъж беше виждала подобен израз върху лицето на мъж — когато бе заварила Майлс в леглото с един друг мъж.

„Майлс. Клейтън.“ Усети как Кейн се отпуска тежко върху разгорещеното ѝ тяло и я обзе внезапна паника. „Какво направих?! Кейн няма представа коя съм, а аз не зная почти нищо за живота му. Сега, след всичко това, как ли ще реагира, когато научи за миналото ми?!...“

— Господи, беше чудесно... Толкова беше хубаво! — шепнеше потресен Кейн.

Отдръпна се леко от нея и я пое в прегръдките си. Устните му отново потърсиха нежно нейните.

Ники се топеше под целувките му — все още жадна, все още неизпълнена докрай, забравила за всякакъв свян и скрупули, докато той продължаваше да разпалва тлеещата жар в нея.

— Преди малко нямаше време. Сега мога да ти дам това, от което имаш нужда. Просто се отпусни върху мен — каза ѝ нежно Кейн, привличайки тялото ѝ към своето, — и ме остави да направя останалото. Ники, искам да ти подаря луната. Искам да ти дам всичко. Ти си част от мен, принадлежиш ми, ти си моето сърце, Ники. Ти си целият ми свят...

Чувствено прошепнатите му думи също бяха част от магията ѝ и тя се поддаде без възражения, макар да разбираше, че връщане назад вече няма. Всичко това беше неотразимо, беше... вълшебно! Неземно!

Въздъхна и го възседна, желаейки го толкова лудо, толкова дълбоко в себе си. Мълвеше му нещо, докато той я люлееше в тази невероятна близост, мушнал големите си длани под бедрата ѝ. С дрезгав глас ѝ говореше любовни слова, възхищаваше ѝ се, насочваше я. Хапеше устните ѝ, докато тялото му се наслаждаваше на нейното, докато оргазмът лумна в нея като огън. Ники изкрещя и започна да го моли с цялото си същество за онова, което след миг щеше да ѝ даде.

— Готова ли си? — изхриптя пресекливо Кейн. — Готова ли си, Ники? Сега?!

— Да. Да, искам те!...

Застави я да го гледа. Видя очите ѝ за част от секундата, преди екстазът да ги замъгли и тя да се замята лудо. Освободи я от прегръдката си, освободи я от целия свят за една вълшебна частица от секундата.

Ники не можеше да спре плача си. Водеше я в този неистов ритъм, докато тя се почувства толкова изтощена, че бе неспособна за нито едно движение повече.

И двамата, плувнали в пот, дълго лежаха мълчаливо в прегръдките си.

— Ела — продума тихо Кейн.

Хвана я за ръката и влязоха голи в океана. Спряха се, когато водата стигна до гърдите им и нежно се изкъпаха взаимно. След това Кейн взе Ники на ръце и я отнесе в къщата.

Обляха се заедно под душа в банята, седнаха после на леглото в спалнята и Кейн я залюля в прегръдките си.

— Кейн, не биваше да го правим... — продума Ники в приятна отмала.

— Беше неизбежно — отвърна ѝ ласкаво той. — И няма да ни е за последен път. Сега, след като сме се открили един друг, не бихме могли да спрем. Беше прекалено хубаво.

— Последният път не използва нищо.

— Знам...

Гласът му звучеше странно.

Самият Кейн се чувстваше странно. Беше фанатик на тема „пазене“. Поне до тази вечер. Погледна учудено лицето ѝ.

— Мисля, разбрала си, че последния път не взех никакви предпазни мерки, защото бях извън себе си от любов към теб — каза ѝ чувствено.

Но Ники вече заспиваше. Кейн оправи косата на челото ѝ и се наведе да целуне бледото ѝ лице. Никога досега не бе изпитвал подобно чувство. Усмихна се при мисълта за дългите сладостни нощи, които ги очакваха. Не беше добре за един мъж да живее сам. Ники беше жизнена, интелигентна, и го караше да се чувства зрял. Отпусна се по гръб, намръщи се за миг, а после се засмя с наслада на това усещане. Животът с жена като нея би бил прекрасен. Ако след тази невероятна нощ се появеше някое бебе, Ники навярно щеше да го заобича повече. Всички негови стари рани, а и нейните, щяха да бъдат излекувани, ако си изградяха един нов живот. Привлече я по-плътено до себе си и също заспа. Имаха достатъчно време пред себе си, за да разговарят...

ГЛАВА СЕДМА

Когато Ники се събуди, Кейн вече беше приготвил закуската. Тя беше в потиснато настроение, болеше я гърлото и кашляше. Ясно осъзнаваше измамата, в която го беше въвлякла и невероятната страст, която изпитваше към него. Трябваше да му каже истината. Но как?

Кейн ѝ се усмихна, когато влезе в кухнята. Изглеждаше по-жизнен от всякога. Гледаше я открито, без никакво неудобство. Ники се запита, дали наистина са такива отношенията между двама влюбени. Трябваше да науми още много неща. И бе щастлива, че ги учеше заедно с него.

Също му се усмихна, повдигна глава и той нежно я целуна.

— Добро утро.

Притегли я до себе си, прегърна я и зарови лице в косата ѝ.

— Боях се, че съм сънувал — прошепна ѝ и докосна устните ѝ със своите.

След това потърси големите ѝ уморени очи.

— Не си се наспала.

— Ти също...

Сърцето ѝ направо щеше да се пръсне от щастие. Чувстваше се обгърната от ослепителната аура на любовта.

Кейн се взря в лицето ѝ така, сякаш никога не беше виждал нещо по-красиво.

— Сега си моя — каза ѝ сериозно.

Сърцето ѝ заби още по-силно.

— И ти си мой! — удивена му отвърна.

Ники забеляза смътния страх в погледа му и подсъзнателно го разбра. Беше загубил трагично семейството си и сигурно се опасяваше от всякакво емоционално обвързване.

— Още е много рано за теб...

Той сложи пръст на устните ѝ. Очите му съвсем бяха потъмнели от нежност.

— Не е рано — отвърна дрезгаво. — Трябваше да се отърся от миналото си, ти също. Никога няма да допусна да те изгубя.

Хвана ръката ѝ и я притисна до гърдите си.

— Ти си ей тук, Ники!

Беше готова да повярва в чудеса. Радостта ѝ беше безгранична. Повдигна се на пръсти и го целуна, трогната от думите му.

— Обичам те!

— Не съм забелязал... — засмя се Кейн.

Ники ухапа долната му устна и се притисна до рамото му. Очите ѝ потърсиха неговите, а ръцете ѝ плавно се заровиха в гъстата му коса.

— Кейн... Ти не ме познаваш...

Устните му бързо я заставиха да замълчи.

— Знам всичко, което ми е нужно.

— Но ще трябва да ти кажа още някои неща.

Кейн неохотно я пусна, замаян от сиянието на красивото ѝ лице.

— Хайде, сигурно умираш от глад. Сядай да закусваш.

— Не ми се ще да ти го казвам, като виждам колко труд си положил, но не съм много гладна.

Всъщност, при вида на храната ѝ се повдигаше. Гърлото я болеше и я стягаха гърдите. Навярно се беше простудила в океана снощи. Чед я бе предупредил да внимава.

Кейн се намръщи като гледаше бледите ѝ бузи. Тя се закашля и неспокойно се размърда на стола.

— Болят ли те гърдите, Ники?

— Нещо ме пристяга...

— Пийни малко кафе. После отиваме на лекар. Точно сега не искам да рискуваме.

Беше радостна от загрижеността му. Страхът, че може да го изгуби, изчезна, когато видя изражението му. „Всичко ще е наред — мислеше си. — Кейн наистина държи на мен.“

— Хайде, хайде, изпий го — подканяше я той, като си хапваше яйца и препечена филийка.

Ники се засмя. Чувстваше се отпаднала, но настроението ѝ беше превъзходно.

— Такъв тиранин ли ще бъдеш и занапред?

— Само когато става въпрос за здравето ти — обеща ѝ той.

Фийби, племенницата на Дери, току-що беше влязла с куп книги, заети от библиотеката.

— Проучвам една територия на югозапад, където ще направя първите си самостоятелни разкопки — оповести развълнувано.

Всъщност, Фийби беше на двадесет и две, а Дери само с две години по-възрастна.

— Пак ли разкопки! — изпъшка Дери. — Ти самата ще се превърнеш в археологическа находка, ако не си уреждаш повече срещи, отколкото разкопки.

— Археологията е по-вълнуваща от мъжете. — Фийби махна от лицето си падналите руси кичури от обикновено вдигнатата си на кок коса.

Дери я бе убедила да смени очилата си с контактни лещи, но тя ги ненавиждаше. Лицето ѝ имаше сърцевидна форма, челото ѝ бе прекалено широко, а устата ѝ прекалено голяма. Не беше хубава и го знаеше, затова винаги беше готова да се отбранява, щом станеше дума за външността ѝ.

— Откъде знаеш, след като никога не си била достатъчно дълго с мъж, за да го разбереш. Познавам един, който направо ще те очарова — подхвърли Дери. — Той е необвързан и интелигентен...

— Поредният мъж, когото ми доведе вкъщи, беше някакъв строител, чийто речник се състоеше само от думите „сладурче“, „бейби“ и „хайде да действаме“.

Фийби наблегна на последната дума с подходяща поза.

Дери се засмя.

— Беше добър и непретенциозен човек. На мен ми хареса.

— Тогава излизай си ти с него. Аз имам по-добри неща да върша в живота си. Знаеш ли, че Хохоканската култура в Аризона е създала едни от най-големите и най-ефикасни напоителни системи в света и то по времето, когато този свят в по-голямата си част е бил нецивилизован!

Фийби очевидно щеше да си умре като стара мома, защото предпочиташе да прави разкопки на стари цивилизации, вместо да живее в тази, в която се беше родила.

Дери въздъхна и продължи със записките си, които подготвяше за Клейтън.

Чед не беше в града и Кейн отведе Ники при един местен лекар, който установи, че има треска и начален стадий на белодробно възпаление. Епикризата на неотдавнашното ѝ заболяване го накара да не поема никакви рискове. Предписа ѝ антибиотик и един ден почивка на легло.

Кейн веднага я отведе в крайбрежната си вила. Вече не се опитваше да скрие богатството си от нея. Ники се усмихваше на разкоша в къщата, но не каза нищо. Той също си премълча обясненията. Имаше време да ѝ разкаже с какво се занимава, как изкарва прехраната си и колко е богат.

Помоли икономката да я отведе в спалнята за гости, която по обзавеждане би подхождала дори на самия президент. После Кейн се оттегли в кабинета си, а Ники заспа.

Когато се събуди, навън беше тъмно, а тя лежеше в чуждо легло. Беше огромно — с бели, кафяви и зелени шарки, които се повтаряха по завивките и пердетата. Мебелите бяха тъмни и здрави. Ники се размърда, опита се да стане, но това ѝ костваше прекалено много усилия.

Кейн отвори вратата и влезе. Беше облечен единствено с дълга черно-бяла хавлия. Тъмната му коса беше мокра, но сресана. Миришеше на сапун.

— Аз не заспах в това легло...

Той се засмя.

— Права си. Но искам да си до мен през нощта, в случай, че се нуждаеш от нещо.

— Заболяването ми може да е инфекциозно, може да те заразя — настояваше Ники с дяволита усмивка.

— Вече е твърде късно да се тревожа за това. Искаш ли нещо?

— Искам да отида до банята.

— Никакъв проблем.

Кейн отметна завивките и Ники остана по бледосин копринен халат. Той с лекота я взе на ръце.

— Мога да ходя и сама — запротестира тя.

— Не, не можеш — закачливо ѝ отвърна.

Харесваше му да я носи. Изглежда и на нея ѝ харесваше, защото се сви удобно в прегръдката му.

— Надявам се, че халатът ти харесва — вметна Кейн. — Накарах икономката да ти купи няколко.

— Харесва ми. Благодаря ти.

— Не бих ти дал носени дрехи.

— Мислите ми ли четеш? Съжалявам, но си мислех за любовницата ти и те ревнувах.

Пред вратата на банята той се поспря и се наведе да целуне челото ѝ с безкрайна нежност.

— Това е минала история. Повече няма да имаш причини да ревнуваш. Отсега нататък ти ще бъдеш единствената жена, с която ще живея.

„Да живея с него! Да живея с него!“

— Но ти каза, че не вярваш в брака!

— Тогава не бях още готов... Дай ми малко време, Ники. Нека всичко да върви бавно и естествено, окей?

Пусна я и ѝ отвори вратата на банята. Няколко минути по-късно Ники се появи с измито набързо лице и Кейн я заведе обратно в леглото.

Приседна до нея и халатът му се разтвори, разкривайки част от широките му гърди.

— Хайде, изпий това.

Той извади някакво хапче от едно малко шишенце и добави:

— Лекарско нареждане!

Ники го пое от голямата му длан и успя да го глътне, въпреки болките в гърлото. Намръщи се, докато му връщаше чашата с вода. Очите ѝ се задържаха върху голото му тяло, което се разкриваше изпод халата. Кейн проследи погледа ѝ.

— Стриптиз-шоу ли ти изнасям? — замислено каза той. — Впрочем, има ли някакво значение? Вече знаеш как изглеждам.

Тъмните му очи на свой ред се плъзнаха по прилепналия ѝ халат. Само тънки като спагети шнурчета го придържаха към тялото ѝ. И той междуременно беше успял да развърже едно от тях. После протегна ръка и бавно развърза другото, докато голата ѝ гръд не се откри до фината розовина на зърното. Ники го гледаше втренчено, сякаш не можеше да повярва на това, което ставаше.

— Какво има? — прошепна ѝ.

Ноктите ѝ се забиха в ръката му. Не можеше да скрие удоволствието си от докосването му. Познаваше я твърде добре.

Кейн смъкна докрай коприната от тялото ѝ, а очите му я преоткриваха, радваха ѝ се, наслаждаваха се на изящните ѝ млечнобели твърди гърди сред звънтящата тишина в стаята.

Нито един мъж не я бе карал да почувства, че ще умре, ако той не предприеме нищо повече, освен да я гледа. Не беше изпитвала такава първична необходимост, дори когато беше много млада и Майлз все още не беше успял да унищожи вярата ѝ в силата на собствената ѝ женственост.

— Все още имаш треска — промълви той, като я докосваше с върха на пръстите си, изучаваше я, боготвореше я. — Кожата ти е гореща, особено тук, Ники, където е най-твърдо. Когато те галя, ти направо трепериш, нали? Искат ти се да ме придърпаш в леглото и да ме обвиниш с крака, да ме накараш да проникна в теб. Защото знаеш, че след отминалата нощ това е единственото нещо, което би могло да потуши болката.

— Дяволите... да те вземат! — задавено отрони Ники.

— Искат го не по-малко от мен — прошепна Кейн. — Хайде, Ники, нека да ти покажа...

Той се изправи, а в тялото му върлуваше същата треска, която гореше и в нея. Разтвори халата си и го съблече. Застана пред Ники в цялата си мъжественост, във великолепието на стройното си, мускулесто тяло с отличен и равномерен тен.

Ники се изчерви, но не можеше да отвърне погледа си. Беше толкова красив. Гледаше го с такава възхита и благоговение, както художник гледа произведение на изкуството. За нея Кейн беше произведение на изкуството.

— Ти си самото съвършенство! — изтръгна се от устните ѝ.

— Ти също...

Краката му буквално се подкосиха — желяеше я до полуда. Кейн изпъшка, облече отново халата си и отиде до прозореца, като си поемаше дълбоко въздух, за да се овладее. Ники прогонваше всички разумни мисли от главата му. Беше невероятно, че толкова много я желяеше. Но тя беше болна и трябваше да се грижи за нея. Повтаряше си това, докато се почувства по-добре.

Когато се върна до леглото, Ники беше седнала, подпряна на възглавницата, а завивките бяха плътно придърпани до брадичката ѝ. Чувстваше се виновна.

Кейн се засмя.

— Добре съм. Но мога да се пристрастя към това — размишляваше гласно, като наблюдаваше объркването ѝ, което тъмните му очи предизвикваха.

— Към кое?

— Да те оставям да ме гледаш — отвърна ѝ лукаво.

Тя направи гримаса. После склочи ръце върху завивките.

— Оттук нататък какво ще правим, Кейн?

Кейн седна до нея, а лицето му изразяваше принудително примирение.

— Ники, казах ти, че преди година починаха жена ми и синът ми, но не ти казах как стана това. Бяха убити при някаква престрелка в една далечна страна и аз се чувствам виновен. Понякога кошмарите ме измъчват дни наред и не мога да спя. Не че не чувствам нищо към теб. Напротив — държа много на теб!

Широките му рамене се повдигнаха и отпуснаха.

— Смятам обаче, че е твърде рано да мислим за някакво трайно обвързване.

Тя хапеше устни в мълчаливо отчаяние.

— Мисля, че те разбирам. Сигурно ужасно ти липсват... — каза накрая.

— Така е...

Кейн обхвана главата си с длани и се подпря с лакти на коленете.

— Синът ми ми липсва всеки ден. Господи, толкова съм уморен.

— Защо не се пъкнеш тук при мен?

Той я погледна в недоумение.

— Защо?

Ники се насили да се усмихне.

— Защото мисля, че отново имаш нужда от прегръдка...

Извади ръцете си изпод завивките и ги протегна към него.

Два часа по-късно Кейн се питаше защо с такава готовност се беше озовал в прегръдката ѝ. Тя го правеше уязвим. Жена му не бе успявала да го накара да се чувства така. Ники му даваше и усещането, че е защитен, сигурен. Беше лежал до нея, полюшвайки я в обятията

си, притиснал горещото ѝ тяло до своето. Прегръщал я бе силно, докато сам се бе опитал да се избави от съмненията и раздвоенията си.

Тя го бе галила по тъмната коса, шепнейки му нещо нежно и полуразбираемо и не след дълго болката беше притъпена и въздишка на облекчение се бе изтръгнала от гърдите му.

— Няма нищо лошо в това да си жив, дори тях да ги няма. Те също те обичат, липсваш им, но те знаят къде си. По някакъв начин знаят — промълви Ники в ухото му, преди да заспи.

Сутринта се събуди сама в леглото. Мисис Бийл ѝ донесе закуска и оправи възглавниците. Жената беше добра и приятна, но Ники се чудеше, защо ли Кейн я беше оставил сама. Може би искаше да ѝ спести неудобството икономката да ги завари заедно. Ники обаче не би се почувствала неудобно. Обичаше Кейн толкова много, че не би позволила на никого да повлияе на отношенията им.

Когато малко по-късно той дойде да я види, изглеждаше някак мрачен и уморен. Беше се събудил призори и всичките му съмнения, разсеяни от прегръдката на Ники, се бяха върнали. Не смееше да я приласкае, боеше се да поеме такъв риск. Изражението ѝ му подсказа, че не разбира внезапната му студенина, след като са били толкова близки.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я.

Ники кимна и му се усмихна топло.

— Ти как си?

— Измъчен от работа — отвърна и присви очи. — Трябва да проведа няколко телефонни разговора, но ще обядваме заедно. Да изпратя ли мисис Бийл да ти донесе нещо?

— Не, благодаря. Имам още от сока, който ми сервира със закуската.

— Добре.

Кейн плъзна поглед по красивото ѝ лице. Дори и болна, тя беше прекрасна.

— Сега не си толкова бледа, колкото вчера. Как са дробовете ти?

— По-добре. Кейн, благодаря ти, че ме доведе тук и се погрижи за мен.

— Ти ми се довери. Ти също се погрижи за мен, когато имах нужда. Сега е мой ред. Впрочем, нима имаш някой друг, който да се погрижи за теб?

Ники си премълча, като се питаше какво ли щеше да стане, ако Клейтън ѝ позвънеше и не я намереше вкъщи. „Дали ще се втурне да ме търси? Дали ще повика полиция? Трябва да измисля начин да се свържа с него...“

Междувременно наблюдаваше Кейн и неволно проследи погледа му, който се плъзна към възглавницата до нея.

— Мога ли да те попитам нещо?

Той пристъпи и спря до леглото.

— Какво искаш да знаеш?

— Много ли... обичаше жена си?

Кей се поколеба за миг.

— Когато се оженихме, в отношенията ни имаше много нежност — каза най-накрая. — Бяхме влюбени. Имахме върховни мигове, каквито не бях изпитвал с никоя друга. Но всичко се обърка, когато тя забременя. След като се роди синът ни, заживя само за него. Може би аз също. В стремежа си да бъдем родители ние се загубихме един друг.

При спомена за малкия му син някакъв ужасен блясък се появи в очите му. Пламнаха кошмарите, като куршумите, които бяха помели един млад живот, мечтите и надеждите му.

— Кейн!

Ники се свлече до леглото. Краката ѝ трепереха, но не им обърна внимание, защото страшна болка я прониза, когато видя израза на лицето му.

— Скъпи, всичко е наред. Всичко е наред — зашепна, като го прегръщаше силно.

Кейн преглътна и тялото му се разтресе. Ръцете му потърсиха раменете ѝ и тежко се отпуснаха върху тях, докато се бореше с ужаса. Беше се почти освободил от него. Сега, с Ники, всичко се връщаше отново. Утехата, която тя му предлагаше, го правеше уязвим.

— Кейн, не гледай в миналото! — притисна буза до гърдите му. — Трябва да престанеш да се измъчваш!

— Те загинаха... — отрони той с призрачен шепот. — Бяха разкъсани от куршумите и лежаха там в железния ковчег, който преди това представляваше кола.

Потръпна. Едва се държеше на крака, но не можеше да го остави сега. Погали широкия му гръб и се заслуша в дълбокия му глас, докато мъчително и несвързано ѝ разказа всичко.

— Съжалявам, толкова съжалявам, Кейн... Те дори не са разбрали, всичко е станало толкова бързо — успокояваше го Ники. — Бъди доволен поне от тази малка божия милост. Те не са страдали.

— Той беше мой син. — Гласът му се задави. — А какво беше останало от него... Боже! Боже, не мога... да мисля... не мога да понеса мисълта за това!...

Тя се повдигна на пръсти и целуна овлажнелите му очи, лицето му. Кейн преживяваше отново ужаса. С големите си ръце притисна Ники по-плътнo към себе си и за пръв път в живота си съзнателно се уповаваше на жена, да му даде сила.

Ники усети мига, когато той се освободи от всичко и жизнеността му отново започна да се възвръща.

Дланите му потръпнаха върху раменете ѝ.

— С никого не съм разговарял за това. Даже с Джейк.

— Хубаво е да разговаряш за нещата, които ти причиняват болка — тихо каза тя.

— Сигурно — отвърна ѝ, ядосан на себе си, че за по-малко от двадесет и четири часа беше излял болката си два пъти.

Яд го беше и на Ники, задето беше тук, задето го слушаше, задето бе станала свидетел на слабостта му. „Но няма да си позволя слабостта да се влюбя в нея до безумие!“ — мина му през ума.

— Не мога да ти обещавам вечна любов и вярност, Ники!

Веждите ѝ се повдигнаха от смайване при тази груба забележка.

— Става въпрос за брака.

Изучаваше нещастното ѝ изражение.

— Ти си борбена, Ники, и аз се възхищавам на ума ти толкова, колкото и на прекрасното ти тяло. Но просто не мога... да понеса всичко това.

След загадъчното си изречение се обърна и излезе от стаята. Ники дълго се взира в затворената врата, преглъщайки разочарованието и болката си.

Кейн ѝ бе дал ясно да разбере, че не я иска за съпруга, че влиянието ѝ над неговите чувства му беше неприятно. Оттук нататък

всичко щеше да тръгне на зло и беше все по-малко вероятно той да се привърже към нея с течение на времето. Болеше я ужасно!

Трябваше бързо да оздравява и да се маха оттук. Надяваше се само Клейтън да не реши да ѝ телефонира, докато я няма вкъщи. Защото ако го направеше, нещата можеха да се усложнят. Макар че едва ли би могло да бъде по-лошо, отколкото бе сега.

ГЛАВА ОСМА

Кортес мразеше да се взират в него. В градовете той се движеше незабележимо.

Сега се представяше за дребен бизнесмен, който може да наеме „Бърк“, ако фабриката се премести в Чарлстън. Преследван беше от многобройни слухове за незаконен дъмпинг. В процеса на всичко това той научи доста за последната сделка на Бърк с Ломбард.

— От племето чероки си, нали? — бе го попитал неговият осведомител. — Бил съм при тях лично. Много са впечатляващи, особено вождовете им, когато застанат отпред с шапките си за война на главите. Сигурно е трябвало да убият доста орли, за да съберат толкова много пера.

Кортес без малко да си прехапе езика, докато се опитваше да се усмихне нехайно. Искаше му се да каже на този тип, че чероките никога не носеха шапки за война, освен пред туристите, че тези шапки се носят само от индианските племена в равнините. Искаше още да добави, че чероките са били много цивилизован народ, който е имал собствен вестник на собствен език през двадесетте години на деветнадесети век; че столицата им Ню Екота по нищо не е отстъпвала на който и да е град на белите през същия период. Можеше още да му каже, че убиването на орли е нарушение на закона, за което в наши дни човек би могъл да отиде в затвора.

Но не му каза.

С течение на годините той се бе примирил с факта, че много хора имаха стереотипни представи за индианците, и че тези остарели разбирания бяха тъй вечни, както слънцето. И това не беше последният случай, при който трябваше да се справя с такива погрешни схващания.

Докато ядеше сандвича си и пийваше кафе в едно малко бистро, което Дери му беше препоръчала, той мислеше върху това, което неговият осведомител му беше казал. След известно време забеляза две бледосини очи, които хладнокръвно го преценяваха. Изви глава и в

отговор също се втрени, без да мигне. Обикновено това обезкуражаваше любопитните. Но този път не подейства. Младото момиче леко наклони глава и светлината падна върху русата ѝ коса. Не беше на повече от осемнадесет-двадесет години. Беше слаба и не особено красива, с изключение на косата. Носеше огромно мръсно джинсово яке и изглежда не беше много придирчива. Ботушите ѝ тип „уестърн“ бяха доста износени, кални и изподраскани. Това му хареса.

Черните му очи отново потърсиха нейните. Момичето се усмихна, сякаш се извиняваше, сякаш разбираше, че той няма нужда от нейното внимание, и продължи да си пие кафето.

Кортес реши, че е видяла това, което ѝ трябва, засмя се вътрешно и остави бакшиш на сервитьорката, преди да отиде на бара да си плати сметката. Беше дошъл тук, за да търси някакво блато. Един идиот, служител при Бърк, се беше изпуснал да каже нещо и сега Кортес искаше да провери местността.

Понечи да излезе от кафенето, но младата блондинка упорито го гледаше. Импулсивно се приближи до масата ѝ и застана до нея, като в жилестата си тъмна ръка държеше очилата.

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Знам. Наблюдавах ви. Съжалявам, ако съм ви причинила неудобство.

И двете му вежди се повдигнаха. Това беше доста прямо.

— Защо ме наблюдаваше? — попита я безцеремонно.

— Умирам да ви задам един въпрос, но си помислих, че вече достатъчно съм ви ядосала.

— Какъв е въпросът?

Тя се поколеба. После произнесе съвсем сериозно.

— Имате ли лопатовидни резци?

Кортес веднага разбра коя е и защо Дери му бе препоръчала това кафене. Изцапаните с кал ботуши, мръсните дрехи. Всичко съвпаднаше — била е на разкопки. Това беше племенницата на Дери — Фийби.

— Първата ми специалност е антропология, а втората — археология — обясни му и се разсмя.

— Изглеждаш така, сякаш си копала — посочи Кортес към ботушите ѝ.

— Наистина копахме — каза въодушевено тя. — Намерихме част от домакински съд от Уудлендския период с овъглени жълъди в него.

Моят преподавател казва, че дизайнът е от тези, които Коу цитира в книгата си за керамичните поредици, и че находката е на повече от две хиляди години.

— И това е намерено на речно дъно. Сериозно ли говориш?

— Да, защо?

— Нещо друго намерихте ли?

— Не. Слава богу, това не беше гробище. Никак не ми се иска да изкопая нечий прапраядо. Мисля, че такива неща обсебват и преследват човека.

Той вече я харесваше! Не би имал нищо против още да си поговорят, но ставаше късно.

— И така. Да отговоря на въпроса ти. Както на всички местни американци, азиатци или други представители на монголоидната раса, резците ми са с лопатовидна форма — каза Кортес, като ѝ се усмихваше. — А сега — добави, като се наклони напред заплашително, — ще ме попиташ ли колко скалпа нося на военното си копие?

Очите ѝ заблестяха.

— О, това би било твърде личен въпрос — рече с преторена сериозност.

Той не можа да сдържи смеха си. Обърна се и излезе от кафенето като клатеше глава. Ако не беше толкова млада, кой знае какво щеше да последва. Но сега си имаше мисия. Племенницата на Дери щеше да почака.

Въоръжен с имена и биографии, когато пристигна в хотелската си стая, Кортес извади компютъра си от мекия калъф и го включи. С шифъра си влезе в главния компютър във Вашингтон, в главния щаб на ФБР и потърси информацията, която го интересуваше.

Компютърът беше свързан с малък принтер. На него направи едно твърдо копие на информацията и изключи уреда.

Сега знаеше, че Бърк не само беше нарушил изискванията на разпоредбата за данъка върху свръхпечалбата, но че вече два пъти беше подвеждан под отговорност. Свидетелите не се бяха явили да дадат показания и Бърк се беше измъкнал. Този път обаче Бърк и зет му бяха оставили следи. „Кой друг, ако не един местен американец би тръгнал по тях?“ — разсъждаваше Кортес.

Той се преоблече в джинси, ботуши, синя карирана риза, и си пусна косата. Тръгваше по следите.

Колата под наем, която караше, беше хубава, но не много лъскава. Обичаше да шофира. У дома, в резервата си, имаше един превъзходен пикап. С носталгия си мислеше за него.

Преди да напусне града, импулсивно мина покрай кафенето, където беше обядвал. Изобщо не се изненада, когато видя Фийби да стои до един изпоцапан с кал стар бронко^[1], паркиран наблизо. Лицето ѝ беше зачервено, а косата ѝ разрошена. Тя непрекъснато риташе задната спукана гума, като молеше Бога да стори някои доста странни неща на автомобила ѝ.

Кортес спря зад нея и изключи двигателя. Фийби изобщо не му обърна внимание, когато се доближи.

— Спука гума, а? — каза ѝ, като поклащаше глава. — Виждал съм такова нещо веднъж.

Тя отметна назад разрошените си от вятъра къдри ѝ го погледна недоверчиво. Изглеждаше толкова различен със спуснатата коса и джинси, че отначало не можа да го познае.

Кортес свали очилата си.

— Заета ли си?

Фийби се беше задъхала от усилието.

— Защо? Нима предлагаш ти да я пориташ малко — посочи му спуканата гума, — докато аз си почивам?

— Не. Помислих си, че би могла да дойдеш с мен и да ми помогнеш да проследим един камион. А след това може и да ти предложи да ти оправя гумата.

Тя бавно кимна.

— Чудесно. Аз съм обхваната от паника и ти също имаш дял в нея.

Кортес я хвана за ръката. „Хубави, тя има хубави ръце“ — мислеше си, докато я водеше към колата си. Бяха силни, но меки. Отвори ѝ вратата, но Фийби се поколеба.

С подчертано търпение извади портфейла си и го разтвори, като го държеше пред очите ѝ. Видя как изражението ѝ се смени. Документите му винаги или впечатляваха, или плашеха хората.

— ФБР — заекна тя, лицето ѝ пребледня. — Шегуваш се. Ще ме арестуваш за нападение срещу един бронко?!

— Умишлено нападение срещу един старец — съгласи се Кортес. Долната ѝ челюст увисна. Той присви устни.

— Окей. Назначавам те за свой помощник при едно разследване.

Така става ли?

— Мен?

— Теб.

Фийби сви рамене.

— Добре, само че няма да стрелям по никого.

— Дадено. — Той си прибра документите и ѝ помогна да седне в колата. — Трябва да намеря едно място, наречено „Пайрътс Марш“. Знаеш ли къде е?

Както и предполагаше, тя знаеше.

— Ами да, само на няколко мили от тук. Карай направо и на следващото кръстовище завий надясно.

Кортес се ухили, доволен, че е следвал интуицията си. Минути по-късно вече напускаха града.

Той следваше без усилия указанията ѝ и стигнаха до една голяма местност близо до морето с огромни буйни дъбове, от които се ронеше мъх. Бяха разпръснати по целия бряг, а два-три от тях бяха изтръгнати.

— Това е от урагана Хюго — каза Фийби, когато Кортес се взря в повалените гиганти. — Странно колко силен може да бъде вятърът.

— Вятър, дъжд, всичко е от природата.

— Всъщност, ти от кое племе си?

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Познай.

Фийби присви очи.

— Не може да си апах, защото си прекалено висок, макар че Кохис е бил над шест фута. Не си достатъчно лек, за да бъдеш кроу, нито достатъчно тъмен, а нямаш вид и на сиукс. Чероки може би, или чоктау.

Кортес повдигна вежди.

— А защо не команч?

— Не си достатъчно тъмен и си прекалено висок — повтори тя. — А и не си набит по структура, лицето ти не е квадратно и грубо, носът ти не е сплескан.

— Но родителите ми имат всички тези черти.

Фийби не помръдна.

— Значи команч?

Той кимна.

— Но...

— Апахите са ниски, но Кохис е бил над шест фута — напомни й Кортес. — В семейството ми е имало някакъв испанец — добави хладно.

— Испанците са известни като ниски...

— Цезар Ромеро не е.

Фийби вдигна ръце.

— Предавам се.

— Добре. Сега мълчи и ме остави да разгледам.

Тръгна, забил очи в земята. Краткото му пребиваване в „Бърк“ му беше позволило добре да разгледа гумите, които този човек използваше за своите брички. Те оставяха странни следи, които беше запомнил. По-добре беше с гипсови отливки, но това можеше да направи и по-късно. В колата имаше гипс и кана с вода. Това, което трябваше да направи сега, бе да открие нещо в това мочурище, както следи от гуми, които да го отведат при „Бърк“.

Имаше нужда от цяла верига доказателства, ако смяташе да обвинява „Бърк“ в нарушение на федералните закони. Може да не беше в неговите пълномощия, но познаваше някои от момчетата в Управлението по охрана на околната среда. Вече знаеше доста хора, които замърсяваха земята с промишлени отпадъци.

— Какво търсиш? — попита Фийби. — Ако мога да помогна...

Хвърли й бърз поглед.

— Следи от гуми и нещо гадно във водата.

— Окей. — Тя също тръгна.

— Имаш ли си име? — попита внезапно Кортес.

Фийби вдигна очи.

— Разбира се, че имам — отвърна и продължи да върви.

Устните му се разтеглиха.

— И какво е то?

— Фийби.

Кортес се засмя.

— Наистина така се казвам — продума тя, като му хвърляше гневни погледи. — Какво лошо има в това, да се наричаш Фийби?

— Просто е малко необичайно, нищо друго.

— А ти как се казваш?

— Наистина ли искаш да знаеш? — предизвикателно каза той.

После приклепна и се взря в някаква следа от гуми. „Прилича, но не е тази, която ми трябва“ — помисли си.

— Как се казваш? — настояваше Фийби.

Кортес се изправи, но все още гледаше към земята. Произнесе високо някакви срички, като ги накъса странно. После погледна смаяното ѝ лице и се усмихна.

— Не може да се преведе добре. Сутринта, когато съм се родил, майка ми видяла един ястреб с червена опашка. Ако трябва да го преведем, означава нещо като „този, който дойде на крилете на червеноопашатия ястреб“.

— Красиво е.

— Естествено. — Той отново клекна, за да разгледа някаква следа.

Попадна точно в целта. „Бинго“ — рече си. Стана, без да обръща внимание на момичето, и тръгна по следите. Когато стигна до едно мочурливо място, спря и острия му поглед обхвана местността, докато накрая откри това, което търсеше — ръждивият край на един варел.

— Тъй, тъй — мърмореше си. — Някой ден нещата все излизат наяве.

— Намери ли това, което търсеше? — попита Фийби, като се присъедини към него.

— Да, благодаря ти за помощта.

Тя се ухили.

— Ще получа ли сега значка?

Кортес се разсмя.

— Не.

— Беше ми забавно — въздъхна Фийби.

Посегна, улови кичур от косата ѝ и започна да си играе с него.

— Това естественият ѝ цвят ли е?

— Да. И двамата ми родители са много тъмни. Казват, че нося признаци на атавизъм, заради някакъв норвежки прародител.

Кортес неохотно пусна косата ѝ. Беше много мека. Продължително се загледа в лицето ѝ, сякаш съжаляваше за нещо.

— На колко си години?

— На двадесет и две. Късно започнах да уча в колежа — призна си тя.

— Не чак толкова късно.

Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ, скрито в дебелото яке, и му се прииска да има време, за да я опознае както трябва.

— Аз съм на тридесет и шест — каза ѝ. — Името, което използвам сред белите хора, е Кортес.

Фийби протегна ръка.

— Приятно ми беше да се запознаем.

— И на мен. Благодаря ти за помощта.

Пръстите ѝ леко потръпнаха върху неговите и той ѝ се усмихна. Тъй като на Фийби не ѝ бе известно името му, сигурно Дери не ѝ беше споменавала за него. За момента това беше добре дошло.

— Живеем в два различни свята — тихо отбеляза.

— И аз си мислех същото — срамежливо се съгласи тя.

Пръстите му нежно погалиха нейните.

— Къде следваш?

— В университета в Ноксвил. Но съм свободна това лято, затова сега се навъртам наоколо с няколко приятели, които учат археология тук. Това ми е последната година в университета — през пролетта завършвам.

— Тогава може би ще се видим на тържеството по случай завършването ти, колежанке — каза неочаквано Кортес.

Нищо по лицето ѝ не трепваше и той пусна ръката ѝ.

Неговото придоби суров израз и тъмните му очи заблестяха от гняв.

— Но на теб това не би ти харесало, нали? — попита я грубо, като се завъртя на пети.

— Ах, ти, фанатик такъв! — извика тя, грабна от земята една суха клонка и го замери. — Ти, извратен фанатик! Обиждаш се, без да са ти дали никакъв повод за това, ядосваш се, преди още да си задал някакви въпроси, ти... ти!...

Фийби потърси друга клонка.

Кортес внезапно пристъпи и я улови за китката.

— Не е хубаво така! — скара ѝ се. — Не хвърляй разни неща!

— Това не са разни неща, а клонки от дърво — подчерта тя, като се съпротивляваше. — Пусни ме!

— За нищо на света!

Той ѝ отне клонката без никакво усилие, но не пусна ръката ѝ.

Фийби се взираше в очите му, леко развълнувана и примирена. Беше силен, но тази сила въобще не ѝ причиняваше болка.

— Би било чест за мен, ако дойдеш на дипломирането ми, дори и да си облечен така, както си сега — каза му малко грубо.

— Винаги ли риташ автомобили със спукани гуми? Други лоши навици да имаш, освен дето тази уста бълва все гадости?

— Няколко лоши думи са достатъчни, да покажеш на една спукана гума, че става въпрос за работа!

Той се усмихна.

— Наистина ли?

— Ти не ругаеш. Дори на собствения си език — каза Фийби самодоволно, което го изненада. — Досега не съм срещала местен американски език, в който да има ругатни и нецензурни думи.

— Нямаме нужда от тях, за да се изразяваме — рече ѝ с израз на превъзходство.

— Ами тогава сложи ме на дъжда и ме наречи чадър — иронизира го тя.

— Нямам време. — Кортес пусна ръката ѝ и се обърна. — Ще те оставя в някой сервиз. Ще ти трябва помощ, като сменяш гумата.

— Каза, че ти ще я смениш.

— Казах, че ще се погрижа да бъде сменена. Аз не мога да сменям гуми — отвърна ѝ съвсем делово. — Бях един от последните, които служиха във Виетнам, точно когато се евакуираха бежанците. Един шрапнел ме улучи в рамото, нещо се обърка. Не че е кой знае какво, но не мога да вдигам тежко.

Фийби трепна.

— О, съжалявам, не исках да бъда груба. Винаги става така — сякаш не говоря с устата си, а с краката си.

— Хубави малки крачета — констатира Кортес, като ги гледаше. — Ботушите им отиват.

Фийби се усмихна.

— Значи не ми се сърдиш?

Той поклати отрицателно глава.

— Хайде, да тръгваме.

Откара я до най-близкия автосервиз и изчака, докато се върне, за да му каже, че си е намерила монтьор.

— Много ти благодаря.

— Удоволствието беше мое.

Фийби се поколеба, но всъщност нямаше повече какво да добави. С бебешката си усмивчица му помаха с ръка.

Кортес с мъка откъсна очи от нея и подкара колата, без да поглежда назад.

Вече си мислеше за доказателствата, които трябва да събере, за да обвини Ломбард и неговата компания в нарушение на законите за опазване на околната среда.

Ники седеше във всекидневната, когато приятелят на Кейн — Джейк дойде да го види. Тя и Кейн се разминаваха вече много предпазливо, след като три дни се бяха държали студено и учтиво един към друг. Искаше да си ходи вкъщи. Безразличието му я убиваше.

Джейк повдигна вежди и на лицето му за кратко се изписа огромна изненада. Но учтиво се усмихна, когато Кейн му я представи просто като „Ники“.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Джейк и хвърли поглед към приятеля си.

— Хмм, Кейн, искам да те видя насаме за малко. Нещо във връзка с яхтата — добави бързо.

— Разбира се. Извини ме, Ники.

Тя остана да седи на дивана. Беше облечена с джинсите си и лека блузка. Навън беше горещо и двамата мъже носеха къси панталонки, които повече отиваха на Кейн, отколкото на Джейк. Ники не си беше взела никакви къси панталонки, а и Кейн не ѝ беше предложил. Достатъчно го изкушаваше и в джинси, а той с всички сили се опитваше да не усложнява нещата. Фактът, че направо си бе изгубил ума и не бе взел никакви предпазни мерки втория път, когато се любиха, го тревожеше толкова много, че чак му прилошаваше. При цялата си възбуда в онзи върховен момент, той беше прекалено нетърпелив за удоволствието. Сега съжаляваше за това, но беше вече твърде късно.

— Е, какво има? — попита Кейн, когато останаха насаме с Джейк.

— Трябва да сменя радиото в яхтата. Хич го няма. Мислех да го поправам, но прецених, че цялата работа ще ми излезе по-скъпа, отколкото ако го подменя. Съгласен ли си, ако поръчам онова радио, което гледахме заедно с теб, и да наредя да го докарат експресно тук?

— Действай — кимна Кейн. — Защото имам планове за последващия уикенд.

Погледна назад към къщата. Лицето му беше спокойно и не пощастливо, отколкото всеки друг път.

— Мисля да назнача нов директор на завода в Чарлстън и да отплавам за Карибско море, когато тя се прибере вкъщи.

Джейк се прокашля.

— Предполагам, че знаеш какво вършиш. Нито пък аз съм той, който трябва да ти се меси. Но дали е разумно?

Кейн се навъси.

— Какво искаш да кажеш?

— Не бих си и помислил, че ще допуснеш Клейтън Сеймур да наднича в интимния ти живот.

Голямата ръка на Кейн се стрелна нагоре и стисна Джейк за рамото с такава сила, че му причини болка.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Джейк се намръщи.

— Това там е Никол Сеймур, сестрата на Клейтън. Дъщеря ми е женена за един сенатор от Вирджиния, ако помниш. Тя и Ники са нещо като приятелки. Разпознах я веднага по снимките, които съм виждал. Бива си я, нали?

Кейн беше шокиран и моментално почувства как стомахът му се стяга. Чувстваше се предаден. Досега не се бе поинтересувал коя е Ники. Мислите му препускаха бясно. „Вече зная коя е... Ами тя дали знае кой съм? Трябва да разбере! Независимо обаче, дали знае или не, трябва веднага да я махна от живота си, и то бързо. Не мога да си позволя да давам безплатна информация за своята работа на Клейтън Сеймур!“

Джейк забеляза колко се е разстроил.

— Съжалявам, че ти казах лоша новина, но все някога трябваше да разбереш.

— Да, така е.

Чувство на празнота обхвана Кейн, когато изпрати Джейк и се върна обратно в къщата. Ники седеше и го наблюдаваше с големи, любопитни очи. А неговите излъчваха нажежена до бяло ярост. Тя знаеше, преди още Кейн да проговори, че Джейк я бе разпознал и му е казал. Всичките ѝ надежди и мечти бяха изпепелени от тези пълни с омраза очи. Подготви се за битка и стана. Това ѝ даваше единственото преимущество, което изглежда можеше да има.

— Значи знаеш!

— Много добре знам — отвърна Кейн, като ръцете му бяха свити в юмрук до тялото. — Брат ти и неговите съдружници търсят начин да ме компрометират. Ти една от идеите им ли си?

Искаше ѝ се да го удари.

— Такава ли ти изглеждам? — отговори тя с пламнали очи. — Нима мислиш, че аз мога да накарам някакъв скутер да те удари така, че вълните да те изхвърлят в безсъзнание на брега пред къщата ми?

— Това не беше всичко, което се случи.

— Прав си, ние се прелъстихме взаимно — изрече Ники, без гласът ѝ да трепне. — Ако брат ми знаеше, как би го използвал, за да те компрометира? Ако нещо...

Замълча. Последното изречение беше голяма грешка.

— Сестрата на претендента се опитва да измами най-големия поддръжник на неговия опонент. Как ти звучи това на първа страница на сензационния вестник на баща ми — попита Кейн с едва потиснатата злоба.

Тя позеленя. „Това е кошмарен сън! Не може това да се случва. Аз няма да стана причина Клейтън да изгуби изборите!“

Кейн вирна брадичка.

— Чувал съм доста неща за теб през всичките тези години. Казват, че си една от най-забележителните млади домакини в политиката. Трябваше да те разпозная по някой от онези модели на водещи дизайнери, с които се обличаш. Хора, които са вътре в нещата твърдят, че ти си мозъкът и двигателят на Сеймур. Само че на мен не ми изглеждаш толкова издръжлива.

— Пневмонията би накарала и най-твърдите да се размекнат за малко — отвърна Ники, като наклони встрани глава. — Значи война, така ли?

Той бавно кимна.

— И всички средства са разрешени?

— Аз така водя война — потвърди Кейн, като напъха ръце дълбоко в джобовете си.

— Изглежда справедливо. Но има едно условие. Да не се очерняме един друг.

Той повдигна едната си вежда.

— Ти знаеш по-добре.

Ники усети как бузите ѝ почервеняват от гняв и ръцете ѝ също се свиха в юмруци.

— Да не се очерняме един друг за това, което правихме заедно — насили се да каже тя.

Искаше му се да я удари там, където най-много боли. Ники го беше направила глупак и дори можеше да се възползва от този факт. Лицето му придоби непознато изражение.

— Нашето беше авантюра за една нощ — каза ѝ. — Освен това, аз не се боря за власт. Ако се борех, може би тогава ти щеше да ме притесняваш.

С това ѝ подсказваше мястото, което заемаше в живота му. Мери Танер веднъж я бе предупредила да не се поддава прекалено бързо на мъжката страст. „Мъжете обичат през нощта, а са безразлични през деня — беше ѝ казала тя. — Дръж си очите отворени, а сърцето затворено, докато не се убедиш, че това е нещо повече от една преходна страст.“

По онова време този съвет не ѝ беше нужен, защото Ники беше решила да няма нищо общо с мъжете. Но сега съвсем ясно си го спомни.

— Искаш да кажеш, че е малка вероятността да причиня тревоги на теб, мистър Ломбард? — произнесе, като възвърна предишния си дух. — Защо не запазиш преценката си за после.

Кейн се възхити на самообладанието ѝ. По лицето ѝ нямаше нищо, което да му подсказва, че загубата на тяхното приятелство я засяга по един или друг начин.

— Ще видим. — Кейн направи пауза. — Знаеше кой съм, нали?

— Разбрах чак след произшествието с теб. Името ти ми подсказва, а после го свързах и с ролекса.

Ники със съжаление наблюдаваше бурята в очите му.

— Сега си спомням, че Сеймурови са едно от най-известните семейства, но са доста бедни.

Тя гордо вдигна красивото си носле и се усмихна.

— Значи не си информиран както трябва. Казах ти, че се занимавам със скулптура. Бюстовете ми са с доста висока цена, а брат ми също печели добре. Е, разбира се, нямаме яхта. Но се справяме.

Стрелата намери мишена. Кейн замята огнени, яростни погледи.

— Сега си отивам. Благодаря ти, че се погрижи за мен. Предполагам, че ако знаеше коя съм, не би ме допуснал и до входната врата.

— В никакъв случай — отвърна той с приятен глас.

Но нито в очите, нито в усмивката му имаше нещо приятно.

— Това е разликата между нас. Аз бих се погрижил за теб, дори и да знаех кой си.

Ники отиде да си приготви багажа и реши да направи всичко възможно, за да прикрие истинските си чувства. „Ще се справя с всичко. Нали успях да надживея и провала с Майлс, в края на краищата...“

Кейн го нямаше, когато таксито пристигна. Мисис Бийл я изпрати с въпросителен поглед. Кейн не беше оставил бележка, но ѝ беше поръчал да пожелае на мис Сеймур приятно пътуване. Ники си каза, че ще е по-добре Кейн да запази пожеланията за себе си. „Ще се нуждае от тях, когато аз и Клейтън се справим с неговия кандидат на изборите.“

Ако сърцето ѝ се късаше, тя бе единствената, която трябваше да знае това.

[1] Марка автомобили. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джон Харълсън пристигна в „Пайрътс Марш“ със своето BMW в края на един конвой, състоящ се от представители на местните медии, група за разследване от Управлението за охрана на околната среда, Кортес и един служител от общественото здравеопазване.

— Блатото практически е в река Едисто — каза задъхан здравният служител. — Какво е това? — възкликна той, когато групата по разследването извади един варел от блатото и започна да го изучава.

— Разтворител за боя — заключи някакъв експерт, като търкаше мръсотията с облечената си в ръкавица ръка, за да разчете яркооранжевия надпис върху варела: — „Ломбард Инкорпорейтид“.

— Ето още един — антифриз. И още един, пълен с моторно масло... и тече. От всички страни... Взети са мерки за изхвърляне на вещества от този тип на предназначения за целта място — „Пайнтри Сайт“. Защо, защо е трябвало да плаща на някого да ги стовари тук, а не там?

— За по-евтино, разбира се. Човек с камион струва много по-малко, отколкото екип, специализиран за работа с токсични отпадъци. Дръжте го така, за да го снимаме — извика един фотограф.

Направи снимката, като хвана в кадър и две мъртви птици, които се носеха по повърхността, изчака лентата да се превърти автоматично и направи още три снимки.

Телевизионните репортери също въртяха видеокасетите си с бясно темпо.

— Това ще свърши работа. Мислите ли, че ще е достатъчно за съдебен процес? — попита един журналист хората от Управлението за охрана на околната среда.

— И още как! — отвърнаха му.

Харълсън издърпа Кортес встрани.

— Ей, приятелче — изсъска му. — Не исках това да става достояние на хората от Управлението за охрана на околната среда, на

местните вестници и телевизията. Не биваше да казваш на всички тези хора!

Кортес знаеше защо. Едно публикувано в пресата изказване на Сеймур, заедно с тези разкрития би засилило шансовете му за спечелване на изборите. Но той беше изиграл Харълсън веднъж и не съжаляваше. Искаше да го доведе до паника и той да направи някоя погрешна стъпка. Само една.

— Не съм. Информирах само щатския отдел по здравеопазване и контрол на околната среда. Човекът, който почервеня от ярост ей там, и който дава подробна информация на представителите на медиите, е главният им представител в тази област. Той ненавижда замърсителите на природата.

— Освен това, налице е очевидно нарушение на наредбата за чиста вода, на декрета за опазване и възпроизводство на ресурсите, на разпоредбата за всеобща отговорност и компенсации при защита на околната среда, на наредбата за транспортиране на опасни материали...! — намеси се възмутен представителят на Отдела по здравеопазване и контрол на околната среда.

— По-бавно! — извика един висок репортер с песъчлива коса. — Може ли да повторите това отново?

Харълсън разпозна Тод Сандърс. Той работеше за сензационния вестник на Ломбардови. Само един Господ знаеше, защо събира информация, когато старият Ломбард едва ли щеше да изрисува сина си в заглавията на новинарската колона. Присъствието му тук беше обезпокояващо. Подобно на Харълсън, Сандърс също се славеше, че рови надълбоко.

— Не бива да правиш това — повтори разсеяно Харълсън.

— Работа за федералното правителство — напомни му Кортес и извади портфейла си. — Виждаш ли? Имам документи за легитимация.

И наистина имаше. Там пишеше ФБР. Затвори портфейла. Харълсън беше прекалено зает, за да погледне датата на документа. Обикновено всички правеха така.

Харълсън мислеше за бъдещето.

— Утре сутринта целият щат ще знае за това.

— Надявам се — спокойно каза Кортес. — Този, който изхвърля такива отпадъци на територия, обитавана от диви животни, трябва да

бъде изтърбушен и насечен на парчета от медиите, заедно с хората, които са го наели да извърши това.

Харълсън бързо го стрелна с поглед, измъкна бележника си и започна да пише онова, което щеше да докладва. Това беше шанс, изпратен от Бога, който щеше да донесе на Клейтън Сеймур успех сред местните избиратели.

— Открихте ли друго, което да доказва връзката, имам предвид, освен надписите по варелите — попита с престолено безразличие.

— Ако не съм, не бих поканил всички тези тук — отвърна Кортес, жестикулирайки.

Точно в този момент хората от Управлението по охрана на околната среда изваждаха още един бидон от блатото.

— Мога да открия връзка между следите от гуми на камионите на „Бърк“. Представител от отдела им прави отливки ето там — посочи с ръка. — А за това място ми каза един от служителите на Бърк.

— Това е чудесен пример за разследване.

— Разбира се, че е. Аз работя за...

— Правителството! — захили се Харълсън. — Да, знам. Ти ядеш, пиеш и спиш с работата си. Как можах да забравя? Но спомни си кой те насочи към Бърк още в самото начало. Аз самият не по-лошо правя разследвания.

Кортес премълча.

— Помисли колко добре се нарежда всичко. Ломбард ще се бори със защитниците на природната среда и Сам Хюит ще изгуби вниманието му като свой най-висш покровител и поддръжник. Сеймур ще спечели изборите, Ломбард ще бъде съден за унищожаване на природната среда, а Бърк ще прекара години в затвора. Сега вече няма да дадем на Ломбард да си отдъхне.

— Какво каза? — попита Кортес.

— Нищо — отвърна Харълсън. — Наистина нищо. Благодаря ти за помощта.

— А аз ти благодаря, че ми продаде златната монета. Ще се видим във Вашингтон.

— Да, разбира се. Не мисли много за това.

Харълсън вече се отдалечаваше ухилен и си палеше пура. Кортес го наблюдаваше и се питаше, как ли е оцелял досега. Може би

смяташе, че си струва риска да поддържа Сеймур на власт.

Сандърс бе отишъл в „Пайрътс Марш“, защото бе подочул за незаконното изхвърляне на отпадъците по радиоприемника, който винаги носеше със себе си.

Бог му беше свидетел, че бе опитал да предупреди Кейн. Сега щеше да бъде много трудно да му каже, че Сеймур държеше всички козове в ръцете си.

Позвъни му в офиса.

Новината обаче не се възприе толкова лошо, колкото Сандърс очакваше: беше по-лошо. Първите пет минути Кейн крещеше, после ругаеше и проклинаше, накрая стана груб и язвителен.

— Господи, защо не си успял да разбереш навреме? И изобщо как така си станал репортер по разследванията?! — ревна Кейн.

— Опитвах се. Просто не успях да отключа никаква вратичка — отвърна спокойно Сандърс.

Нямаше да бъде добър ход да му напомня, че се беше опитал да го предупреди за риска, който поема като оставя оня нов служител на поста „Завеждащ отдел за твърди промишлени отпадъци“. Никаква полза нямаше да има да му напомня след свършен факт.

— Там наистина беше ужасно — добави бавно той. — Преди малко имаше репортаж по един от местните телевизионни канали. В блатото са намерени дузина мъртви птици и конгресменът Сеймур свиква пресконференция, за да ви изобличи и да обещае възмездие. Секретарят на Вътрешното министерство, Майлс Тауншенд, също ви заклеми пред всички, които слушаха — а те са доста.

— Исусе Христе! — избухна яростно Кейн. — Ще убия Бърк със собствените си ръце!

— Я се стегнете! Там са намерени отличителните знаци и на други компании, но очевидно вашата е най-известната. Милостиви боже! Оранжеви надписи! Слушайте! Свикайте нова пресконференция, докато все още има време. Дайте изявление. Кажете на хората къде сте бил, когато завеждащият отдела за промишлени отпадъци е наел друга компания за изхвърлянето им.

Кейн се поколеба. Изведнъж осъзна, че ако направи това, ще трябва да каже на света, че глупаво се е оставил на един скутер почти

да го убие, и че сестрата на конгресмена Сеймур е била единствената му „работа“ ден и нощ в продължение на три седмици, докато там, в завода, са му прерязвали гърлото. Нейна бе вината за всичко, независимо дали е било замислено предварително или бе станало съвсем случайно.

Ако станеше нужда, този факт можеше да му бъде от полза покъсно. Засега реши да запази черната тайна на Ники.

— Няма да го направя — заяви на Сандърс.

— Защо не?

— Защото има замесена жена. И може в бъдеще да ми потрябва тази подробност.

— Сеймур ще ви гони до дупка заради това блато — подчерта Сандърс. — Не можете просто да си седнете и да чакате да ви разпъне на кръст. Може да отидете и в затвора. За бога, не знаете ли наказанията за тези нарушения? Дори само според изискванията на Червения кръст ви заплашва глоба от петдесет хиляди долара и две години затвор!

Кейн се взря с невиждащ поглед пред себе си.

— Това е абсурдно! Ще се наложи да платя глобата, но нищо повече от това. Не беше умишлено.

— Когато конгресменът Сеймур спечели изборите, всичко ще зазвучи съвсем умишлено — упорито настояваше Сандърс. — Слушайте, нека се поогледам наоколо и да видя, дали не мога да изровя нещо по този въпрос, преди Сеймур да е спечелил битката.

— Действай! А докато се занимаваш с това, продължавай да се ровиш из живота на Сеймур. И още нещо, Сандърс... Не биваше така да си изпускам нервите. Но имах тежка седмица...

— Нещата ще се оправят. Ще ви се обадя след два дни.

Кейн затвори и се взря в апарата.

Беше потресен. Знаеше, че проблемът с безразборното изхвърляне на отпадъци не е от вчера. Много компании бяха осъдени за това. Вероятно щяха да му наложат голяма глоба, но нищо повече. Надяваше се, че Сандърс ще изрови нещо, което да използва срещу Сеймур по същия начин. Мисълта, че трябва да използва присъствието на Ники в живота си като оръжие срещу брат й, не го привличаше.

Тази сутрин Дери беше весела, защото току-що бе чула новината. С усмивка поздрави Клейтън.

— Е, обзалагам се, че се чувстваш добре. Изхвърлянето на токсичните отпадъци и разкриването му, е нещо, с което можеш да се гордееш. Как успя?

— С помощта на Харълсън и неговия човек — отвърна той, като също ѝ се усмихваше, докато оставяше куфарчето си в малката кантора, която държеше в Чарлстън заради избирателите си.

Тя се намираше в една сграда заедно с няколко адвокатски кантори и Клейтън я беше наел, защото мебелировката бе подредена с вкус и създаваше уют.

— Как мислиш, дали лично е виновен, имам предвид мистър Ломбард?

— Има ли някакво значение? — озадачи се той.

Дери се намръщи.

— Това не е в твой стил.

Клейтън седна и се взря в нея.

— Боря се за политическото си оцеляване — произнесе бавно. — Ако не притисна Ломбард до стената, той ще се рови надълбоко, докато открие нещо скандално и го отпечата.

Не спомена, че причината за развода на Ники криеше истинска бомба. Беше луд късмет, че по време на развода се разиграваше много по-пикантен политически скандал. Никой не бе обърнал особено внимание на Майлс Тауншенд — фигура, която не пораждаше никакви съмнения.

— Ако се опита, би ли могъл да изрови нещо? — попита Дери. — Нещо, което да нарани Ники?

Клейтън се взря в нокътя на палеца си, сякаш току-що му беше израсъл.

— Да.

Сега тя разбра. Клейтън се опитваше да отклони сензационния вестник от взиране в миналото на сестра му, като използваше за щит затрудненото положение на Ломбард.

— Вече ми е ясно. Искаш да извлечеш полза за себе си. Но едва ли е много честно да унищожаваш бизнеса на един човек, само защото има някаква вероятност някой да разрови миналото на Ники. Съпругата и синът на мистър Ломбард бяха убити миналата година при

една терористична акция. Няма нужда да го разпъвате на кръст, ако лично не е виновен.

— Не е виновен? Какво искаш да кажеш? — строго попита Клейтън.

Дери се поколеба.

— Имах предвид, че той не е пряко отговорен за изхвърлянето на тези отпадъчни продукти, поне аз така мисля.

— Разбира се, че е отговорен. Усещам...

Телефонът извънтя и Клейтън вдигна слушалката.

— Сеймур... Какво?! Разрешили сте им да увеличат снимките на онези мъртви птици и да ги поставят на плакатите, които носят? Сигурни ли сте... добре. Всъщност, слушай, ако им платите, може да се проследи... Хей, не ми харесва това...

Затвори телефона с тежка въздишка. Харълсън ликуваше, но Клейтън се чувстваше малко виновен. Колко абсурдно! Той трябваше да държи Ломбард настрана, за да не му пречи, и да защитава Ники. Това беше най-добрият начин.

— Може би е прав. Това ще нажежи обстановката в заводите на Ломбард — каза на Дери.

Тя изглеждаше шокирана.

— Обади се в телевизията. Кажете им, че сме разбрали, че група природозащитници ще построят протестна верига в завода на Ломбард.

Дери втренчено го гледаше и не вярваше на ушите си.

— Платили сте на хората, за да протестират!

— Не съм аз, това беше идея на Харълсън. Казва, че ако накараме Ломбард да се защитава, ще се предпазим от всякакви заплахи в сензационната преса.

— И ти му вярваш! Клей, не по този начин! — извика Дери. — За бога, това е долно! Това е мръсна игра!

— И ти не искаш да изцапаш белите си ръчички?! — отвърна той с хладен укор.

Дери разбуждаше собствената му съвест, изваждаше наяве всичките му съмнения и страхове. А това не му се нравеше.

Тя трябваше да прехапе устни, за да не се издаде, какво ѝ беше казал Кортес за Харълсън. Оставаше ѝ само един избор и го направи.

— Няма да си цапам ръцете — рече му тихо. — Това, което вършиш, е против всичко, в което вярвам.

— Мислиш ли, че на мен ми се иска да го върша?

В погледа му имаше тревога.

— Дери, принуден съм. Трябва да се боря, за да успея. Каквито и да са средствата. Политиката не е за мекушавите, знаеш това!

— Не, не знам — омекна тя. — Клей, копаеш собствения си политически гроб. Позволяваш на Харълсън да те превърне в един от онези картонени плакати! Ако победиш, той ще те притежава!

— Но той не притежаваше Майлс, нали? Помогна му да спечели!

— И без съмнение, натрупа политическо доверие отвсякъде, защото Майлс се слави с това, че помага на хората, които му помагат. Но дори той не би играл нечестно, Клей. Харълсън трябваше да стане приближен на Майлс, за да получи тази работа при теб? Водят се още толкова много други предизборни кампании. Един добър мениджър не би трябвало да си търси работа! А обръщал ли си внимание каква кола кара? Твоята не е толкова изискана...

Не му харесваше това, което чува. Не искаше да мисли за това.

— Аз си върша работата. По какъв начин печеля власт и сила, просто няма значение, за бога! Работя за избирателите си. Работя дяволски много.

— Знам. Но ти декларираш, че победата си заслужава нарушаването на принципите.

— Защиатавам сестра си. Това е всичко, което трябва да знаеш!

Клейтън се извърна.

— Не, не я защитаваш. Защиатаваш себе си от опонента си от Републиканската партия и се опитваш да си възвърнеш точките, които загуби, като пожертва петнистия бухал и сложи Кейн Ломбард на жертвения олтар на личната си изгода!

— Ломбард е виновен! Не съм го карал да върши незаконен дъмпинг! Затова не ме съди!

— О, не бих и помислила да го направя! Собствената ти съвест някой ден ще те простре да поизсъхнеш!

Клейтън рязко се изправи. Нервничеше.

— Щом така виждаш нещата, защо не напуснеш?

— С удоволствие!

Малките ръчички на Дери се свиха в юмручета до изящните ѝ бедра.

— Преди седмица-две получих предложение за работа от един политик, който има съвест и поне мъничко морал. Смея да кажа, че ще ме назначи веднага!

— Тогава смятай се за свободна да приемеш това предложение — подкани я Клейтън.

Тя го беше накарала сам себе си да намрази.

— И върви по дяволите! По дяволите и петнистия бухал! — добави почти истерично.

Дери не си спомняше някога да я беше ругал. Беше го ударила по болното място. Клейтън не умееше да скрива нищо от нея. Съжаляваше, че трябваше да му каже истината за това как съсипва репутацията си, но се налагаше.

Тогава изведнъж се сети, че току-що я беше уволнил. След толкова години упорита работа, през които го беше боготворила като герой, бе я изхвърлил и го направи така, сякаш сама напускаше. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае всичко това.

Звънът на телефона сепна и двамата. По навик Дери посегна към аппарата, послуша минутка и след това с напрегнат глас съобщи:

— Ники е.

Подаде му слушалката и излезе, като затвори вратата много тихо след себе си.

— Здравей, Ники. Какво искаш? — попита нервно той.

— Искам да дойдеш да ме вземеш — каза тя дрезгаво.

Клейтън моментално настръхна.

— Какво се е случило?!

— Без малко да ме повтори пневмонията. Засега е само бронхит и се чувствам по-добре. Ходих на лекар и вземам антибиотик, но не искам да стоя тук сама, а колата ми прави някакви номера. Не бих рискувала да тръгна с нея към къщи.

— Нали ти казах да я продадеш. Чед ли те прегледа?

— Не — рече бързо Ники, като се надяваше, че брат ѝ няма скоро да се срещне с Чед, който знаеше, че Кейн е бил с нея в крайбрежната къща. — Ходих при друг лекар.

— Кога ти поставиха диагнозата?

Тя се поколеба.

— Преди три дни...

— И не си ми се обадила досега?! Ники, за бога... Ще бъда при теб след два часа. Не, не мога! О, небеса! Ники, ще ти изпратя Дери. Не се тревожи.

Клейтън затвори и излезе във външния офис, като нервно прокарваше пръсти през косата си. В един часа имаше брифинг с природозащитниците и трябваше да присъства.

Когато влезе при Дери, тя седеше на бюрото си със зачервени очи. Гневни сълзи се стичаха по лицето ѝ. Беше вече изпразнила чекмеджетата и прибираще малкото кашонче, което съдържаше оскъдните доказателства за три годишната ѝ служба като асистентка на Клейтън.

Изведнъж той отрезня.

— Дери, недей... — каза колебливо, шокиран от сълзите ѝ.

Никога не я бе виждал да плаче.

— Слушай, не говорех сериозно, просто имах тежка сутрин — бавно добави.

— Моятка беше още по-тежка — отвърна Дери ледено, а пък очите и го изгаряха. — Направих списък на хората, които са кандидатствали за работа тук напоследък. Дадох го на Луиз. Можеш да ги интервюираш, когато пожелаеш. Междувременно, ще трябва сам да се оправяш в кантората, докато обуча заместника си.

Дери кимна към бележника си.

— Имената и телефоните на тия, с които имаш уговорени срещи са тук. Надявам се, че ще можеш сам да направиш кафе, ако се наложи — завърши с горчив сарказъм.

— Никой не бе успявал да се справи тук, докато ти не пое нещата в свои ръце — произнесе меко Клейтън.

Но това не помогна. Дери все още беше студена като лед.

— Дери, не можеш да напуснеш. Необходима си тук!

— Ти ме уволни — припомни му тя и усети някакво злорадо задоволство, когато Клейтън се намръщи. — Но дори да не го беше направил, не мога да работя за човек, който поставя политическите си интереси над честта.

В погледа ѝ имаше гневни отблясъци.

— Мотаеш се около Харълсън вече прекалено дълго. Всичко, което има той, е заразно и вече си го прихванал.

— Но ти не можеш да си отидеш сега! По дяволите, Ники е с бронхит! А аз имам среща в един и искам да отидеш до крайбрежната вила, да вземеш Ники и да я откараш вкъщи. Можеш да използваш моята кола.

„Той се нуждае от мен, само за да му върша работата. Така е било винаги и винаги така ще бъде. Аз го обичам, а той няма какво да ми даде. Защо ми трябваше толкова много време, за да го разбера!“

Дери тежко въздъхна.

— Добре, ще отида и ще я взема. Защото я харесвам. Но ще отида с моята кола.

Клейтън също въздъхна.

— Какво трябва да правя, докато намеря друг?

— Това си е твой проблем — отвърна му тихо, но с достойнство.

— Не трябваше да смяташ, че съм ти в кърпа вързана през всичките тези години.

Дери упорито търсеше очите му, може би за последен път.

— Съжалявам, но не издържам повече...

— Добре — каза той сърдито и посочи към кашона. — Не искаш ли да оставиш това тук?

Дери повдигна вежди.

— Защо? Няма да се връщам.

Обърна се и тръгна към вратата.

Клейтън Сеймур се взираше след нея, като умът му изобщо отказваше да проумее какво става. Когато напускаше кантората си преди, никога не се притесняваше, защото Дери беше толкова способна и компетентна. Тя можеше да се справи с всичко. Сега вече я нямаше. Беше я уволнил. Чудеше се дали ще може да я замени с някой друг. Удовлетворението, което му донесе провалът на Ломбард, беше помрачено от празнотата, която усещаше със загубата на най-добрата си асистентка.

„Защо Дери не иска да разбере, че имам нужда от Харълсън! Човекът доказва, че може да върши чудеса...“

Ники не се изненада особено, когато отвори вратата и видя Дери.

— Клейтън не дойде ли с теб? — попита я.

— Той трябва да отговаря сам на въпросите на избирателите си и да прави кафе — каза Дери с престорено безразличие. — Това е последната ми служебна заповед като негова секретарка. Напуснах. Не, не е вярно — уточни със странен поглед. — Той ме уволни.

Ники се втренчи в нея и забеляза подутините около очите ѝ.

— Защо?

— Защото брат ти ще разпъне на кръст Кейн Ломбард за нещо, за което той може би не е виновен.

Сърцето на Ники заби лудо в гърдите ѝ.

— Ломбард... какво е направил?!

— Нямах ли тук телевизор? Ами че само за това се говори в новините. Ломбард е обвинен в неколккратно замърсяване на основен речен приток с промишлени отпадъци. Казват, че намалил разходите си, като отхвърлил реномирана компания по промишлените отпадъци и я заменил с някаква местна фирма, която имала лошата слава, че изхвърля бидони с химикали в затънтени местности и блата. Нанесена е непоправима вреда на животинските видове. Престъпление е да се изхвърлят токсични отпадъци незаконно.

— О, Господи! — разтрепера се Ники.

Без да се съобразява с любопитството на Дери, отиде до телефона, вдигна слушалката и набра номера на Кейн.

Икономката му ѝ отговори, че мистър Ломбард бил спешно извикан в Чарлстън.

Ники затвори. Беше лудост да му звъни. Той не би разговарял с нея. Особено след обстоятелствата, при които се бяха разделили.

Никога не беше се чувствала толкова зле.

— Той не би могъл — отрони. — Не би могъл да направи такова нещо.

— Знам — отвърна Дери. — Бедният, преживя такава трагедия... Почакай, ти от къде знаеш, че не би могъл да направи това?

Ники се поколеба.

— Четох за него... — измънка.

— Разбира се. — Дери се засмя. — И аз четох. Той изглежда свестен човек. — Усмивката ѝ изчезна. — Сигурно брат ти губи всичките си морални ценности, откакто онзи човек Харълсън дойде да работи за него. Ако можеш да ти кажеш... — Тя се поколеба. — Няма значение. Вече приключих с това — да му бъда барикада, утешител и

главен кафе майстор. Няма да пожертвам съвестта си, заради някаква си работа. Имам доста мозък, за да го похабявам.

Ники успя да се усмихне, макар и накриво.

— Наистина, така е, но се притеснявам за бъдещето на брат си, ако ти не си до него. Ти беше негов балансър. Без теб е загубен.

— Знам...

Очите на Дери станаха тъжни, когато си спомни думите, които ѝ беше казал Клейтън, но превъзможна нещастията си.

— Трябва да те заведа в Чарлстън. Какво да направя?

— Помогни ми да си събера багажа. После ще се облека и тръгваме. Линкълна на Клейтън ли си взела?

— Не. Дойдох с красивия си малък бял форд и в него ще се чувстваш много удобно.

Ники се разсмя.

— Не бих се осмелила да споря с теб.

— Бях решила да наема лимузина и да накарам брат ти да получи мигрена, като види сметката — призна си Дери. — Но не ми позволи съвестта.

Ники, озадачена, размишляваше. Не можеше да се начуди какво ли бе направил Клейтън, за да накара Дери да напусне.

Кейн Ломбард посрещна злонамерената гласност по инцидента хладнокръвно. Знаеше какво ще се случи още от минутата, когато Сандърс се бе обадил, за да му съобщи новината. Не беше виновен, но докато всичко това приключеше, щеше да изглежда виновен.

Случаят обаче, изглежда, нямаше да бъде чудо за три дни. Разбра го, щом прочете заглавията във вестниците. Сеймур се беше впуснал в обвинения, че Ломбард бил типичен пример за бизнесмен, който поставя на първо място печалбата, а после опазването на околната среда. Явно имаше и силна подкрепа.

Много от онези същите обществени служители, които проправяха път на Кейн, когато откри автомобилния си завод, сега съвсем открито се строяваха в редиците на опозицията.

— Ще бъде голям цирк — отбеляза Кейн, като наблюдаваше тълпата, събрала се пред портала на завода, през прозореца на кабинета си.

Гърт Ярдли, жена в напреднала вече възраст, му беше секретарка по изпълнителната част. Тя кимна с глава.

— Боя се, че е така. А и хората от пресата надигат вой за интервюта. Трябва да дадете изявление, сър.

— Знам. Какво предлагаш? Нещо от рода на: „Аз съм невинен?“.

— Нямам абсолютно никакви съмнения относно вашата невинност — каза мисис Ярдли и се усмихна съчувствено. — Джени също — добави, като имаше предвид по-младата секретарка, която делеше един офис с нея. — Проблемът ще бъде да убедим онези изгладнели вълци отвън.

Кейн напъха ръце в джобовете на панталоните си и се отдалечи от прозореца.

— Ако обичате, свържете ме с баща ми.

— Не мога, сър. Той се обади преди два часа и каза да ви предам, че тръгва насам.

— Чудесно! — Кейн извърна очи към небето. — Само баща ми ми липсва сега, за да стане денят ми от лош по-лош. Мога сам да се справя с проблемите си.

— Сигурна съм, че баща ви знае това. Каза, че може би се нуждаете от малко морална подкрепа — добави с усмивка секретарката. — Човек, изложен на публичен показ, не бива да отблъсква нито един съмишленик. Дори да е роднина.

— Предполагам, че имате право — тъмните му очи се присвиха. — Искам да видя този нов служител, дето завежда отдела за промишлени отпадъци, как му беше името... Джъркинс. Нека да дойде тук.

— Болен е, сър. А Ед Нелсън, който все още се възстановява след операцията за камъни в бъбреците, е получил повторен пристъп. И двамата с мистър Джъркинс се обадиха и се заклеха, че нищо не знаели за истинския начин на действие на Бърк.

— Има си хас да кажат друго. Да пази Бог, те да пресекат протестната верига. Добре, обадете се на Боб Уилсън и го повикайте тук.

Смяташе, че вероятно щеше да се наложи Боб и неговата адвокатска кантора да го измъкват от цялата тази каша.

— Вече му се обадох. Ще бъде тук всеки момент.

— Благодаря, Гърт.

Гърт се усмихна.

— Няма нищо. Ще ви известя, когато мистър Уилсън пристигне.

Излезе и той се приближи отново до прозореца. Канеше се да вали. Може би това ще разколебае някои от по-ниско платените демонстранти — размишляваше Кейн. Помисли си и за Ники. Независимо от гнева си заради нейното предателство и невъзможността на тяхната връзка, осъзна, че му липсва. Тя щеше да бъде най-доброто лекарство на света, което би му дало сили — с нейния висок дух и непоколебима воля. От това, което беше научил за нея след раздялата им, лесно би могъл да си представи как Ники превръща разбеснялата се тълпа отвън в стадо добродушни овчици.

— Що се отнася до компанията, нямаш нито една основателна причина, на която да разчиташ — каза му Боб Уилсън час по-късно. — Съжалявам, но те имат железни доказателства и свързват „Ломбард Инкорпорейтид“ с „Бърк“ и незаконния ѝ дъмпинг. Това, че ти лично не си взел решението да я наемеш, не изключва факта, че си одобрил намерението на своя подчинен да го направи. Всичко опира до теб. Компанията е в нарушение на няколко закона за опазване на природната среда — федерални, местни и щатски — и ще бъде съдена за поне едно престъпление, а с напредване на разследването и откриване на нови доказателства за незаконните дела на Бърк, може би за още няколко. Глобата е най-дребното нещо, за което трябва да се тревожиш сега.

— С други думи, дори да искам да докажа, че по времето, когато са го наели, не съм бил на работа, това няма да ме оневини пред закона.

— Точно така. Разбира се, Бърк ще бъде подведен под отговорност заедно с теб. Той е съучастник.

— Добре. Надявам се, че няма да му простят. Току-що разбрах, и то от новините, че зет на Бърк е Джъркинс, новият ми шеф на отдела за твърди промишлени отпадъци. Когато по-рано разговарях за това с Джъркинс, той изглеждаше объркан. Каза, че Бърк бил брат на покойната му съпруга, и че нямало да има никакви подкупи по новия договор. Каза, че Бърк имал добра репутация. — Кейн нервно прокара

ръка през косата си и погледна Уилсън. — Мога ли да осъдя Джъркинс, че е взел това решение, без писменото ми съгласие?

— Но ти си го одобрил — отвърна той, като се насилваше да бъде търпелив. — Джъркинс отрича да е извършил нещо нередно. Твърди, че ти е казал какво е направил, и ти си се съгласил.

— Но, за бога, нямах представа кой е Бърк, нито пък, че информацията за компанията CWC ми е предадена в изопачен вид.

— Джъркинс се кълне, че можел да ти покаже черно на бяло, какво са направили CWC, за да се дискредитират. Ако си спомняш, той също така твърди, че не знаел Бърк да има никакви неприятности, независимо дали това е вярно или не. Така че вината е все още твоя. Не виждам никакъв законен начин да се измъкнеш от това. Ще трябва да се признаеш за виновен и да се надяваш, че ще успеем да преговаряме за едно по-разумно решение.

— А този кучи син ще се измъкне ненаказан?!

— Кого имаш предвид?

— Бърк.

— Все още разследваме — увери го Уилсън.

— Възможно ли е подкупите да стоят в дъното на цялата работа? — попита внезапно Кейн и отново погледна своя правен съветник. — Това ще бъде доказателство, ако се окаже вярно, нали?

— Вече проучваме такава възможност. Засега все още не сме открили доказателства, че някой, от твоите служители драстично е сменил начина си на живот, но още не сме свършили. Ако има нещо, то несъмнено ще излезе наяве.

Кейн се облегна на бюрото си.

— Искаш да кажеш, че до цялата тази каша се стигна съвсем безпрепятствено?

— Засега не мога да докажа обратното.

— Да предположим, че уволня Джъркинс?

— За какво? Той не е извършил нищо лошо, освен че се е излъгал в преценката си. Предполага се, че се е опитвал да ти спести разходи и е наел зет си, който има пет деца и се нуждае от допълнителни средства. Той самият осъзнава грешката си, извинява се и съжалява.

— Можем да дадем гласност на случая чрез вестниците, всъщност чрез вестника на баща ми.

— Ти изобщо не разсъждаваш. Джъркинс може и да е мошеник, но работи и има болна от левкемия дъщеря. Ако почнеш да го съдиш, независимо от това какво е сторил, само ще затвърдиш отрицателния имидж на компанията си като експлоататор на бедните трудови хора. Всички ще му простят за незаконния дъмпинг, само защото ти се заяждаш с него. Всъщност, пресата ще раздуха нещата и ще го изкара герой — бедният човечец, който се опитва да изкара някой долар, е преследван от алчен капиталист.

— Не ти вярвам!

— Виждал съм с очите си такова нещо. Да си богат понякога е истинско наказание.

— Аз давам работа на стотици хора. Дарил съм хиляди за граждански проекти, помогнал съм да се облагородят запустели територии... Това никакво значение ли няма?! — избухна Кейн.

— Вероятно ще има, когато цялото това злостно настървение затихне. А ти просто трябва да преживееш този период.

— Направо си пълен с оптимизъм.

Уилсън се засмя. Изправи се и му подаде десница.

— Знам, че всичко сигурно изглежда безнадеждно. Но не се предавай, още е рано.

Кейн го изгледа гневно.

— Значи нещастieto никога не идва само. Излизай от тук и ми спасявай главата.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща Уилсън.

Ники беше и физически, и душевно изтощена, когато с Дери пристигнаха в старата фамилна къща в Батъри, която беше построена във Викториански стил.

— По-добре да се настаниш в спалнята на долния етаж, докато събереш достатъчно въздух, за да изкачиш тези стълби — предложи й Дери.

— Да, наистина — отвърна Ники, като хвърли пълен с носталгия поглед към грациозно извитото стълбище с мекия сив килим.

Беше вече много по-добре, но все още лесно се задъхваше.

— Просто нависоко се чувствам по-сигурна.

— Че кой не се чувства така — засмя се Дери.

Тя ѝ помогна да се настани в спалнята, после разопакова нещата ѝ, докато Ники си обличаше пижамата и си лягаше.

— Добре че мисис Дий е била тук.

— Ако не идваше три пъти седмично, не бих могла да поддържам тази къща. Тя беше младо момиче, когато поддържаше домакинството на татко, но и като поостаря, пак си остана все тъй пъргава. Нали върши добра работа?

— Чудесна.

Дери постави и последните мръсни дрехи в коша за пране.

— Каза, че си болна от няколко дни, как се справи сама?

Ники извърна поглед.

— Не ядях много и до леглото имах бутилка с вода. Антибиотикът подейства бързо.

— Твоят съсед ли те лекува?

— Да, Чед Холмън винаги се е отнасял добре с нас.

Ники си отдъхна. Беше малко вероятно Дери да се сблъска с д-р Чед Холмън и да го пита за повторния ѝ пристъп на пневмония. За Кейн не биваше да узнае.

— Казах ти, че се преуморяваш в Сполето — сгълча я тя, докато я гледаше как се отпуска в леглото.

— Вече се оправям. Просто съм се простудила, това е всичко...

Ники се изчерви, като си спомни точно как се беше простудила.

— Вече ще внимавам.

— Трябва да отмениш това гала тържество през септември. Вече е юли. Няма да си достатъчно възстановена...

— Ще оздравея — заяви решително Ники. — Престани да мислиш за всички. Вече не работиш за глупавия ми брат, така че от теб не се изисква да се тревожиш за мен.

— „Глупавият“ ти брат ще ми липсва — каза тъжно Дери. — Но не заради него съм ти приятелка.

— Знам. Съжалявам, че Клейтън е допуснал да се забърка с този Харълсън. Той ще се възползва от брат ми, ако не внимава. Може би точно битката с Кейн Ломбард ще му даде такава възможност. Господин Ломбард не ми изглежда от тези хора, които приемат всичко, без много да ги е грижа, а семейството му притежава един от най-злобните сензационни вестници в Ню Йорк.

— Точно сега Ломбард трябва да се защитава — отбеляза Дери.
— Казват, че заводът му бил обграден от побеснели природозащитници, които носели плакати с големи снимки на онези мъртви птици в блатото.

Ники потръпна. Представяше си как се чувства Кейн. По време на съжителството им беше научила достатъчно за него, за да разбере, че той обича дивите животни. Щом се беше борил да съхрани малкия петнист бухал, значи със сигурност не би направил нищо умишлено, за да убива птици.

— Трябва да знаеш, че на някои от демонстрантите, които правят жива верига пред завода на Ломбард, им е било платено, за да го сторят.

Устните на Ники се разтвориха за дълбока въздишка.

— Клейтън знае ли?

Дери се извърна притеснена.

— Ами... виждаш ли, аз затова напуснах...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ники не можеше да повярва на това, което чу. Но беше сигурно, че Дери не лъже.

— Клейтън винаги е бил загрижен за околната среда. Е, поне до случая с петнистия бухал — намръщи се тя. — Харълсън стои зад всичко това, нали? Откакто той е там, Клейтън прекалено много се старае да спечели и не обръща внимание на методите, които използва.

— Искате ми се да знам защо — отвърна Дери.

Не можеше да ѝ разкрие това, което знаеше за методите на Харълсън. Мери Танер ѝ бе казала, че той се славел с това, че осигурявал нещо на хората, на които помагал. Наричал го застраховка.

— Ники, имате ли някоя семейна тайна, която би опетнила името ви, и която бащата на Кейн би могъл да разкрие?

Ники застина.

— Че кой няма такива тайни? — отвърна уклончиво.

Сети се за Майлс и за политическото му положение.

Тайната му можеше да го съсипе, а след него и всички други — включително Клейтън и нея самата. Можеше да има непредвидими и разрушителни последици. Майлс беше толкова мек човек, че се боеше да не стори някоя глупост, ако го разкрият. Загриза ноктите си.

— Има ли нещо, което знаеш за Харълсън, а не ми го казваш?

— Това са просто клюки — измъкна се Дери. — Но бъди нащрек, моля те.

Очите на Ники заблестяха.

— Ако Харълсън се захване с мен, ще съжалява, че въобще е започнал. Не съм новак в политическите ходове и машинации. Аз също мога да дърпам конците.

— Междувременно можеш да поговориш с Клей, възможно е той да те послуша — посъветва я Дери.

— Съжалявам, че няма да останеш при него.

— Не мога. Той искаше да се обадя в телевизията и да им кажа да отидат в завода на Ломбард. Сигурна съм, че това също е било

предложение на Харълсън, но Клейтън беше съгласен да го направи.

— Разбирам.

На Ники тази тактика ѝ беше непозната. Брат ѝ не беше злонамерен човек. Даже в единствения случай, когато се обяви против опазване на околната среда, целта му беше да запази работата на хората, да им осигури препитание. Никога не работеше за собствена изгода.

— Аз също бих отказала да се обадя в телевизията — каза тя, като видя, че Дери очаква подкрепа.

Дери се насили да се усмихне.

— Направо е смешно да си без работа.

— Какво ще правиш?

— Нещо, за което може и да съжалявам. Ще работя за конкуренцията. Сам Хюит ме помоли да работя за него неотдавна. Той е страстен природозащитник, а познавам и семейството му. — Дери направи гримаса, като видя болезненото изражение на Ники. — Сам е добър и строг човек и не би се борил нечестно. Даже и Ломбардови да се опитат да го накарат.

Тя сведе поглед.

— Много съжалявам. Иска ми се да не бяхме стигали дотук.

— И на мен. Нека да поговоря с Клейтън, преди да се впуснеш в нещо — помоли я Ники.

Дери се приближи до нея, като вдигна ръка към гъстата си руса коса.

— Ти не разбираш. Ники. Не става въпрос само за предизборната кампания... има нещо повече. Най-после проумях — той никога няма да ме заобича...

Ники знаеше как се чувства тя. Собственото ѝ сърце все още кървеше, след като Кейн я бе отхвърлил.

— О, Дери! Който и да те замести, няма изобщо да може да се мери с теб. Ти си единствената му служителка, която толкова дълго се е задържала при него — още от времето на Камарата на представителите. Знаем колко много те уважава Клейтън.

— Е, надявам се, че ти и аз ще продължаваме да бъдем приятелки.

— Не ставай глупава, разбира се, че ще бъдем. Благодаря ти, че ми помогна да се прибера вкъщи.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

Дери взе чантичката си и тръгна към вратата.

— Ще се обадя на мистър Хюит и след това ще прекарам един приятен, ленив уикенд, преди отново да започна работа. Ако той все още ме иска, разбира се.

— Не се и съмнявам в това.

Ники изглеждаше загрижена и Дери веднага разбра защо.

— Няма да продам Клейтън, дори той да е просто един страхливец.

— Знаеш, че мисълта ми не тече в тази посока. Познавам те прекалено добре.

— Би било естествено да се усъмниш. Но аз не съм отмъстителен човек. Обидена съм и съм наранена, това е, но ще го преживея. — Дери дишаше тежко. — В живота се случват и такива неща...

— Дали не са само такива — каза Ники тъжно, като си спомни за Кейн и за това, което трябваше да пожертва. — Искам да знам как се справяш.

Дери ѝ се усмихна.

— Ще се обадя, обещавам!

Клейтън тази вечер се отби при Ники. Беше блед и преуморен.

— Уморил си се да се учиш как се прави кафе ли? — подхвърли тя подигравателно.

— Значи ти каза.

Клейтън се отпусна тежко на фотьойла и се взря в нея.

— Изглеждаш ужасно.

— Чувствам се по-добре от преди — отвърна Ники. — Простудих се. Беше глупаво при тези обстоятелства, но сега наистина съм по-добре.

Успя да каже това, без да си спомни участието на Кейн в простудата ѝ. Почти...

— Радвам се. Щях да дойда, но имах ангажимент, който не можех да отложам. Дери ме постави в невероятно положение — каза той ядосан.

Ники се засмя против волята си. Приличаше ѝ на дете, на което на отнели скъпоценна играчка.

— Тя напусна! Представяш ли си? Накарах я да свърши само едно нещо извън обичайните ѝ задължения и тя си отиде!

— Ти си я уволнил! — припомни му Ники. — И знам защо си е отишла. Аз също бих си отишла. Харълсън те преобразява, Клей. Променил си се повече, отколкото предполагаш.

Клейтън ѝ хвърли огнен поглед.

— Ако Ломбардови се докопат до истинската причина за твоя развод, имаш ли представа какво ще сторят с теб и Майлс в онова долнопробно парченце хартия, наречено вестник, от който си направиха милионите? В неговото положение и при сегашната администрация Майлс ще бъде размазан, ако тайната му се разкрие.

— Да, знам — съгласи се тя кротко, — и нашето старо и свещено име ще бъде опетнено. Но по-скоро бих приела това, отколкото да виждам как и ти използваш същата тактика, за да бъдеш преизбран.

— Понякога играта загрубява. Харълсън знае какво върши. Може би методите му са малко твърди, но Ломбард също е безжалостен.

— Не чак толкова. Никога не нанася удар зад гърба.

Клейтън се взря в нея.

— Откъде знаеш?

Ники се поколеба.

— Четох някои много интересни неща за него...

Не можеше да каже на брат си, че беше прекарала няколко дни насаме с Кейн Ломбард, нито пък, че се беше влюбила в него. Той навярно остана удовлетворен от отговора ѝ.

— Дери вече я няма — мърмореше си навъсен. — Не мога да повярвам! Тя е с мен от години — откакто за пръв път бях избран в държавното законодателство, докато стигнах до Конгреса — тя беше винаги до мен. А сега си отиде заради някаква дреболия.

— Не е дреболия — вметна Ники.

Клейтън отново я изгледа с любопитство.

— Събуди се, Ники. Знаеш какво значи политика. Ние с теб никога не сме били слепи за това, което става зад кулисите.

— Да, но ти никога не си участвал в тази игра преди. Ти беше идеалист.

— Не мога да променя нищо, докато не натрупам достатъчно политически опит, а това не може да стане, ако не ме преизберат. Две години мандат за конгресмените е направо възмутително — още дори не сме успели да влезем в ролите си, а вече трябва да се борим за преизбиране. Искам отново да съм на този пост. Имам план-програма. Как ще спечеля, не е толкова важно. Важно е да спре безработицата, която расте с всеки изминат ден.

Чертите на лицето му се изостриха.

— Дери се тревожи за някакъв бухал, а аз се опитвам да спася работните места така, че децата да не гладуват. Хюит е за съхранение на околната среда, но той поставя дърветата преди човешките същества. Аз не съм такъв и, ако това не е политически вярната линия, проклет да съм.

Вдигна поглед към нея.

— Няма да загубя, Ники! Мога да събера достатъчно подкрепа, за да бъда преизбран. Всичко, което трябва да направя, е да дам Ломбард на зверовете. Той е изхвърлил токсични материали в едно блато. За медиите дойде денят на големите събития. И те тържествуват за негова сметка. Той е първият ми шанс, откакто е започнала предизборната кампания и той сам ми го навря в ръцете. Довериха ми се напълно при неговото изобличаване, а това помогна да се отвлече общественото внимание от позицията, която заех по някои въпроси на околната среда в северозападната част на Тихия океан.

— Знаеш ли какво е преживял мистър Ломбард през последната година?

— Да, знам, но това не променя нещата — каза Клейтън и се изправи.

Спря я с ръка, когато тя възнамеряваше да продължи.

— Достатъчно, Ники. Той е промишлен замърсител и аз ще го притисна до стената.

— Майлс подкрепя ли те? — попита Ники.

— Винаги го е правил.

Ники се замисли. Да, така беше. Майлс дори я харесваше, но тя не можеше да забрави отвращението в очите му, когато веднъж отчаяно се бе опитала да го възбуди, като се бе съблякла пред него гола. Вредата, която беше нанесъл върху собствената ѝ представа за себе си

като жена, никога нямаше да бъде напълно заличена. Кейн можеше да ѝ помогне, но той си имаше своите собствени емоционални бариери.

— Ти си простила на Майлс, нали? — бавно каза Клейтън.

— Отдавна. Той просто си е такъв.

Клейтън потръпна.

— Ако причината за вашия развод излезе наяве, това ще го убие. Той е свестен човек и много чувствителен. Работи усърдно за страната си.

После Клейтън тъжно продължи:

— Дори и за миг не си подозирала такова нещо, нали? Татко имаше някакви съмнения, но не искаше да ги признае дори пред себе си. Беше прекалено зает със спасението на собствената си кожа. Майлс имаше нужда от съпруга, а татко имаше нужда от Майлс.

— И единственият, който пострада от всичко това, бях аз — промълви Ники.

— Не е точно така. Майлс беше съкрушен, като разбра как точно се чувстваш. Доста дълго време му трябваше, докато се съвземе. Той е по-чувствителен от повечето хора и не иска да наранява никого.

— Знам. Но Харълсън няма нищо против да наранява хората, стига да има изгода.

Клейтън се ядоса.

— Харълсън си е моя работа.

— Няма да позволя той да те съсипе. На първо място, недей забравя защо се бориш за власт. Не разваляй всичко, просто защото искаш да имаш власт.

— Работата не е само в това, да си запазя мястото. Хайде, стига. Като се оправиш, мислех да организирам някое и друго парти.

— Знам, като започнем с това във Вашингтон през септември — отвърна тя и се почувства по-щастлива и по-бодра при мисълта за мотива на първото тържество.

— Първият тур на изборите ще е приключил дотогава.

— И ние ще спечелим — увери го с усмивка Ники. — Това тържество ще бъде честване на победата.

Клейтън много се надяваше да е така.

— Наистина обичам политиката, Клей — каза тя замечтано.

— И аз. Ще се опитам да не те разочаровам с предизборната си кампания. Просто запомни, Ники — ние и двамата има за какво да се

страхуваме от Ломбард. Докато той се занимава със защитата си, заради нарушенията на изискванията на Управлението за опазване на околната среда, семейството му с всички сили ще му помага. Да се надяваме, че няма да имат достатъчно време да се ровят за някой скандал по наш адрес, докато мине първият тур.

Ники понечи да се съгласи с него, но не беше убедена, че е прав. Дери беше първата жертва на неговата кампания. Тя вече се питаше коя ли е следващата.

Майлс Тауншенд пиеше вино, застанал пред високия прозорец, от който се виждаше трафикът на нощен Вашингтон. Беше бос, облечен в златист халат, който отиваше добре на русата му коса и на светлите му очи.

Ликуваше, че Харълсън бе удържал победа над Ломбард в Чарлстън. Сега, след като Ломбард щеше да бъде зает да се защитава, вероятно нямаше да има време да се добере до тайната му.

Ако Ломбардови фокусираха вниманието си върху Клейтън, атаката им можеше да засегне и сестра му, а след това и самия Майлс. И досега Ники беше трън в съзнанието му и ужасно се боеше какво ли би могло да излезе на повърхността, ако Ломбардови се поровеха по-надълбоко в миналото ѝ. Никой обаче не знаеше истинската причина за техния развод. Никой, освен Ники, Клейтън и самият той.

Подпря уморено глава върху хладното стъкло. Винаги беше живял със страха, че може да бъде публично разобличен. Беше по-стар от Клейтън, бе израсъл сред едно поколение, което имаше тесногръди разбирания по отношение на всички, различни от общоприетите, норми. Родителите му прикриваха това, което те наричаха „недостатък на характера му“ от останалите роднини. Бяха накарали Майлс да се срамува от него. Възпитанието му беше причина да прикрива истинската си същност. Никой нямаше да разбере. Поне така твърдяха родителите му.

Но Ники разбра. Даже след като беше научила всичко, тя го успокояваше. „Ники със златното сърце.“ Силно простена. Измъчваше го споменът за болката, която ѝ беше причинил.

Майлс знаеше, че повечето хора смятат, че гейовете сами и съзнателно избират да са такива, но неговите сексуални предпочитания

бяха нещо, което не можеше да контролира. Нямаше никакви магически лекарства, никаква терапия, които биха го направили хетеросексуален. Щеше да си остане такъв чак до смъртта си и това, което можеше да направи и което да се надява, беше да живее дискретно и никога да не позволи тайната му да бъде разкрита.

Страхуваше се от новия политически климат, при който медиите заплашително излагаха на показ всички лични тайни. Напоследък страхът му беше станал начин на живот, особено когато Ломбардови започнаха да си врат носовете навсякъде.

Добре беше, че Харълсън не бе пропуснал възможността. Бе осигурил трибуна на Клейтън, от която даzakлейми нехайството на Ломбард по отношение на токсичните отпадъци, изхвърлени от неговата компания. Харълсън направо си имаше талант за извличане на най-голяма полза от гласността. Винаги си имаше начин, по който да накара другия кандидат да се поизпоти.

Един приятел обаче му беше подхвърлил нещичко за Харълсън и неговите методи. Беше му казал, че поведението му станало необяснимо, етиката му изобщо била под въпрос. Майлс се надяваше, че този приятел грешеше — досега Харълсън беше само от полза за Клейтън. А освен това Харълсън винаги постигаше целта си, когато му помагаше в собствената му предизборна кампания. Тази клюка сигурно беше плод на завист.

— Идваш ли вече в леглото? — чу се един тих мъжки глас откъм копринените талази на голямата спалня.

Майлс остави чашата си и някакво томително успокоение прогони страха му. Изхлузи халата от тялото си и тръгна усмихнат към леглото.

Фред Ломбард ядосано пуфкаше лулата си и крачеше напред-назад из кабинета на сина си.

— Проклетата глупост! — мърмореше той, като мятеше погледи към Кейн, за да се убеди, че го слуша. — Как можа да отидеш на почивка и да оставиш бизнеса без контрол. Да не мислиш, че аз някога съм правил така?

Кейн не му отговори. Тази реч му беше позната. Баща му винаги задаваше един и същи въпрос. Старият Ломбард не правеше грешки,

винаги знаеше какво да предприеме и беше винаги на мястото си, за да каже: „Казах ли ви!“, когато намереше за необходимо.

— По мое време този служител щяхме да го направим на пух и прах — разгорещено продължаваше той. — При това, забележи, никакви въпроси нямаше да бъдат задавани. А на пресата щяхме да запушим устата.

— Ти си пресата — отбеляза Кейн.

Старецът махна с голямата си, набръчкана ръка, сякаш да пропъди мисълта на сина си.

— Не съм такава преса, лесно не могат да ме подведат и да ме натъпчат с лъжи. Аз отпечатвам истината!

— Не, не го правиш!

Фред Ломбард гневно го изглежда.

— Понякога я печатам — когато преценя, че трябва — изясни се той. — През останалото време хората очакват да бъдат забавлявани и това им излиза през носа. Нима не знаеш как се продават новините!

— Разбира се. Рисуваш двуглава жертва, по средата летяща чиния, снимаш, увеличаваш снимката и покриваш цялата първа страница с нея — отвърна Кейн.

Фред се захили.

— Дрън-дрън.

— Няма да спечелиш наградата „Пулицър“.

— Да, и ще плача през целия път до швейцарската банка, където си държа парите — отвърна Фред. — Без никаква изгода, но с пълна секретност, а това ми харесва. Не очаквай да наследиш всичко. Имаш двама братя.

— Не се нуждая от наследството ти. Аз вече съм си уредил живота. Ще имам безплатна квартира и храна три пъти дневно в Ливънуорт^[1].

— Глупости. — Фред размаха пурата си. — Не могат да те хвърлят в затвора за нещо, което твой служител е извършил без твое знание.

— Незаконният дъмпинг е престъпление, не чу ли адвоката?

— Разбира се, че го чух, но ти казвам, че днешната администрация е толкова бавна с разследванията, че ти ще станеш на моята възраст, преди да излезе някаква присъда.

— Може и да си прав. Но ако тази администрация загуби изборите през ноември?

— Тогава можем да се озовем в истинско и тежко изпитание, момчето ми. И ти ще трябва да действаш много предпазливо, защото онзи млад човек има не само блестящи идеи за икономиката и безработицата, но и здраво се е захванал да запази земята от замърсяване.

— Това го прави по-силен — съгласи се Кейн. — И аз мисля като теб. Но дори да не съм извършил дъмпинга, съм го позволил. Това е мой дълг — да проверявам хората, които са назначени на работа при мен. Те трябва да спазват законите. А аз не го направих.

— Не си бил тук — отвърна Фред. — Напомням ти — не си бил тук! Ако смяташ да си вземаш дълги отпуски, откажи се от бизнеса.

Кейн седна на ръба на бюрото си с дълбока въздишка. Не можеше да каже дори на баща си къде е бил и защо. „Ники!“ — простена вътрешно. Не минаваше нито ден, в който тя да не му липсва.

— Адвокатите на компанията работят ден и нощ в наша защита, но моето сърце е на друго място. Видя ли снимките? — В тъмните му очи имаше и гняв, и тъга. — Господи, каква нелепост! Надявам се, че ще заключат този идиот в някой от неговите камиони и ще го набутат в блатото.

— Ще замърси околната среда.

— Предполагам.

— Горے главата. Аз също работя по този въпрос — да те спася.

Кейн остро го изгледа.

— Ако само посмееш да направиш рисунка на летяща чиния и снимка на това блато и ги отпечаташ...

— Сине, как бих могъл да направя това?

— По дяволите, би могъл.

— Не и този път — обеща баща му. — Бих могъл да ти осигуря малко отдих от атаките на Сеймур. Накарах онзи Сандърс да проучи един странен малък епизод в миналото на Майлс Тауншенд.

Кейн се намръщи.

— Какъв „епизод“? И какво общо има той със Сеймур?

— Много е интересно. Знаеш ли, че преди седем години единствената сестра на Сеймур се омъжва за Майлс Тауншенд и се развежда с него с драстична бързина?

Кейн почувства как сърцето му се преобръща.

— Какво?

— Бракът им продължил шест месеца. След един тих развод се чуха приказки, че Тауншенд се оженил, само за да спре някои клюки по отношение на продължителното му ергенско съществуване.

Умът на Кейн трескаво работеше, докато осъзнаваше какво е чул. Ники бе била омъжена. Тя му бе казала това, като беше споменала, че се е била обвързала с човек, който не можел дори да я докосне. „Тауншенд? Нима е говорила за Тауншенд?“

Фред се спря и се взря в него.

— Какво си се замислил?

— Какво знаем за Тауншенд?

— Не много. Той е потаен, дяволът. Поръчал съм на Сандърс дискретно да надникне в миналото му. Знаем, че Тауншенд е отрасъл в едно малко селище близо до Айкен. Сандърс отиде там да поговори с хората. Ако Тауншенд прикрива нещо, ние ще го открием.

— И ако откриете нещо, какво ще правите? — запита с подозрение Кейн.

— Ще видим. И ти и аз знаем, че Тауншенд подкрепя Сеймур и е против теб. Подозирам, че планът е да те притиснат до стената, така че да нямаш време да търсиш факти против него и да го сочиш с пръст. Сеймур може би споделя същата идея. Ако е така, можем да го поразклатим малко, в случай, че имаме някакви факти за сестра му и бившия ѝ съпруг.

На Кейн не му хареса идеята Ники да бъде въввлечена в скандал.

— Това е удар под пояса.

— Може и да е. Но е в твоя полза — отговори баща му. — Защото иначе високите ти принципи със сигурност не биха те довели доникъде.

Кейн в момента можеше да мисли само за Ники и за времето, когато бяха заедно. Тогава се беше почувствал сигурен за пръв път в живота си като зрял човек. Днес, когато бизнесът му създаваше толкова проблеми, всичко му изглеждаше безкрайно далечно, „Трябваше да бъда откровен с нея още от самото начало, да ѝ дам възможност да бъде откровена. Ако не се бях пазил от сериозно обвързване, това не би могло да се случи. Сега, с всеки изминат ден, възникват все нови и нови прегради.“ Очите му се присвиха, като си

помисли за брака ѝ с Тауншенд. В съзнанието му вече се оформяше доста ясна картина за причините за бързия им развод. Виждаше и друга картина — Ники в момента, когато се любеха. Това, което му хрумна, беше невероятно. Но то със сигурност бе истина. Чудеше се, дали някога ще може да я попита, и дали след всичко случило се тя щеше да му каже.

Колелата на правосъдието се въртяха бавно, но неумолимо. Кейн Ломбард прекара доста време със своите адвокати, със завеждащите производството и с директорите, като се опитваше да оправи кошмарните усложнения, в резултат от собствената му небрежност. Уил Джъркинс и Ед Нелсон се бяха върнали на работа. Нелсън все още не беше се възстановил напълно, но се впусна в защита на компанията. Джъркинс донесе документите, които показваха некомпетентността на CWC, поради която тази компания била отхвърлена. На Кейн не му убягна, че Джъркинс имаше тъмни кръгове под очите и го попита, дали не може да спи добре. Джъркинс спомена нещо от рода, че детето му имало повторен пристъп и се бил върнал на работа попреуморен. Както и останалия персонал, Кейн реши, че Джъркинс преживява болезнено враждебния натиск на обществеността. Всички служители трябваше да преминават ежедневно през протестната верига и само охраната им осигуряваше безопасност.

Междувременно, Клейтън водеше усилена предизборна кампания в окръга с приближаването на първия тур. Беше вече изпреварил своя конкурент от Републиканската партия по броя на гласоподавателите поради сполучливия удар, който бе нанесъл, изобличавайки компанията на Ломбард в незаконни действия.

Ники, вече възстановена и във форма, се бе хвърлила заедно с него в битката. Държеше речи в негова защита пред групи от гласоподаватели и пред местни граждански организации. Не знаеше умора, проявяваше талант, използваше уменията си да общува, за да затвърди позицията на Клейтън и да събере повече гласове. Брат ѝ имаше достатъчно подкрепа тук, у дома, но възникваха въпроси относно дейността му до този момент, повечето от тях свързани с

липсата на внимание от негова страна към болките и тревогите на хората от производството. Те губеха работата си, а в неговите речи нямаше никаква перспектива за разрешаване на проблема. Ники му предложи да вземе отношение по този проблем, но Клейтън беше прекалено зает с новите разкрития по случая с Ломбард и компанията му, направени от Управлението за охрана на околната среда и не се вслуша в нейните думи.

Клейтън със сигурност беше по-напред от своя опонент — демократ. Но Сам Хюит, кандидатът на Републиканската партия, напредваше почти без опозиция и не само беше наел Дери Келър, но и току-що беше съобщил, че я назначава за свой главен административен помощник. Много от нейните стратегии за водене на кампанията му се оказваха доста ефективни. Очевидно, уменията ѝ се простираха доста по-далеч от правенето на кафе.

— Не мога да повярвам, че е постигнал такъв напредък! — каза Клейтън, докато лежеше в леглото с Бет през една дъждовна събота във Вашингтон. — Първият тур е следващата седмица и изглежда Хюит ще спечели комбинацията на републиканците, без дори да се стига до финал.

— Това доказва, че доста разбира от политика — отвърна Бет.

Преобърна се по гръб, като безсрамно оголи малките си гърди. Беше доста кльощава, ребрата ѝ се четяха под кожата. Клейтън дори не я погледна. С нея беше вълнуващо да се прави любов, но понякога му се струваше като скелет в ръцете му. Интелигентността ѝ го беше привлякла още от самото начало, а тялото ѝ имаше много малко общо с това.

— Ще спечелим — отбеляза Клейтън.

— Разбира се. Сестра ти не предвижда ли някои гала тържества след две седмици, когато приключи първият тур?

— Да.

— Ще помогна, с каквото мога — предложи. — Ще сервирам напитки или нещо такова.

Той се надигна и я погледна намръщен.

— Ти не харесваш Ники.

— Напротив, харесвам я. Много е самоуверена, нали? И има аналитичен ум. Възхищавам се на уменията ѝ да произнася речи и да координира мероприятията от компанията ти.

Бет се поколеба малко, преди да смени темата.

— Клей, получих още едно предложение от англичаните. Те искат да стана техен лобист по онзи най-нов селскостопански въпрос. Казах им, че ще си помисля. Ще ми плащат много добре и, освен това, ще изляза от коловозите, които адвокатската фирма ми налага.

— Ако започнеш работа като лобист, ще трябва да спрем да се виждаме! — каза ѝ Клейтън за десети път през последните дни.

— Но това е толкова важно за мен, Клей.

„Очевидно, по-важно от мен“ — мислеше си той раздражен.

— Бет...

— Виж колко е часът! Трябва да си взема един душ и да слизам в града. — Бет се изтърколи бързо от леглото. — След тридесет минути имам среща.

Втурна се в банята и затвори вратата. Клейтън лежеше и се мръщеше. Чувстваше се предаден и нещастен. Вместо да се съсредоточи върху това, как да му помогне в кампанията, Бет през по-голямата част от времето, когато бяха заедно, му говореше за работата си като лобист. Тя добре знаеше, че ако приемеше тази работа, щеше да настъпи сблъсък на интересите.

„Първо Дери, а сега и Бет. Е, все още ми остава Ники...“

Ники се беше уговорила с една от водещите домакини във Вашингтон да организира такова тържество през септември, каквото хората ще помнят години наред. Като очакваха, че Клейтън ще спечели първия тур, планираха и други тържества в Чарлстън — благотворителни вечери, банкети и обществени събирания — за да се осигури подкрепа. Ники знаеше, че ще бъде уморена до смърт, но трудът си заслужаваше.

Тя вече бе капнала от произнасяне на речи и публични прояви. Беше отложила плановете си за нова серия от скулптури на основателите на Южнокаролинската колония. Нямаше време за нищо друго. „Може би следващата година“ — мислеше си с носталгия.

Последните гласоподавания показваха, че Клей държи мястото на демократите в ръцете си. Но това още не бяха истинските избори.

В деня на първия тур Ники отиде с Клей до местния изборителен пункт да гласува. Още от осем часа сутринта хората стояха там на

опашка и сърцето ѝ заби радостно.

— Изглежда окуражаващо — каза тя.

Клейтън не се съгласи с нея. Тълпата го плашеше. Обикновено, когато толкова много хора отиваха да гласуват, те бяха ядосани за нещо и искаха да свалят някого от власт. Самият той познаваше такива, които винаги гласуваха против, а не за кандидатите.

— Не бъди толкова нервен — сгълча го Ники.

Една тъмнокожа жена до тях се усмихна.

— Точно така, не е противозаконно да гласуваш за този, когото си избрал.

Клейтън ѝ се усмихна.

— Вече си избрахте най-подходящия човек, нали? — опита се да я провокира.

— О, да, сър. Ще имаме нов президент тази есен, затова смятам, че можем да изгоним оттам тези стари негодници и на тяхно място да сложим хора, които биха свършили нещо. Аз нямам застраховка. Не мога да си платя наема този месец. Даже един чифт обувки не мога да си позволя да си купя. Заводът, в който работех, се премести на Карибското крайбрежие, за да има по-евтина работна ръка и повече печалби. Правителството не го интересува, че аз няма да имам работа — добави тя. — Колко жалко, че плащаме на тези хора толкова много, за да ни представляват, но те просто забравят колко тежък е животът извън Капитолия.

Жената кимна учтиво и се придвижи с опашката напред. Клейтън беше преbledнял. Ники насърчително го докосна, но внезапно той осъзна колко погълнат беше от обстрела на Кейн Ломбард. Беше отделил толкова много време за опазване на собственото си гнездо и подсигуряване на собственото си бъдеще, че беше забравил най-важното от всичко: че тези хора го бяха избрали да представлява интересите им във Вашингтон.

„Как може да бъде толкова сляп?“

— Дери се опитваше да ми го каже...

Ники го погледна въпросително.

— Надявам се, че не е твърде късно — тихо рече Клейтън.

— Какво искаш да кажеш?

Опашката отново мръдна напред и въпросът ѝ беше удавен някъде сред приглушения шум от разговорите.

— Тези са наши — прошепна Ники, като кимна към двете коли, които возеха хора към избирателния пункт.

— Наши?

— Коли за изборите, скъпи мой — обясни му, като се подсмиваше. — В продължение на седмици работеха комисии по телефона и излязоха обяви в местните медии, че организираме извозване на хора до мястото на изборите.

Клейтън беше поразен, когато започна да осъзнава колко много народ влиза.

— Никога не съм виждал в такъв мащаб да се организира извозването на хората до гласоподавателните пунктове. Как го направи?

Ники го погледна лукаво.

— Задействах всички, които ми дължаха някаква услуга. Разбира се, не гарантирам, че всички ще гласуват за теб.

— Напомни ми да те включа в списъка за заплатите.

— И да ни обвинят в корупция. Не, благодаря — отвърна тя бодро и за пръв път тази сутрин видя усмивка на лицето му.

Изборните пунктове трябваше да затварят в седем часа, но все още имаше опашки от хора, които чакаха да влязат в кабините за гласуване. Първите резултати даваха огромна преднина на Сам Хюит сред листата на Републиканската партия, но от страна на Демократическата партия Клейтън вървеше рамо до рамо с един известен чарлстънски адвокат. Борбата беше твърде оспорвана. Това означаваше, че избирателите са недоволни.

— Ще се спреш ли на едно място и ще престанеш ли да се безпокоиш? — скара се Ники на брат си, като се вмъкна в хотелската му стая. Беше облечена в костюм от синьо-зелена коприна, който отиваше на тъмния ѝ тен.

Клейтън, застанал с ръце в джобовете на панталоните си между Харълсън и Бет, сърдито я погледна.

— Виждаш ли тези цифри?

Ники му подаде пластмасова чаша с кафе.

— Няма да загубиш.

Бет направи гримаса.

— Много си сигурна.

Ники се усмихна.

— Но той е най-добрият кандидат, нали?

— Разбира се — съгласи се Бет.

— Значи ще спечели.

Ники изви поглед към телевизионния екран.

— Още е рано, дават кратки репортажи — главно за резултатите на Републиканската партия. Почакайте, докато изнесат гласовете, подадени в градовете за Демократическата партия. Там е силата на Клей.

Бет се изненада.

— Откъде знаеш толкова много за тези неща?

— Научих в колежа не само, как го каза ти веднъж, празноглавото умение да бъда политическа домакиня — отвърна сухо Ники.

Бет се усмихна унило.

— Съжалявам, че съм казала така.

— О, всички понякога бъркаме, като даваме прибързани оценки — вметна Ники дяволито. — Няма да казвам какво попитах Клей, когато те видях за пръв път, но въпреки това се извинявам.

— Благодаря.

— Значи резултатът е равен.

— Клей! — извика внезапно Харълсън. — Погледни!

Всички насочиха вниманието си към телевизионния екран, където започнаха да се появяват нови цифри. Току-що бе започнал репортажът за резултатите от гласуването в градовете и преднината на Клейтън от два процента се бе качила на двадесет.

— Алелуя! — изкрещя той.

— Видяхте ли? — обади се Ники триумфиращо. — Нали ви казах.

— Знаех си, че скандалът по случая „Ломбард“ ще свърши работа — каза самодоволно Харълсън.

Ники заби в него студен поглед.

— Звучите така, сякаш вие сам сте инсценирал всичко, мистър Харълсън.

Той повдигна вежди.

— Дори да беше така, нима ви изглеждам толкова глупав, че да си го призная? Освен това — спечелихме — каза Харълсън, сякаш това обясняваше всичко.

— Има по-важни неща от победата.

— Не много. Да не би да ставате гнуслива, мис Сеймур? — добави той с презрителна гримаса.

Ники се усмихна хладно и в очите ѝ проблесна потиснат гняв.

— Стара кримка в политическата игра съм аз, мистър Харълсън — каза спокойно. — Внимавайте да не ме настъпите по мазола, защото не сте единственият манипулатор тук.

Харълсън се изсмя, сякаш тази забележка беше много забавна и преди да се извърне ѝ хвърли високомерен, почти обиден поглед.

Пръстите на Ники се впиха в пластмасовата чаша. Не харесваше този дребосък, нито отношението му. След като приключи тази кампания, тя си обеща, че ще има разплата. Харълсън влияеше лошо на Клейтън и нямаше да ѝ се измъкне просто ей така.

[1] Известен американски затвор. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тържеството продължи дълго. Главният опонент от партията на Клейтън отстъпи още в началото и Клейтън, Бет и Ники се потопиха в ласкателствата и на неговите привърженици.

Ники забеляза, че Сам Хюит беше спечелил номинацията на Републиканската партия много по-лесно от Клейтън и с доста внушителен брой на гласовете. Беше сигурна, че той ще бъде най-страшната конкуренция за изборите през ноември.

В полунощ Клейтън отиде в телевизията, за да произнесе реч по случай спечелването на номинацията на Демократическата партия.

— Искам да знаете, че този път ще се боря упорито, за да спечеля изборите — каза той пред камерите. — И няма да нарушавам обещанията и програмата си. Вече забелязах свои слабости и грешки по някои въпроси, на които не съм обърнал достатъчно внимание. Хората са безработни, защото работните места се изнасят в други страни. Такива примери има и тук, в нашия град. Време е да спрем да плащаме на други държави, за да крадат работните места на гражданите ни. Време е да направим нещо за икономиката и да се научим да балансираме бюджета. Аз прозрях истината и ще ви заслепявам със светлината ѝ, докато не се върна във Вашингтон и не направя нова програма. Въпросите на екологията са все още от първостепенно значение за мен, но трябва да дадем и работа на хората. Благодаря на всички ви за подкрепата. Напред към победата през ноември!

Привържениците му бурно го приветстваха. Клейтън се усмихна, но в очите му имаше нов блясък и всички наоколо го забелязаха. Бет — също, но с тръпнеща тревога, защото наред с британското предложение, тя беше получила още едно — да представлява лоби, подкрепящо външната експанзия на американския бизнес в Карибския район. Не беше казвала още на Клейтън. Усмивката ѝ беше малко напрегната, докато мислеше за бъдещето.

Ники нехаеше как се чувства тя. Не сваляше очи от брат си и цялата преливаше от гордост.

Единственото нещо, което помрачаваше щастието ѝ сега, бе мисълта за Кейн Ломбард.

Знаеше, че не е виновен за незаконното изхвърляне на промишлените отпадъци. „Цялото фиаско сигурно е станало, когато той лежеше ранен в къщата или когато прекарвахме доста време заедно, или когато се грижеше за мен, докато бях болна.“ Питаше се, защо не ѝ бе казал тези неща — дали се опитваше да запази репутацията ѝ или просто ги държеше като скрит коз. Чудеше се, дали Кейн изобщо се сещаше за прекараната заедно нощ. Тя самата толкова често си мислеше за нея.

Беше го видяла по телевизията няколко пъти и направо ѝ прилошаваше при мисълта за изпитанията, през които той трябваше да премине, заради поддръжниците на брат ѝ. Беше ѝ интересно да разбере, дали това е накарало Кейн да намрази Клейтън още повече. Тревожеше я неговият отведен удар — какъв ще бъде и как ще го нанесе. Веднъж дори за малко да му телефонира, за да поговорят по въпроса. Но най-вероятно той не би говорил с нея.

Ники се огледа наоколо и видя учтивите усмивки на присъстващите. Толкова много тайни се криеха зад целия този бляскав панаир, наречен политика. Всеки си имаше поне една недостойна за името му тайна. Просто някои бяха скрити по-надълбоко.

Скоро след заминаването на Клейтън за Вашингтон Ники се премести в едно малко имение в Ройс Блеър в Мериленд. Мадж Блеър ѝ го бе предоставила. Мадж помагаше при организирането на гала тържеството по случай партийната победа на Клейтън в номинациите и при усилията за спечелване на по-голяма подкрепа. Организаторският талант на Ники бе приложен в действие — тя нае доставчик на храната, осигури обслужването, развлекателна програма; надзираше поставянето на безукорни тематични пана по стените на голямата бална зала в имението. Няколко от нейните собствени скулптури бяха изложени в дома на Блеър и Ники сияеше от гордост, като виждаше какво искрено удоволствие доставят нейните творби на Мадж и Клод.

— Непрекъснато ме изненадваш, Ники — призна Мадж, като помагаше да окачат филигран от фини сребърни музикални ноти върху златисто петолиние на фона на бял атлас. — Тържество на тема опера, на което всички гости трябва да дойдат облечени като любимия си оперен певец или герой. Предполагам, че ще пристигнат двадесетина Павароти — продължи тя, като се смееше. — Не го ли обожаваш? Слуша ли го в „Турандот“ на Пучини?

— Не, гледах операта, когато Пласидо Доминго изпълняваше главната роля — отвърна Ники. — Красиво е, нали? Бих могла цял живот да слушам Nessun Dorma и никога да не ми омръзне. Къде е Клод! — попита тя, като се огледа.

— Скрил се е — разсмя се Мадж. — Ненавижда тържествата, бедничкият ми. Затворил се е в библиотеката с Мад и яростно чете гръцки трагедии. Това го вдъхновявало.

— Мадж, той пише еротични мистерии за убийства. Световноизвестен е. Всичко, което напише, се превръща в търсен игрален филм. През следващия месец ще има отново премиера.

— Знам, скъпа. Нали съм омъжена за него — отвърна с ирония Мадж.

— Нали поне ще се появи на тържеството? Та той живее тук.

— Възможно е и да дойде. Но бъди сигурна, че ще се е овалял целият в брашно и ще се появи като нещо отвратително — например като призрака от онази опера на Моцарт, която мразя. А ти като кого ще се дегизираш? А, знам. Мадам Бътерфлай. Ще бъдеш съвсем като истинска, с лъскава черна коса.

— Не, ще облека прозрачна рокля и ще се появя като Камила. В трагично настроение съм.

— О, Ники, не и ти. Винаги си толкова сияеща.

— И аз преживях мъка и болка.

Мадж я погледна.

— Да, наистина. Но по лицето ти нищо не се чете. Сякаш всичко е минало покрай теб, без да те докосне.

На Ники ѝ идваше да завие. Не всичко беше минало покрай нея, без да остави следи.

— Подай ми онзи телбод, ако обичаш.

— Заповядай, скъпа. Всички покани са изпратени, а ние тук почти привършваме. Само още няколко часа. Клейтън и Бет ще дойдат

навреме, нали? — запита Мадж.

— Обещаха.

— Ники, Клод настоя да включим още едно-две имена в списъка, така че изпратих няколко покани повече. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Колко сте смешни. Ами че това тук е вашата къща. Как мога да имам нещо против?

Страшен вой разкъса тишината и Мадж простена.

— Чуй ги само тези котки! Мад е сиамка, а Клод е взел и две ангорски. Направо ме подлудяват! Как може да пише с всичките тези пухкави убийци по бюрото си, не знам!

На Ники внезапно ѝ се зави свят и тя се хвана здраво за стълбичката, като ясно съзнаваше как Мадж се взира в нея с широко отворени очи, пълни с любопитство.

— Ники, добре ли си? — запита загрижено тя.

— Разбира се, че съм добре. Просто ми се мотае главата. Не съм яла нищо.

— Тогава трябва да хапнеш един сандвич. Ела с мен. Ще накарам Луси да ти направи един от нейните прословути хамбургери с пържола и пържени картопки.

— Благодаря все пак, но наистина не искам да умирам от холестеролно отравяне — усмихна се Ники. — Нека бъде една салата с малко хляб, ако е възможно.

— Вrabче такова. — Мадж поглади с ръце пищните си бедра и се намръщи. — Ако обичах листенца от маруля, на някои места поне щях да изглеждам като теб.

— Хубава си такава, каквато си, и съм сигурна, че Клод непрекъснато ти го казва. — Ники я хвана под ръка. — А сега, нека още веднъж прегледаме доставените продукти.

Денят ѝ беше натоварен до лудост, но Ники се справи превъзходно. Моментната ѝ слабост бе изчезнала и тя сияеше като скъпоценен накит до вечерта. Огледа залата и остана доволна. След това тръгна към стълбището. Скоро щяха да запристигат гостите. „Само дано всичко мине благополучно.“ Винаги се притесняваше в такива моменти.

— Виждам как главичката ти трескаво прехвърля всичко — отбеляза Клод, като влезе в залата с Мад под мишница.

Голямата сиамска котка имаше сини очи, които набързо прецениха Ники и решиха, че не е интересна. Те се затвориха и Мад се намести по-удобно в якето на Клод.

— Мад е безнадежден случай — отбеляза той, като кимна към нея. — Събужда се само да яде. Толкова е мързелива, че даже оставя другите да я къпят. Психологът ѝ каза, че това се дължало на депресията ѝ. Не я пускаме навън и това я разстройва, разбираш ли.

Ники не посмя да се усмихне. Клод наистина приемаше сериозно терапевтичните сеанси на Мад.

— Как върви терапията? — попита предпазливо.

— Ами не виждам голяма промяна, но поне спря да гризе клавишите на компютъра ми. Проклето животно, толкова следи от зъби. Ревност, разбираш ли? Ревнува ме от компютъра, когато пиша.

— Ще дойдеш ли на тържеството?

— Възможно е. Мисля да дойда като Равел, с Мад под мишница. Равел е отглеждал котки, разбираш ли. Дузини котки. Даже разговарял с тях.

— Аз също разговарях с котката си — отбеляза Ники.

— Но не и на нейния език — отвърна с лукава усмивка Клод.

— Паф ме разбираше чудесно — спомни си с тъга Ники.

Паф беше умрял от старост преди няколко месеца и все още ѝ бе мъчно за него.

— Трябва ти нова котка — каза Клод.

Тя повдигна рамене.

— Нямам време за котки.

— Ти като кого ще се облечеш? — попита с любопитство Клод.

— Като Камила — отвърна Ники.

— Трагичен образ? Някаква причина за това?

— Може би настроението ми е такова.

— Но Клейтън спечели номинацията.

— Не за това се чувствам тъжна.

— Тогава сигурно става дума за изгубена любов.

Ники се разсмя.

— Откъде знаеш толкова много за хората?

— Скъпо мое момиче, аз съм писател. Кой знае повече за хората от нас, писателите?

— Добро основание.

— Камила имаше ли котка? — попита Клод замислен. — Можеш да вземеш една от ангорските.

— Мисля, че ако накараме една жена, болна от туберкулоза, да носи котка, това ще бъде малко... как да кажа... неочаквано.

— О, да. Разбирам. — Клод се ухили. — Лошо предложение.

— Той има три котки — обясни Мадж. — Добират се до кутията с хартия за компютърен принтер и я изяждат, ако ги оставим сами. Или пък дъвчат ръкописите му. Мад даже може да отваря бюрото му.

— Нужен ти е шкаф.

Клод се намръщи.

— Това е жестоко!

— Кое?

— Да ми предлагате да заключвам Мад в шкаф.

Ники му хвърли ироничен поглед, врътна се и се втурна горе.

Леката бяла рокля ѝ подходдаше. Чувстваше се като малко пухкаво облаче сред ярките костюми на гостите. Бет и Клейтън дойдоха от Вашингтон, дегизирани като Кармен и нейния войник. Клейтън се чувстваше неудобно в мундира с висока яка, но Бет беше убедителна като селско момиче с блестящите си очи. Те махнаха на Ники отдалеч, тъй като Клейтън се оказа обграден от свои привърженици.

Клод и Мадж бяха изключително живописни като Морис Равел и Мадам Бъттерфлай.

— Ама че странна двойка — шеговито се заяде с тях Ники.

— Я виж ти, кой ни обижда, кашлящата куртизанка — отвърна Клод, като стисна Мад под мишница.

Мад беше разбудена и очевидно раздразнена от това, че трябваше да прави компания на тези хора. Погледна стопанина си гневно и изведнъж заби зъби в ръката му.

— Оох! — извика Клод.

— Потиснатата враждебност може да спре умствения растеж — кимна Ники. — По-добре ѝ дай възможност да изразява свободно

волята си. Не бихме искали да я потискаме.

— Ще я потисна аз нея, ако направи пак такова нещо — каза Клод, като яростно гледаше котката.

Ники се разсмя. Клод и Мадж бяха най-близките ѝ приятели, и най-верните. Не знаеха всичко за миналото ѝ, но дори да знаеха, това не би имало значение. Те бяха от малкото хора, които не съдеха другите.

— Каква навалица — промърмори Клейтън, като дойде при тях.

Смръщи се при вида на мъртвешки бледото лице и изрисуваните бузи на сестра си.

— Коя си ти — Вампира?

— Умирам от туберкулоза, не виждаш ли? — Тя се изкашля силно. — Аз съм Камила.

— Мразя операта — отбеляза Клейтън.

Ники не каза нищо, но многозначително повдигна вежди.

— Къде е Майлс? — попита Мадж.

— Имаше други планове и съжалява, че не може да дойде — отвърна Клейтън. — Той не е много общителен и светските събирания го изнервят.

— Защото всички жени се хвърлят в краката му — каза Мадж с дяволита усмивка. — Толкова е красив, нали? О, боже, дори моите колене омекват, когато го гледам.

Някога и на Ники коленете омекваха. Но сега си мислеше за Майлс с тъга и болка.

— Вижте, идват още гости — каза ентузиазирани Клод. — Трябва да отида при тях, скъпи мои.

Тържеството продължи почти до зори и имаше огромен успех. Клейтън получи много похвали и обещания за подкрепа, а Ники бе в центъра на вниманието на всички.

Единственото, което я безпокоеше, бе онзи пристъп на слабост. Никога преди не беше имала такива пристъпи. Бяха изминали почти два месеца, откакто се бе любила с Кейн. Не ѝ хареса подозрението, което започваше да я обзема.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ники отиде на преглед при семейния лекар и изобщо не беше учудена, когато разбра, че носи детето на Кейн. Не знаеше как ще каже на Клейтън. Напоследък Ломбардови и Сеймурови по нищо не отстъпваха на Капулети и Монтеки^[1].

Но колкото и странно да бе, първата ѝ мисъл беше, колко ли би се зарадвал Кейн, ако не знаеше истинската ѝ самоличност.

В продължение на няколко дни след установяване на бременността даже неприятностите и евентуалният скандал не ѝ пречеха да бъде щастлива. Проблемите сякаш нямаха значение. Тя мечтаеше за Кейн.

Но когато се срещна лице в лице с него, се стресна. Това стана на един благотворителен бал в Чарлстън.

Ники тъкмо беше спряла да танцува, за да изпие нещо безалкохолно. Озърна се, смеейки се, и се блъсна право в Кейн.

Той инстинктивно я хвана и останаха така, втренчени един в друг, докато жената до него не се покашля укорително.

Коленете на Ники се разтрепериха и тя се отдръпна. Но цялото му внимание беше приковано върху нея и в тъмните му очи имаше и обвинение, и гняв, и болка.

Разбираше гнева му. Беше сестра на Клейтън, а и светкавичното нападение на медиите го беше наранило. Може би даже си мислеше, че тя е насърчила брат си, защото Кейн се бе държал грубо с нея.

— Ще ида да донеса нещо за пиене — каза брюнетката, която придружаваше Кейн, като се усмихна дяволито.

Кимна на Ники и изчезна. Кейн дори не я погледна.

— Това е скъпо удоволствие за някого, който се мотае без работа по плажовете — отбеляза той. — Входът тук беше сто долара.

— Клейтън и аз не сме чак толкова бедни — отвърна Ники. — А и от политическа гледна точка за него е добре да го виждат по благотворителните прояви.

Между тях се възцари дълго мълчание. Тя му отправи жаден поглед.

— Изглеждаш толкова уморен, Кейн — каза тихичко. — Беше ужасно, нали?

За момент Кейн стисна челюсти. След това повдигна едната си гъста вежда и попита цинично:

— Събираш подробности за брат си, а?

Ники импулсивно докосна корема си и страшно ѝ се прииска да му каже за бебето. Роклята ѝ беше плътно прилепнала, но бременността още не ѝ личеше. Знаеше, че Кейн се чувства предаден.

— Не, просто питах за здравето на един приятел, какъвто ти някога ми беше — отвърна.

Той усещаше, че земята се изплъзва изпод краката му, докато я гледаше. Беше му липсвала. В тази елегантна рокля, украсена със сини пайети, Ники беше като възплъщение на всичките му мечти.

— Сега вече напълно добре ли си? — каза по-меко.

Загрижеността му, която не можа да прикрие, развълнува Ники до болка.

— Така мисля. Гледах да я карам по-спокойно.

— Аз пък чух други неща.

Очите му обходиха залата, спряха се върху Клейтън, който танцуваше с Бет, а след това гневно се присвиха.

— Брат ти прави мръсни номера. Скоро ще разбере, че когато хвърляш кал, тя полепва. Припомни му, с какво си изкарва хляба баща ми. И му кажи, да не бъде толкова самоуверен. Аз съм на топа на устата, защото един от служителите ми е сбъркал в преценката си, но брат ти може да се озове там по съвсем друга причина, заедно с бившия си зет.

Кейн само опипваше почвата, но Ники не се усети навреме и лицето ѝ я издаде.

— Значи има ли пушек, има и огън — каза Кейн, като в очите му светна малко пламъче. — Нима се надяваш да съм забравил какво ми каза за бившия си съпруг, Ники? — добави тихо.

Тя усети как кръвта се отдръпва от бузите ѝ.

— Каквото и да е направил Клейтън — а аз не го защитавам сляпо, — нямаш никакво право да нараняваш Майлс — отвърна дрезгаво.

Това, че защитава бившия си съпруг, подразни Кейн.

— А защо не? Той насочи Харълсън към мен. А Майлс си има тайна, нали, мис Сеймур! И си мисли, че като е стъпил на врата ми е ботуша си, ще успее да ме спре да я разкрия, преди да върне Клейтън Сеймур на власт с всичките си долни тактически ходове.

— Майлс не е такъв човек...

— Така ли? Но върху мен вече се упражнява натиск от съвсем различен ъгъл. Изглежда скоро ще бъда обвинен в неизплащане на данъци върху дохода.

Ники безпомощно се взираше в него. „Невероятно е Клейтън да е направил това. Но може би Харълсън...“

— Нито Клейтън, нито Майлс биха го сторили — продума. — Те са мъже на честта.

— Нима? — студено попита Кейн. — Майлс скоро ще бъде свален от власт, ако той стои зад проучването TRS.

Ники се доближи до него, като го гледаше умолително в очите.

— Не го закачай. Той не е такъв, за какъвто го мислиш.

— А какъв е? Трябва да знаеш, нали си му била жена.

Улови я здраво за ръката и тъмните му очи блеснаха срещу нейните.

Ники потръпна и той се почувства виновен. Ръката му освободи нейната и несъзнателно започна да я гали. Толкова му беше липсвала, че сърцето го заболя.

— Обичаше ли го? — рязко попита.

Ники започна да хапе долната си устна, докато не почувства вкуса на кръвта. Очите ѝ бяха трагично големи.

— Е, обичаше ли го? — настояваше той.

— По онова време, да!

— И все още го обичаш, нали? Обичаш го достатъчно, за да му помагаш в политическите му ходове. Не е имало друг мъж в живота ти от развода ти с него, докато не дойдох аз и не разбих цялата ти защита. О, да — добави самодоволно. — Проверихме.

— Вие? — трепна отново Ники.

— Баща ми е собственик на сензационен вестник — напомни ѝ Кейн и бавно се усмихна. — Няма нищо, което да не може да открие. Всъщност, той е по следите на нещо много голямо. Ако го разкрие, брат ти много ще съжалява, че се е възползвал от неприятната

ситуация, в която бях изпаднал, за да си изплете политическата кошница.

Сърцето ѝ спря. „Дали Майлс е успял добре да скрие следите си през всичките тези години?“ Непоносимо ѝ беше да мисли за това.

— Не се е възползвал. Клейтън правеше това, което смяташе, че ще е най-добре за хората.

— Аз съм един от хората — припомни ѝ Кейн. — Той не показва никаква загриженост към мен.

— Но ти подкрепяш главния му опонент — отбеляза Ники.

— А сега още повече ще го подкрепям — отвърна той и лицето му стана по-сурово. — Ще видя как брат ти ще изгуби властта през ноември. Обещавам ти, че ще видя това, без значение какво ще ми струва.

Ники почувства студени тръпки да се плъзгат по гърба ѝ.

— Отмъщение ли, Кейн?

— Както искаш, така го наричай.

Кейн усети, че съжالياва за нещо и то беше като рана.

— Защо не ми каза коя си? — попита я дрезгаво.

— Не би имало значение...

Очите ѝ бяха тъжни.

— Просто беше невъзможно още от самото начало.

В гърдите на Кейн се надигна съчувствие. Посегна и докосна бузата ѝ — толкова леко, сякаш с дъх. Тя не се отдръпна.

Меките ѝ замъглени очи потърсиха неговите и там откриха възхищението му от нейната красота.

— Знаеше ли какво възнамерява да направи той?

Горчивият гняв беше изчезнал от гласа му.

Ники разтегна устни в тъжна усмивка.

— Ти как мислиш?

— Понякога си прекалено честна, а понякога си малка лъжкиня. Заболя ме, когато трябваше да те отпратя, Ники. Заболя ме до смърт.

Болката, която изпитваше и тя, се четеше по лицето ѝ.

— Мен ме заболя повече... — каза пресекливо. Погледна придружителката на Кейн, която разговаряше с друга жена до масата с напитките.

— Нямам си любовник, който да ме утеши.

Кейн стисна зъби и пусна ръката ѝ.

— Ако имаш предвид дамата, с която дойдох, тя е снаха ми. Съпругата на най-малкия ми брат. Казва се Шарлот.

— О! — Ники мразеше облекчението, което почувства. — С какво се занимава най-малкият ти брат?

Кейн се усмихна.

— Зъболекар е.

— Чудесно...

— Чудесно — повтори Кейн.

Усмивката му изчезна, а в погледа, който ѝ отправи, имаше смесица от болка и страдание.

— Мислиш ли, че вече мога да докосна друга жена? — попита рязко. — Нима ти можеш да допуснеш друг мъж да те докосва?

Ники прехапа устни, докато лицето ѝ отразяваше неговата мъка.

— Не, не бих могла да допусна това! — промълви.

Кейн огледа залата така, сякаш го преследваха и нямаше къде да се скрие.

— Не можем да говорим тук! — простена той.

— Не можем да говорим никъде — каза нещастна Ники.

Зелените ѝ очи бяха трагично тъжни, когато срещнаха неговите.

— Брат ми те мрази...

— Чувствата ни са взаимни, уверявам те.

Ръката ѝ висеше отстрани до бедрото и Кейн незабелязано я улови и я стисна силно в своята.

— Добре ли си? — взря се изпитателно в нея.

Ники застина. Знаеше какво има предвид. Искаше ѝ се да му каже. Трябваше да му каже. Очите ѝ потъмняха от смесица на болка и радост, когато осъзна колко вълнуващо би било, ако сега направеше признание.

— Да, добре съм... добре... — измънка.

— Каза ли на брат си, че ме познаваш?

Лицето ѝ се сгърчи.

— Не... Ти защо не каза на репортерите? Това щеше да нарани Клейтън — точно преди изборите да се разбере, че сестра му е имала връзка с теб след цялата гласност на случая с изхвърлените отпадъци.

— Теб щеше да те заболи повече. Не бива да падам чак толкова ниско, за да печеля битките си.

Ръката му очерта бузата ѝ, а после докосна нежната извивка на дългата ѝ и грациозна шия.

— Никога не бих те пожертвал. Дори за да спася себе си.

Чувството, което думите му предизвикаха, премина през тялото ѝ като ток. Взря се в него с болезнена жажда, с ужасяващото усещане за загуба.

— Клейтън няма да спре. Нито пък организаторът на кампанията му — каза отчаяно. — Те ще продължават с обвиненията срещу теб за замърсяване на околната среда и, ако трябва, ще стигнат и до последните инстанции на съда.

— Цялата тази работа беше много мръсна, нали, Ники? — попита я той тихо. — Мразех снимките, всичката вреда, която това ми нанесе. Не беше моя вината, но не мога да го докажа.

— А ако разкажеш за злополуката...

Кейн поклати глава с усмивка.

— Даже това няма да ме оправдае. Казах ти. Няма да те жертвам.

— Защо не? Други вече са го направили — каза тя горчиво.

„Първо баща ми, после Майлс...“

— Брат ти гневно ни гледа.

— Той гледа гневно теб — поправи го Ники. — Мен ме харесва.

— Аз също — усмихна се отново Кейн.

— Кейн, всичко е толкова безнадеждно...

С периферното си зрение Кейн виждаше гневния поглед на Клейтън.

Подръпна ръката ѝ.

— Ще бъдем линчувани, преди да свърши вечерта. Затова по-добре да се позабавляваме. Ела.

Притисна я в обятията си и започна да се движи в такт с музиката. Ники потрепери и се опита да се отдръпне.

— Няма да го понеса, ако пак те изгубя! — изпъшка тя.

Прегръдката му стана още по-силна.

— Отпусни се — каза ѝ дрезгаво. — Стига ми да видя, че ме искаш. Аз също те искам.

Краката ѝ се разтрепериха като докоснаха неговите. Не си спомняше да е изпитвала нещо толкова експлозивно, след единствената им красива и дълга нощ заедно. Остави се на тази сладка отмала.

— Химия — дочу плътният му глас. — Смесваме се като кислорода и водорода, а там, където се докосваме, се образуват мехурчета. Кръвта се втурва към празните места като се пени, горещи и омагьосва. Усещаш ли го, Ники?

Ръката му слезе съвсем малко надолу и започна да притиска и потърква тялото ѝ о внезапно наедрелите контури на неговото под корема.

— Искаш ли да излезем навън и да поседнем в колата — прошепна горещо в ухото ѝ.

Ники тихичко се засмя. Пръстите ѝ се свиха на гърдите му. Усещаше топлината им.

— Не...

— Не? Но това не е реалистично! Ние и двамата помним, нали?

Кейн я притисна, за да я накара да усети силата на ерекцията му. Бузата му беше опряна до нейната, а дъхът му галеше като с перце косата над ухото му. Музиката, хората, светът изчезнаха в жарта на онова, което взаимно изпитваха.

Очите на Ники се затвориха. Усещаше го с всяка клетка на жадното си тяло.

— Притисни се още...

Ники се впи плътно в него и потръпна.

— Движи се, Ники — предизвикваше я той.

Ръката му се плъзгаше по гърба ѝ.

— Кейн... — опита се да протестира Ники, но немощният ѝ глас се удави в собствената ѝ въздишка, когато осъзна, че сама крадешком се опитва отчаяно да потърси по-интимен контакт.

— О, Господи! — простена Кейн и също потрепери.

Ники не можеше да сложи край на това. Знаеше, че ги гледат, а не можеше да спре това, което ставаше. Самата топлина, която излъчваша, се превръщаше в пулсираща наслада, която побеждаваше всяка мисъл за благоприличие.

Внезапната промяна в темпото на музиката беше като шок, като лед върху огън.

— Не мога повече...

Гласът на Ники звучеше задавено, когато вдигна поглед към Кейн.

Лицето му се беше леко зачервило, особено по скулите. Тъмните му очи лудо бягаха по нейното.

— Но ще трябва... — каза ѝ дрезгаво. — Искаш ли да погледнеш надолу и да видиш, защо?

Ники усети как поруменява.

— Няма нужда, благодаря... — насили се да се усмихне. — Повече няма да танцувам с теб, така да знаеш.

— Много ми се иска да те отведе в някакво килерче или баня, или даже ниша в стената, и да те любя, докато изгубиш съзнание — рече ѝ Кейн страстно. — Ние сме създадени един за друг, Ники!

— Брат ми, баща ти, Майлс, другият кандидат! — простена тя. — Всичко е прекалено сложно!

— Какво искаш да направим тогава?

— Не мога да причиня болка на брат си, Кейн.

— А на мен можеш, нали?

— А не мислиш ли, че и на себе си също причинявам болка? — прошепна Ники.

Останалото пък изобщо не можеше да му го каже — че носи неговото дете под сърцето си. Това болеше най-много.

Погледна гърдите му, които бързо се повдигаха и отпускаха.

— Ти просто ме желаеш. Ще ти мине...

— По дяволите, няма да ми мине! Сгреших, че те оставих да си отидеш. Бях нерешителен, но вече не съм. Изгарям по теб, Ники!

— Хайде да седнем.

— Бъди благодарна на щастливата си звезда, че това, което чувстваш, не се вижда — каза сухо Кейн.

Ники се прокашля и изобщо не го погледна, докато я придружаваше от дансинга към масата с напитки.

— Нищо не е свършило! — заяви той решително. — Ще намеря някакъв начин. Кълна се, че ще намеря. Този път няма да те пусна без борба.

— Ти не разбираш... — промълви Ники, останала без сили.

— Не, ти не разбираш. — Кейн поднесе ръката ѝ до устните си и жадно я целуна. — Това, което искам, го получавам. А аз искам теб!

Клейтън побеснял се приближи до Ники.

— Знаеш ли с кого танцува?! Това беше Кейн Ломбард!

— Знам кой е, Клей.

— Тогава защо танцува с него? И за бога, по такъв начин, сякаш сте любовници!

Ники успя да не се издаде. С отчаяни усилия.

— Въобразяваш си. Разговаряхме.

— Така ли вече се нарича това?

Клейтън се взря в нея, разкъсван от гняв, любопитство и загриженост. Тя изглеждаше останала без сили.

— Ники, ти го познаваш, нали?

— Срещали сме се преди... — беше всичко, което му каза.

Клейтън се канеше да разнищи нещата, но я съжали. Каквото и да бе направила, тя му беше сестра и той я обичаше. Непокойно се раздвижи.

— Ще поговорим за това по-късно.

Ники кимна мълчаливо.

[1] Семействата на Ромео и Жулиета. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато вкарваше ключа в бравата на входната врата на апартамента си, Дери усети, че някой я докосва по рамото. Обърна се рязко, изпусна ключовете и се озова лице в лице с Кортес.

— Можеше да се опиташ да вървиш като нормален човек, така че да те чуват — въздъхна все още уплашена тя.

— Какво? И да си плюя на репутацията!

Каза го толкова непринудено, че Дери се подсмихна.

— Добре поне, че не се разпищя — подразни я Кортес.

— Защо?

— Защото не искам да си показвам документите на някой полицаи. Предполага се, че съм в отпуска, не помниш ли?

Той се наведе, вдигна ключовете и ѝ ги подаде.

— Трябва да поговоря с теб.

Дери го покани в малкия си апартамент. На масичката в дневната имаше цветна снимка в рамка, от която се усмихваше Клейтън. Дери я захлупи надолу. „Предател“ — рече си и отиде да направи кафе. Не ѝ беше за пръв път и знаеше, че по-късно отново ще изправи фотографията. Такава си беше.

— Все още си луда по шефа си, доколкото виждам — констатира Кортес с ръце в джобовете.

— Да, като изключим факта, че сега ми е бивш шеф.

— Знам. Сутринта Харълсън ми се обади по телефона да ми каже, че си го напуснала. Не знае защо, но мисля, че аз знам. Точно затова съм тук. — Кортес присви тъмните си очи. — Хубаво е, че не подозира за нашето познанство.

— И аз така мисля.

Той седна и се облегна назад, докато Дери му поднасяше кафето.

— Защо си напусна работата? — попита я.

Дери знаеше, че не го казва от обикновено любопитство. Кортес все още работеше за правителството и бе информиран повече от нея за

Харълсън. Разказа му за причините, довели до отчуждаването им, включително и за случая със завода на Кейн Ломбард.

Очите му отново се присвиха.

— Спомена ли на Харълсън защо напускаш.

— Нищо не съм му казвала — увери го тя. — Нито съм казвала нещо на Клейтън и на Ники Сеймур за Харълсън, макар че ми се искаше. Дали върши нещо незаконно, за да помогне на Клейтън в изборите?

— Дери, не бих могъл да ти кажа, дори и да знаех нещо — отвърна внимателно, но твърдо Кортес.

— Съжалявам. Просто се чувствам като плъх, който бяга от потъващия кораб. Ако Харълсън наруши по някакъв начин закона, за това ще бъде обвинен Клейтън. Има и още нещо... — Дери се чудеше, до каква степен може да му се довери.

— Хайде — подкани я той, — между нас няма никакви тайни.

— Има нещо тъмно около личния живот на Ники — каза тихо тя. — Нещо, което Харълсън може да научи и да използва.

— Разбирам.

— Опитай се да спасиш Клейтън, ако можеш — продума Дери още по-тихо.

— Ще направя всичко възможно.

Кортес се втренчи в нея.

— Обядвах в кафене „Калино“.

Погледът ѝ светна.

— Видя ли Фийби?

— Да, видях Фийби — усмихна се той. — Прилича много на теб.

— Мисля, че когато се срещнахме за пръв път, ти казах, че е доведена дъщеря на сестра ми. Баща ѝ беше убит в Близкия Изток преди няколко години. Помниш ли за бомбардировката над моряшките казарми по времето на Рейгън?

— Да. Съжалявам.

— Фийби идва да ме вижда доста често.

— Много е млада — каза Кортес.

— Ще порасне.

— Помогна ми да открия едно сметище за токсични отпадъци.

— И ти съобщи за него.

— Да.

Очите му изведнъж станаха студени, когато си спомни за този случай и за крещящите заглавия по вестниците. Побърза да прогони мрачните си мисли.

— Работа за правителството. Не мога да прикривам престъпления.

Пропусна да добави, че знае, че Ломбард не е виновен.

Дери помълча, след това продължи прекъснатата нишка на разговора.

— Ники не харесва Харълсън. Но Клейтън няма да повярва, че е замесен в нещо. Или поне няма да го признае.

— Какво знаеш за миналото на Тауншенд?

Тя отново се поколеба.

— Дери — поде Кортес, — знам какво значи лоялност. Но ще трябва да ми се довериш.

— Трудно е.

— Знам.

В погледа му нямаше и следа от лукавство или прикритост. Очите му бяха големи и черни, като въглени. Гледаха я, без да трепнат.

— Има нещо около брака му с Ники — каза най-после Дери. — Никога не съм знаела какво точно, защото никой не говореше за това. — Погледна го плахо. — Не му позволявай да причини нещо на Ники.

— Ще направя всичко възможно.

Скулестото му лице се изопна. За миг през главата ѝ премина мисълта, какво ли би означавало, ако този човек ѝ беше враг. Присъствието му я правеше нервна.

Кортес допи кафето си и стана. Стана и тя.

— Няма да си създаваш неприятности, като се замесваш в това, нали? — попита Дери.

Той се подсмихна.

— Казах ти, че съм в извънредна отпуската.

— Разправяй го на друг. Ти не си вземаш отпуски.

— Да, но това е само между нас двамата. Ще направя каквото мога за Ники — добави тихо.

Отвори вратата и се обърна. Тъмният му поглед срещна нейния.

— Няма да споменавам, че съм бил тук.

— Кортес, какво открихте с Фийби на онова сметище?

— Токсични отпадъци, разбира се. Лека ноц.

„Ужасен човек“ — помисли си Дери. После вдигна телефона и позвъни на Фийби.

— Здравей, лельо Дери! Какво става?

— Кортес току-що беше тук. Слушай, какво правихте двамата на онова сметище?

— Ами, той ме събори на меката трева и ми разкъса блузата... — започна иронично Фийби.

— Това е сериозно! — прекъсна я Дери. — И си е чисто делово. Кортес ми е само приятел. Не бива да казваш на никого, че го познавам. Обещай ми.

— Разбира се, щом е нещо важно.

— Той е мъжът, за когото ти бях споменавала — продължи Дери. — Този, с когото не искаше да се срещнеш...

— О! Наистина ли? Добре! — Фийби се поколеба. — Просто изпитах малко ревност, когато разбрах, че е идвал при теб. Извинявай. Направо е глупаво да изпитваш собственически чувства към човек, с когото току-що си се запознал. Сигурно е твърде стар за мен, а и средата ни е толкова различна. Но е направо смайващ.

Дери се подсмихна.

— Може би. А сега — за онова сметище. Спомни си добре, скъпа, какво видяхте?

— Много бидони от масла. С етикети по тях.

— Какви етикети?

Фийби замълча, опитвайки се да си спомни.

— Ами, бяха с емблемата на „Ломбард“ — каза накрая. — Яркооранжеви.

— Благодаря.

— Ъ-ъ... Кортес не ти е споменавал за мен, нали?

Дери отново се ухили.

— Всъщност, спомена ми. Смята те за много привлекателна.

— О! Благодаря ти! Лека нощ, лельо Дери.

Усмивката се долавяше в гласа ѝ.

— Лека нощ, скъпа.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ники беше много обезпокоена от начина, по който действаше Клейтън. От благотворителния бал, когато я беше видял да танцува с Кейн, брат ѝ не беше същият и от ден на ден ставаше все по-замислен.

Кампанията се разрастваше. Във вестниците се появяваха нови статии за юридическия конфликт между Кейн Ломбард и защитниците на околната среда. Може би нямаше да се стигне до съдебно налагане на глоба, според коментарите на журналистите, но компанията му беше нарушила няколко държавни постановления, свързани с промишлените отпадъци, плюс закона за опазване на природната среда, за чието съблюдаване министерството на здравеопазването и околната среда следеше най-стриктно.

Дери се беше обадила по телефона, за да ѝ съобщи нещо дискретно. Първо беше заклела Ники да пази в пълна тайна източника на информация, а после ѝ бе предала онова, което беше чула за етикетите по бидоните с отпадъците на „Ломбард“. „Защо е било необходимо тези бидони да се обозначават с яркооранжево?“ Колкото повече разсъждаваше върху това, толкова Ники ставаше по-загрижена. Имаше нещо тъмно около цялата тази работа с промишлените отпадъци.

По време на вечерята Клейтън забеляза колко е оклюмала.

— Какво има? — попита я.

— О, нищо. Просто си мислех за Дери. Обажда се да пита как съм...

Клейтън вдигна поглед от чинията си.

— Тя добре ли е? Харесва ли ѝ новата работа? Липсвам ѝ може би? — добави иронично.

— Сигурна съм, че ѝ липсваш — кимна Ники.

— Тя също ми липсва.

Клейтън разбърка няколко грахови зърна в чинията си.

— Предполагам, не си забелязала, че пътищата ни с Бет се разделиха.

Тя вдигна вежди. Беше прекалено заета с неговата кампания и с тревогите около бременността си, за да забелязва чак толкова.

— Наистина ли?

— Ще работи за някакво карибско лоби, а може би и за едно британско. Добре си бяхме заедно, но тя реши, че отдавам по-голямо значение на работата си, отколкото на нея. Не мога да я обвинявам. Бет е изкарала твърде сурово детство, за да постигне това, което е в момента. Не би могла да пропусне подобен шанс. И освен това, никога не сме говорили за брак.

— Съжалявам.

Клейтън вдигна рамене и се усмихна.

— Мислиш ли, че Дери ще е съгласна да ме утеша?

— Знаеш как би отвърнала на подобна обида.

— Може би, ако ѝ обясня всичко, няма да ме изхвърли. Всъщност, никога не съм забелязвал Дери, преди да ме напусне. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не ти е липсвала, докато не си е тръгнала.

— Това е нещо повече от липса. Не мога да я моля да се върне и да работи за мен. Но след кампанията може да склони да прояви личен интерес към един беден нещастен конгресмен.

— Хм... — сви рамене Ники, но не му спомена, че знае как Дери умира да чуе някакви новини за него.

— Имаш нужда от още една ваканция — забеляза Клейтън.

— Не и преди да те преизберат — подразни го тя.

— Много си „покорна“, откак видя Ломбард. Всъщност, не сме говорили за него, нито за красавицата, която ухажваше на благотворителния бал на другата вечер.

Наблюдаваше я изпод вежди, като се опитваше да я извади от равновесие. Досега винаги бе отказвала да говори за Ломбард, щом станеше дума за него.

— Това беше снаха му.

Клейтън остави вилицата си.

— Ники, трябва да ми обясниш какво става. Каза, че се познавате с Ломбард. Откога?

— Щом трябва да знаеш — беше изхвърлен от морето в безсъзнание последния път, когато ходих до Сийбрук, след Солето. Двамата с Чед се погрижихме за него.

— Чед Холмън?

— Точно така.

Той се намръщи.

— И Чед остана в къщата край морето заедно с вас?

— Не.

Погледът ѝ посрещна спокойно неговия.

— Господи, да не си останала там сама с него?

— Имаше мозъчно сътресение и не си спомняше кой е. Нямах избор.

Клейтън подсвирна.

— А, така значи! Ники, имаш направо гениален политически нюх. Помисли си какво ще направи пресата от това.

— Никой няма да разбере. Което означава, че е най-добре просто да не казваш на Харълсън, чуваш ли ме! Това е само между нас двамата, Клейтън!

Той се начумери, но кимна.

— Ами Ломбард? Той ще го запази ли в тайна? — запита с подозрителна усмивка.

— Да, ще го запази — отвърна уверено Ники.

— И защо мислиш така?

— Не би спечелил нищо.

— Не съм толкова сигурен. Това не е някакъв огромен космополитен град. Това е Чарлстън, където репутацията и семейната чест все още означават нещо. Тази „малка клюкичка“ би била много неприятна за нас точно преди изборите.

— Казах ти, че няма да се чуе.

— Няма? Ами ако поискат да го вкарат в затвора за тези отпадъци?

Тя поклати глава.

— Ще му наложат глоба. Това е всичко.

— Незаконното изхвърляне на токсични отпадъци е углавно престъпление. Много важни клечки и президенти на компании са отивали в затвора за такова нещо. Ломбард също би могъл. Пред перспективата да лежи години в затвора, защо да не те поочерни?

— Разбери, че това не би му помогнало.

— Защо не, ако може да докаже, че инцидентът му е попречил да разбере истината за онова, което е станало в Чарлстън. Би могъл дори

да твърди пред съда, че ти съзнателно си го държала в неведение.

— Онзи чиновник от „Ломбард“, който нае „Бърк“, е зет на Бърк. Той се кълнеше, че Бърк имал безупречна документация, и че медиите просто спекулирали с някои неприятни инциденти от миналото. Имаше с него интервю по телевизията, не помниш ли?

— Независимо от това, за всичко може да бъде обвинен и Ломбард.

Клейтън беше добре запознат със Закона за опазване на околната среда.

— Фактът, че не е проучил „Бърк“, е достатъчен да бъде подведен под съдебна отговорност. Виновен е за престъпно нехайство, ако избегне по-тежко обвинение. В днешно време зелените са много нападателни и така трябва да бъде. Лесно е да се замърсява, но почистването е изключително трудно. Предотвратяването е единственият начин, по който можем да осигурим чист въздух и чиста вода за бъдещите поколения.

— Но няма проблеми да унищожим цял вид бухали, за да осигурим работа за няколко месеца на секачите — отвърна натъртено Ники.

— Не сменяй темата!

Клейтън стана от масата и закри нервно из стаята.

— Трябва да спечеля тези избори, Ники.

— Защо? — попита тя направо. — Защо трябва да ги спечелиш?

Той се поколеба. Предизборните кампании, естествено, винаги бяха важни за него, но през последните един-два месеца те се бяха превърнали в смисъл на живота му.

— Защото искам да се върна във Вашингтон, предполагам. Имам програми, които иначе не бих могъл да реализирам, недовършени проекти, над които работя...

— Не разсъждаваше по този начин, преди да се появи Джон Харълсън и да започне да работи за теб.

— Харълсън е едно средство за постигане на целта. Майлс ми го препоръча и той се оказа повече от полезен.

— Майлс има добри намерения, но невинаги е наясно с нещата. Не го интересува как се вършат, стига да си постигне целта. В известен смисъл е много наивен и прекалено доверчив.

— Нали не се чувстваш все още...

— Огорчена от него? О, не. Останаха ми някои рани, но отдавна са заздравели.

Тя поклати тъжно глава.

— Уморих се да споря за това с теб, Клейтън.

Наистина беше така. Освен това, точно в момента ѝ се гадеше. Добре беше, че бременността ѝ все още не личеше. Имаше време да обмисли нещата.

Клейтън бръкна в джоба си за ключовете.

— Трябва да отида да видя Дери... — каза колебливо.

— Би било интересно, като се има предвид, че работи за главния ти опонент в кампанията.

Той се усмихна мрачно.

— Да. Сигурно си права.

Млъкна и я погледна. Напоследък му изглеждаше толкова беззащитна.

— Когато се разболя, наистина ли Чед се грижеше за теб?... Кажи ми истината. Рядко се виждаме с него.

— Не... — призна тихо Ники. — Беше Кейн. Той ме заведе при друг лекар и след това се грижеше за мен. — Ники избягна погледа му. — Аз го обичам, Клей...

Клейтън премигна няколко пъти насреща ѝ. Досега не му беше казвала нищо, но сигурно беше категорично против отношението, което демонстрираше към Кейн Ломбард в пресата. Чувстваше се виновен и това го вбесяваше. Не искаше да бъде влюбена в поддръжника на най-големия му противник в тази кампания. Онзи репортер от сензационния вестник на стария Ломбард все още се намираше в Чарлстън и душеше навсякъде, а Харълсън беше станал доста нервен. Толкова много скрити и подводни течения започваха да се долавят. Прекалено много.

— Трябва да спечеля изборите. Не мога да позволя на Ломбардови да се ровят в миналото ни.

— Клей, ако публикуват всичко, което знаят, това все още не означава скандал — каза тихо тя. — Жертвата е Майлс. Ако нещата излязат наяве, може би ще го заболи, но едва ли чак толкова, колкото си мислиш.

— А как би реагирал Майлс? Знаеш колко е нестабилен в личния си живот. Би могъл да посегне на себе си.

— Не мисля. Доста по-жилав е, отколкото изглежда. Слушай, Харълсън те държи твърде изкъсо — каза направо Ники. — Той е човекът, който е взел Кейн Ломбард на мушката. Защо не се опиташ да откриеш, с каква цел?

Клейтън се намръщи.

— Знам защо. Опитва се да ми помогне.

— Клей...

— Ще се забавя. Не се безпокой. Всичко ще се оправи. Но поне не се срещай открито с Кейн Ломбард.

— Добре — отвърна неохотно тя.

Клейтън се запъти към вратата, поколеба се и се обърна.

— Ники, какво е неговото отношение към теб?

Ники се усмихна хитро.

— По-скоро би се оставил да го вкарат в затвора, отколкото да ме замеси в някакъв скандал. Никой от нас не може да попречи на чувствата му, Клей. Ако не беше кампанията, отдавна щях да съм отишла при него.

Клейтън се чувстваше ужасно.

— Разбирам... Е... няма да закъснявам.

Ники се изкушаваше да отиде да види Кейн след вечерните новини. Зелените бяха открили нови токсични отпадъци на едно запустяло място край някаква ферма. Този път „Бърк“ не беше замесен и по старите варели не бяха открили никакви надписи.

Екипът по разчистването поставяше варелите в специални чували с метално покритие, с цел да не се допуска по-нататъшно изтичане. Въпреки това, вече бяха изтекли стотици литри неидентифицирано токсично вещество, което бе попило в почвата. Размерът на щетите щеше да се изчислява допълнително, но най-напред трябваше да се анализират и идентифицират самите отпадъци и едва след това щяха да започнат операциите по почистването. Местният шеф на координационния съвет на Зелените беше бесен и обещаващо най-сурово възмездие за това „среднощно отровителство“, както и прилагане на закона в пълната му строгост.

Наред с новия репортаж дадоха и кадри от стария — мястото където бяха обвинени, че са изхвърляли отпадъците хората на „Бърк“, като представители на „Ломбард“. Уточняваха се глобите, а в списъците на Комитета, за защита на околната среда срещу компанията

вече имаше червено флагче, заради предишното замърсяване. Новият репортаж звучеше съвсем тенденциозно на фона на стария, което още повече утежняваше положението на Кейн.

Ники присви очи. „Колко неприятно, че компанията е сменила фирмата за отпадъци точно сега и колко лесно са разкрили «Бърк»; какъв късмет за Зелените, че мястото на изхвърлянето е открито толкова бързо, и че действията на «Ломбард» са толкова фрапиращо прозрачни!“

Тя стана от стола си и отиде до телефона, убедена, че всичко е нагласено. „Защо никой не си помисли за това? Защо Кейн не се сеца?“

Знаеше номера му в къщата на крайбрежието. Набра го. Чу се сигнала — един път, два, три, четири. Вече посягаше да затвори, когато някой вдигна.

Беше самият Кейн. Неподготвена за въздействието на плътния му глас, едва не изпусна слушалката.

— Кой е? — гласът му прозвуча рязко отсреща.

— Аз съм... Ники.

— А, здравей. Много съм зает, но се опитвах да ти се обадя. Всъщност, три пъти, но предполагам, че си била ангажирана с кампанията. Не ти оставих съобщение, защото не искам да ти създавам неприятности с брат ти.

Ники изпита особена тръпка при тези думи. Не очакваше, че си е правил труда да ѝ звъни.

— Благодаря ти.

Последва пауза.

— Добре ли си? — попита Кейн.

Гласът му този път беше нежен и мек като кадифе.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита се да ги преглътне. Загрижеността му беше искрена и спонтанна.

— Добре съм. Ти как си?

— Общозвестно е — сухо отвърна той. — Вярвам, че брат ти е доволен от това публично разголване на измислените ми грехове във връзка с последния скандал за онези отпадъци.

— В момента го няма.

Последва нова пауза.

— Не е ли малко опасно... да се обаждаш на противника, просто за да си поговорите?

— Мога ли да те видя?

— Разбира се, точно в момента показват снимки от досието ми по телевизията. Включи на канал...

— Не се шегувай, Кейн. Мисля... мисля, че открих нещо. Сетих се нещо. Трябва да говоря с теб.

— Имаш ли ми доверие, Ники?

— Разбира се — отвърна моментално тя. — Но мисля, че трябва да ме изслушаш.

— Давай — насърчи я Кейн.

Ники понечи да сподели мислите си, но се сети, че бе възможно телефонът ѝ да се подслушва.

— Какво ще кажеш да се видим някъде?

— Рисковано е. Има един особен риск — добави нежно той.

— По-рисковано е да се говори по телефона. Някой може да подслушва.

— Не ми се вярва. Изглежда си гледала доста криминални филми.

— Моля те! — настоя Ники.

— Окей. Къде искаш да се срещнем?

— Където те намерих след злополуката.

— Кога?

Изведнъж усети колко силно иска да го види. Потръпна.

— Тръгвам веднага.

— Ще те чакам.

Ники нахлузи тъмните си джинси и една бяла тениска с червена роза на гърдите. Когато излезе и се запъти към колата, сърцето ѝ биеше лудо. Сведенията, които имаше, можеха да помогнат на Кейн, но не можеше да не признае пред себе си, че истинската причина, поради която отиваше, едва ли бе свързана толкова с политика или токсични отпадъци. Отиваше да види Кейн, защото го обичаше.

Завари го да пуши седнал на една пясъчна дюна до няколко кичура трева. Беше му втора цигара.

— Не знаех, че пушиш — каза Ники.

Той се обърна и я изчака да отиде до него. Мястото беше закътано, близо до плажната ивица, и в здрача не можеха да ги видят от съседните къщи.

— Бях спрял да пуша — отвърна той. — Допреди няколко седмици. Нервите ми са поизопнати. Липсата ти не ми се отразява добре — добави с особена гримаса.

Ники седна до него и прегърна коленете си с ръце. Виждаше го много добре на лунната светлина. Усещаше топлината и сигурността на присъствието му и се чувстваше в безопасност, въпреки враждебността помежду им.

— Става нещо — започна тя. — Изглежда аз съм в центъра, а също и ти.

— Обясни ми.

Погледът ѝ се спря на осветената част от лицето му. Изпитваше непреодолимо желание да се сгуши в скута му и да се отпусне там. Беше минало много време, откакто за последен път я бе държал така интимно по време на благотворителния бал и почти двойно повече, откакто бе лежала в прегръдките му и се бяха любили.

— Някой се опитва да ти погоди номер.

— Какво?!

— Не си ли се замислял за това? — попита тя. — Изтичането от тръбите може да е било случайно, но веднага след това дойдоха варелите, сякаш някой е знаел, че си в списъците на Комитета на Зелените. Мястото на замърсяването бе открито с подозрителна лекота. Името на компанията ти беше изписано на онези контейнери в яркооранжево с прясна боя. Не забравяй и това.

Ръката му с цигарата остана да виси във въздуха. Беше толкова разстроен от обвиненията, от репортажите по телевизията, от безмилостните нападки и от липсата на Ники, че способността му да мисли бе намаляла значително. Тя беше права. Въобще не си даваше ясна сметка за положението. Беше прекалено зает да се защитава.

Премести се по-близо до нея и се наведе напред.

— Ако зад всичко това стоеше брат ти, би ли ми казала?

— Обичам брат си — отвърна тихо тя. — Мога да ти кажа, че той не би санкционирал нещо незаконно, ако няма неопровержими доказателства. Клейтън не разбира, че той също е замесен в тази каша, но аз знам. Някой се опитва да унищожи компанията ти и репутацията

ти. Настръхвам само при мисълта какво би могло да се случи. Замислено е много хладнокръвно и коварно и крайната цел изглежда е доста майсторски завоалирана. Не съм сигурна каква е. Но явно е нещо повече от обикновените подмолни начини да се помогне на Клейтън в изборите, не разбираш ли?

Кейн не разбираше. Дръпна за последен път от цигарата и изгаси фаса в пясъка.

— Какво биха спечелили, ако ме направят мишена за медиите?

— Не знам. Но трябва да има някаква причина. Кейн, знам, че не си бил отговорен за случилото се — каза уверено тя.

Той се взря внимателно в едва осветеното ѝ от луната лице. После изви глава и се загледа в залива с навеждащи очи, където лунната светлина танцуваше в бледата си пътека по вълните.

— Защо мислиш, че не съм виновен?

Тя се усмихна.

— Обичаш океана, нали? Той е твоята стихия. Хора като теб не се опитват да унищожат природата.

— Схватлива си.

— Надявам се. Понякога. Какво ще правиш?

— Още не съм решил.

— Кейн, няма да влезеш в затвора, нали? — изгледа го загрижено тя.

— Вероятността е много малка. Защо? Да не би да се страхуваш, че мога да замеся и твоего име заради алибито си?

— Знам, че не би го направил — каза тихо Ники. — Но ако се стигне до сериозна присъда и затвор, аз ще го направя.

Той трепна.

— И ще захвърлиш кариерата на брат си на бунището?

— Да — отвърна тя, без да мигне.

Кейн усети, че трудно би могъл да овладее вълнението си. Пресегна се, притегли я към себе си и я притисна към силното си тяло. После я целуна, а ветрецът откъм залива пилееше нежно косата ѝ, както целувката му объркваше мислите ѝ.

Повали я по гръб на пясъка и се намести между пристегнатите ѝ от джинсите крака така, че най-нежните ѝ части внезапно се притиснаха към възбудената плът под корема му. Изохка, но той не се отдръпна — напротив — желанието му се разпали още по-силно.

Усети горещите му длани отзад върху бедрата си. Единствено платът му пречеше да проникне целия в нея.

— Този пясък може да ти разрани гърба — продума задъхано той и горещият му дъх овлажни устните ѝ. — Само затова още не съм те съблякъл.

Спомените от последния път бяха избледнели, но сега се върнаха с пълна сила. Тя потръпна. Допирът беше толкова интимен, че се радваше, че не може да види лицето ѝ.

Той се раздвижи чувствено и Ники чу как дишането му се учестява.

— Усещаш ли го? — прошепна.

Тя затаи дъх и зарови лице в яката на рамото му.

Кейн веднага долови значението на жеста ѝ и тялото му притихна от внезапно любопитство.

— Ники... какво има?

Тя се опита да направи някакъв знак с глава и притисна още по-силно пламналото си лице.

— По-добре да ми кажеш, Ники.

— Да ти кажа какво?

— Не увъртай.

Миглите ѝ се опряха в гърлото му, където всичко бясно пулсираше.

— Вече знаеш — прошепна беззвучно. — Нали?

— Сигурно съм те шокирал. Ники, онази нощ, която прекарахме заедно... Тогава се чувстваше неловко, защото беше девствена, нали? Ти всъщност не знаеше какво е секс.

Тя се засмя тихичко.

— О, бих казала, че сега ми е напълно ясно какво е!

Кейн повдигна глава и премести Ники така, че да може да вижда пламналото ѝ лице на лунната светлина. Неговото беше не по-малко възбудено. Оправи разпиляната ѝ коса и започна да разкопчава ризата си — бавно, така че тя виждаше как гърдите му постепенно се разголват. По гъстите косми имаше малки капчици пот, а бронзовите му мускули бяха вече влажни.

— Поттиш ли се? — попита изненадана, защото на брега беше доста хладно.

— Разбира се, че се потя. Искам те — отвърна простичко той.

Притисна бузата ѝ до голите си гърди и приглади косата ѝ, целувайки я по челото, докато големите му длани обхождаха тялото ѝ под тениската, по голия гръб. Разкопча сутиена ѝ. Наведе се и докосна нежно с устни отворената ѝ уста.

— Толкова време мина — прошепна задъхано тя, премествайки ръцете му върху гърдите си. Отпусна се по гръб, а очите ѝ гледаха жадно. — Толкова време, Кейн!

— Цяла вечност.

Ръцете му набраха блузата ѝ и я изхлузиха заедно със сутиена, оголвайки гърдите ѝ на лунната светлина.

Ники потръпна. Усещането беше невероятно еротично: нощният бриз галеше голите ѝ гърди, а погледът му направо ги пиеше.

— Извий си гърба, миличко — прошепна той. — Поднеси ми ги.

Тя се изви бавно, като дишаше все по-учестено и неравномерно. Потрепери от хладния повей на вятъра, а после топлите му влажни устни я покриха сякаш едновременно навсякъде, езикът му се движеше по твърдите зърна, карайки тялото ѝ да се извива, докато тя стенеше от удоволствие.

— Ники — шепнеше той в несвяст. Пръстите му се бореха с копчетата и циповете, докато устните му пируваха по цялото ѝ тяло. — Ники... Божичко, Ники...

Подложи джинсите ѝ под нея, за да не лежи направо на пясъка. След това потърси меката влажна плът на женствеността ѝ. Тя го прие веднага, с неописуемо удоволствие. Бедрата ѝ се разтвориха за него и той се настани между тях. Притисна устните му към изопнатата си до болка гръд и се заизвива премалаяла от наслада, останала без дъх.

Не издържаше повече. Желанието я подлудяваше. Надигна се към него със забити в раменете му нокти, докато се опитваше да го поеме, да освободи напрежението, да му помогне... да му помогне...

От гърдите ѝ се изтръгна отчаян стон. Устните му бързо покриха нейните, за да приглушат последвалите по-силни стонове, а той се засмя с нескривана лукава наслада.

Чу като насън разкопчаването на още един цип. Изведнъж натискът на устните му стана още по-настойчив. Беше повече от готова, но болезненото проникване я сепна. Той я повдигна и Ники усети как изпълва цялото ѝ тяло.

Страстната ѝ въздишка премина в жаден стон, докато тялото ѝ се сливаше с неговото с безкрайна наслада. Той ѝ помагаше, водеше я към края. Но когато се отпусна след последната конвулсия, Кейн още не беше свършил.

— Помогни ми — шепнеше в устните ѝ.

Тялото му беше изопнато като тетива. Не можеше да спре, нито да се контролира. Търсеше безумната наслада, която беше получил първия път. Искаше отново да я усети като пронизване на хиляди сребърни ножове в тялото си.

— Да — прошепна тя с натежал от обич глас, надигайки се отново към него. — Да, любими!

Той изстена. Големите му ръце се вкопчиха в бедрата ѝ. Целуваше я жадно и се извиваше над нея с мощни, но овладени движения. Искаше я до полуда, но нежността, която тя събуждаше в него, го правеше по-внимателен и не му позволяваше да ѝ причини болка. А плавните забавени тласъци подсилваха стократно надигащата се чудовищна наслада.

— Никога не съм го правил по този начин — шепнеше с пресипнал глас. — Никога не съм се чувствал така. Не мога да бъда достатъчно внимателен, не те усещам... докрай... достатъчно дълбоко... — Ръцете му се бяха вкопчили в нея, той стенеше като обезумял и потъваше все по-дълбоко, усещайки, че всеки момент може да премине в друго измерение. — Ники... помогни... ми... да свърша... и аз...

Струваше му се, че всичко наоколо пулсира, целуваше устните ѝ и внезапно замря като пронизан, когато усети как някаква вълна, погореща от слънцето, избухна дълбоко в него.

Тя го последва, изгубила представа за време и пространство. Потръпна цялата, когато той започна да се отпуска, ръцете ѝ го залюляха, уморените ѝ очи се затвориха с усмивка, тържествуваща, че тя има дял в изтощението му. Мислеше за детето, което вече бяха създали заедно. Трудно ѝ беше да понесе радостта, която я изпълваше. Той беше неин. Принадлежеше ѝ.

Когато тръпките най-после затихнаха, Кейн се опита да си поеме въздух. Едновременно с това я сгуши в широките си космати гърди, докато дойде на себе си.

Тя целуна голото му рамо с омекнали устни и се сви в голямото му топло тяло. Ръката ѝ се отпусна върху равния му корем със собственически жест.

— Ако някога го направиш с друга жена — продума, останала без дъх, — ще те хвърля в най-близкото тресавище.

— Не би имала толкова сили — подсмихна се той.

— Не използва нищо — сети се изведнъж Ники.

— Да. Знам. — Той притегли главата ѝ към гърдите си и притисна бузата ѝ там, където се чуваха най-силно глухите тежки удари на сърцето му. — Знам, че е малко късно да те питам какво мислиш за това. Но аз изгубих малкия си син и дяволски ми липсва. — Млъкна с присъщото за него колебание. Топлата му длан притисна нежно главата и приглади овлажнялата ѝ коса. — Ники — прошепна неуверено. — Би ли ми родила дете?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

На Ники ѝ се искаше да затанцува гола на пясъка. Не можеше да повярва, че наистина я моли за това.

— Ти обичаш децата, аз също. Имаме стотици други общи неща. Бебето ще бъде най-важното.

— Всичко става толкова бързо — каза неуверено тя.

— Не и за мен. — Кейн я погледна, силната му ръка погали корема ѝ. — Наистина не направих нищо, за да го предотвратя първия път. Тогава знаех, но паметта внезапно ми изневери. Когато се осъзнах, разбрах кой е брат ти и побеснях. Нямах представа колко съжалявах тогава.

— Трябваше да бъда искрена с теб.

— И двамата трябваше да бъдем искрени един към друг. Но да не се отклонявам. Четох някъде, че девствените жени забременяват още при първия акт.

Ники го отблъсна закачливо.

— Не смятам да раждам извънбрачно дете в Чарлстън.

— Ще се оженим — отвърна той. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Не ѝ се вярваше.

— Брат ми по-скоро би те убил, отколкото да ми позволи да се омъжа за теб.

— Не и когато му кажем, че си бременна — отвърна самоуверено той, а Ники зяпна от учудване. — Добре де, дори сега да не си, съвсем скоро ще бъдеш. Надявам се, че нямаш нищо против краткосрочните годежи. Защото след три дни можем да се оженим. И ще го направим — добави, за да възпре желанието ѝ да спори. — Не знам какво става наоколо и не ми пука, но ти със сигурност ще живееш с мен, докато разберем.

— Трябва да се прибирам у дома.

— Защо?

Усещането на неговото тяло до нейното я караше да се чувства топло и уютно. Отпусна се върху него и въздъхна.

— Не мога да се крия! Не се срамувам от чувствата, които изпитвам към теб.

Той също се беше отпуснал. Ръката му галеше извивките на тила ѝ.

— И какви са тези чувства?

— Много нежни. Страстни и пламенни. Бих могла да измисля още прилагателни, но ми се спи.

— Да правиш любов е изтощително — прошепна той с шеговитата нотка в гласа. — Няма ли да дойдеш с мен у дома?

— Бих искала. Наистина бих искала! Но нека го направим както трябва — отвърна тя. — Ако наистина искаш да се ожениш за мен.

Той я изгледа учудено.

— Напълно съм сигурен — каза тържествено. — Бебето ще бъде прекрасен плод на любовта ни, но трябва да призная, че мисля преди всичко за собственото си удоволствие.

— Собственото си какво?

— Собственото си удоволствие — измърмори той. — Обичам да се разтапям и да изгарям като фойерверк. Не почувства ли каква огромна наслада ми достави, или може би е твърде ново за теб?

Ники изглеждаше озадачена и това го накара да се засмее:

— След няколко седмици вече няма да се притесняваш толкова. Всъщност, съществува голяма вероятност самата ти да започнеш да ми поднасяш изненади.

— Не съм толкова сигурна. — Пръстите ѝ галеха гърдата му. Погледът ѝ следеше движението на океана. Всичко беше толкова неочаквано. Чувстваше нещо като емоционален стрес.

Той погали лицето ѝ.

— Липсваше ми, Ники. Денонощно. Малко бях шокиран, когато разбрах коя си, но това не намали копнежа ми по теб. Когато те видях на благотворителния бал... Това беше най-вълнуващото нещо, което ми се е случвало.

— Наистина ли си ме търсил? — попита тя.

— Да. След бала. Знам, че брат ти би искал да ме види в затвора, а и аз много не го обичам. Не исках да замесвам и теб, да те поставям

пред избора между двама ни, но не искам и да те изгубя. Не бих го понесъл, Ники.

— Това доста усложнява нещата, нали?

— Беше прекрасно — промълви той. — Не можеш да си представиш какво значи за мен да те имам, да чувствам, че и ти ме желаш.

— О, да — отвърна тя.

Потърси устните му и нежно го целуна. Отпусна се до него и усети с тялото си колко я желае.

— Колко си силен! — прошепна възхитена.

Настъпи дълго мълчание.

— Трябва вече да си вървиш — сепна се той.

— Не искам да си отида — каза тя. Сгуши се до него и притвори очи. — Наистина ли искаш да си имаме бебе, Кейн?

— Повече от всичко.

Ники разтвори ръце и го притисна до себе си. Скръбта може би го правеше уязвим, но тя го обичаше. Надяваше се, че той също ще я обича, особено след като си имат бебе. Явно беше, че се отнася към нея с много нежност и страстно я желае.

— Толкова съм щастлива, че е така. — Целуна го дълбоко и продължително. — Кейн, можем да кажем на Клейтън, че съм бременна. Няма да е лъжа. Аз наистина съм бременна.

Той трепна и я погледна в очите. Ръката му отмести тъмния кичур, който падаше пред лицето ѝ. Гласът му дойде малко дрезгав:

— Какво?

— Нося твоето дете — отвърна с усмивка тя, когато видя изражението му.

— Искаш да кажеш... Наистина ли?... Още първия път, през онази първа нощ?

Тя се засмя.

— Да.

Лицето му засия от задоволство, ръката му се плъзна по корема ѝ.

— Предполагам, че е излишно да те питам как се чувстваш — каза Ники.

— Още утре ще купя бейзболна бухалка и ръкавици. Каквото и да е детето, не може да не обича бейзбола като мен. Нали разбираш,

гени.

Тя го притегли към себе си, като се смееше, и го целуна с обожание:

— Толкова те обичам!

Кейн я прегърна и затвори очи.

— Ники! Моята Ники! Обожавам те!

Почувства потръпването ѝ и усети, че кожата ѝ е хладна.

— Не бива отново да се простудиш, скъпа — каза тихо. — Това, което направихме, беше безотговорно, но толкова дълго ми липсваше!

— Същото беше за мен, а и не съжалявам. Мисля, че и ти не съжаляваш, дори и да се закълнеш в обратното.

— За нищо не съжалявам! — засмя се той.

Помогна ѝ да се облече и той също се облече. Изправи се неохотно и ѝ подаде ръка да стане. Когато застана срещу него, я огледа с интерес.

— Изглеждаш различно. Сияеш.

— Сигурен си, нали? Че искаш да се оженим и да имаме дете?

— Абсолютно сигурен — отвърна Кейн. Погледът му искреше от любов. — Може дори да се пръсна от щастие всеки момент.

— Моля те, недей. — В очите ѝ се четеше възторг. — Ще ми се обадиш ли утре?

— Що за глупав въпрос? Ела с мен у дома. Ще си лежим голи един до друг до сутринта, дори да не правим нищо друго.

— Бих искала, но трябва да се прибирам. — Ники се сгуши в него. Беше неин. — Вече ми принадлежиш.

— Да, така е. — Той повдигна ръката ѝ към устните си. — Сънувай това, което правихме. И се пази, пази се много. Сега ти си моят живот, Ники!

— Всичко ще бъде наред. — Тя се надигна да го целуне.

— Ще ти се обадя веднага, след като уредя нещата. Изчакай, преди да кажеш на брат си. Бих искал да го чуе от двама ни.

— Аз също. Лека нощ.

Кейн се запъти към брега, където бе оставил малката моторна лодка, с която беше дошъл. Тя гледаше след него и тялото ѝ тръпнеше от вълнение. Животът беше прекрасен. Не би могла да съжалява за това, което се случи. Сега вече беше жена, а не след дълго щеше да

бъде и съпруга. Съпругата на Кейн Ломбард. Почти не докосваше земята по целия път обратно до вилата на плажа.

Обаждането по телефона на следващата сутрин беше толкова неочаквано, че отначало тя просто държеше слушалката и гледаше в стената с невиждащ поглед.

— Какво казахте?

— Казах, че имам няколко много любопитни снимки. Вие и Ломбард снощи на плажа. Гореща сцена... Какво ли ще стане, ако ги предам във вестника?

— Бащата на Кейн Ломбард има вестник — отвърна злъчно тя.

— Не е единственият. Той не се притеснява да каля другото, но как ли би се почувствал, ако синът му се появи на първа страница на нечий чужд вестник? Как ли би се почувствал вашият брат, ако вие се появите на първа страница? Сестрата на кандидат за Конгреса прави любов с неговия политически противник на плажа. Какво заглавие!

Тя се свлече на пода. Подобна снимка би довършила Клейтън в Чарлстън. От страх не можеше да мисли.

— Какво искате?

Ако телефонът се подслушваше от някой от враговете на Клейтън, с него бе свършено.

— Искам да стоите настрана от Ломбард. Искам също да не му казвате защо.

— Но...

— Ако се доближите до него, снимките отиват направо в пресата. Ще ви наблюдаваме.

Връзката прекъсна. Защо не бе проявила достатъчно съобразителност да запише разговора? Нямахте представа, че някой я е проследил до плажа. Сега, след като вече беше прекалено късно, си даде сметка колко непредпазлива е била.

Сложи ръце на лицето си. Не можеше да е истина. Кейн искаше да се ожени за нея. Какво щеше да си помисли, ако престане да се вижда и да говори с него? Ами ако направи сцена и тези хора са там и заснемат всичко? Сърцето ѝ се сви. Дали щяха да го публикуват във вестниците? Отблъснат любовник обвинява сестрата на кандидат-конгресмен. Публичност, злонамерена публичност! Клейтън ще бъде

пометен при гласуването, ако бъдеше замесен в такъв скандал. А тя беше бременна.

Не знаеше какво да прави.

Дери излезе да отвори при почукването, облечена в златистобял халат, със спусната свободно по раменете коса. Готвеше се да си ляга рано и не очакваше гости. Отвори бързо вратата.

На прага стоеше Клейтън Сеймур. Сърцето ѝ заби лудо.

При вида ѝ той сякаш замръзна на мястото си и се втренчи в нея. Никога досега не беше я виждал такава. Кой знае защо, стори му се много по-примамлива от когато и да било. Устните му се разтегнаха в ленива усмивка:

— Е, здравей. Липсвах ли ти?

— Не особено — отвърна тя. Коленете ѝ трепереха, но тя успяваше да ги овладее, колкото да не се забелязва от страни.

— Е, добре — въздъхна той. — Може ли да вляза?

Дери отстъпи настрана, за да му направи път, и затвори вратата след него. После се обърна към него:

— Какво искаш, Клей?

Той сви рамене. Мушна ръце дълбоко в джобовете си и каза небрежно:

— Мислех си да отидем на едно кино.

— Не го намирам за много уместно при сегашните обстоятелства — поклати глава тя.

— Направила си чудесни неща за Хюит — подхвана Клейтън от друго място. — Харесват ми идеите ти. Звучат убедително, без да са сензационни.

Дери го гледаше без да мигне.

— Как е Бет?

Въпросът не му допадна. Начумери се.

— Върна се в столицата да работи за някакво лоби. Ако продължавахме да се виждаме, щеше да се стигне до сблъскване на интересите. Скъсахме.

— О. Значи така — продума тя с примирителен тон.

— Бет е страхотна жена и винаги съм я харесвал. Но това не беше никаква голяма любов и скъсването беше нейна идея.

Осъзна със закъснение, че колкото повече говори, толкова повече усложнява нещата и изпъшка.

Дери не каза нищо. По лицето ѝ познаваше, че присъствието му я кара да бъде нащрек. Но забелязваше също така и безпомощното привличане, което изпита към него.

Дери го обичаше. Как не го беше разбрал преди?

— Бях несправедлив към теб — каза той. Сините му очи търсеха погледа ѝ. — Приемах те за някаква даденост отказвах да те изслушвам и най-накрая те изхвърлих от работа. И знаеш ли какво, Дери? — усмихна се горчиво. — Момичето, което наех на твое място, сега ме пита и за най-дребното решение, което трябва да вземе. Липсва ѝ всякаква самоувереност.

— Защо не остави Бет да движи нещата, вместо да става лобист — попита тя. — Тя е много способна.

— Бет не пожела да работи за мен. Беше амбициозна и реши, че аз повече не мога да се вметвам в живота ѝ. — Загледа я внимателно. — Липсвах ли ти?

— Липсваше ми работата с теб, но Сам много настояваше. Той е добър шеф. — Насили се да се усмихне. — И ще ти натрием носа на изборите през ноември.

Той рязко вдигна вежди.

— Няма да ви е лесно. Още не съм бита карта.

„Дръж още Харълсън при себе си и ти гарантирам, че скоро ще бъдеш“ — помисли си тя, но го премълча.

Клейтън продължаваше да я наблюдава с вдигнати вежди.

— Дери, не си ли се замисляла някога какво би станало, ако спиш с мен?

— Един-два пъти — вдигна рамене тя.

Той присви очи и се усмихна.

— Смутена си. Правила ли си го някога?

Мразеше това негово високомерно държание!

— Ако си мислиш, че съм чиста като първия сняг и че съм прекарала целия си живот в очакване да превърнеш в реалност девическите ми мечти, много се лъжеш — каза тихо.

Клейтън бе изненадан и му пролича.

— Била ли си влюбена?

— Едно време. Опитвах се да забравя, че съм се влюбвала. Той беше нежен, когато имах нужда от нежност, и никога не съм съжелявала.

— И нямаше никакви последствия?

— Разбира се, че не.

Погледът му се плъзна надолу по халата и се спря там, където гърдите ѝ го издуваха. Меката ѝ коса се разливаше като златни вълни по раменете ѝ. Не беше класическа красавица, но бе привлекателна. Беше секси, определено. И защо би трябвало да очаква от нея да си седи сама вкъщи, докато той обхожда чуждите спални? Усмихна се на собствените си заблуди по отношение на Дери. Стори му се забавно, че никога досега не се беше замислял за интимния ѝ живот.

— Слушай, Дери. Имам нужда да поговорим. Ти никога не си харесвала Харълсън. Сигурно не би ми казала защо. Но сега трябва да знам.

Тя пристъпи бавно към вратата на гостната.

— Не е нещо, за което да не можеш да се сетиш и сам. — Беше решила да спази обещанието, дадено на Кортес, и да не говори нищо по въпроса.

Той тръгна след нея и седна на канапето срещу фотьойла. Изражението му беше загрижено.

— Онова, което не ми казваш, би могло да ми струва избирането. Дери се извърна към него.

— Има ли значение за мен, след като работя за най-опасния ти съперник? — попита престорено злъчно.

Клейтън присви устни в лека усмивка.

— Би могла да се върнеш.

— Може да помисля. Но не и преди изборите. Няма да се сближавам с противника.

— Добре — вдигна вежди той. — След изборите.

— Ще видим — засмя се доволно тя.

— Най-после нещо обещаващо. Сигурна си, че не искаш да говориш с мен за Харълсън?

— Искане ми се да можех. — Тя се намръщи и потърси погледа му. Сега лоялността ѝ наистина беше под изпитание. Не би могла да му помогне, без да засегне Сам, но не ѝ се искаше и да страда. — Не му се доверявай много. Това достатъчно ли е?

— На първо време. — Той се запъти към вратата, после спря, върна се и я изгледа преценяващо. — Струва ми се, че достатъчно дълго оставих Харълсън да движи нещата както той си иска. Вече ще го държа по-изкъсо и ще видя дали е толкова лош, колкото го смятате ти и Ники.

— Би трябвало да ми е все едно, защото работя за опозицията — отвърна тя, макар че вътрешно бе доволна, че бившият ѝ шеф най-после започва да се осъзнава.

— Вече забелязах.

Дери сви устни.

— Помниш ли кой пръв ме въведе в политическата си орбита?

— Как бих могъл да забравя? — изпъшка той с усмивка. Погледна я още веднъж — внимателно и продължително. — Знаеш ли, току-що осъзнах защо офисът е толкова празен без теб.

— Защо?

— Ще ти кажа — обеща Клейтън и прекрачи прага. После надникна отново вътре. — След изборите!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ники се въздържаше да се обади на Кейн цяла сутрин. Не беше страхлива. Ако Клейтън не се бореше за политическата си кариера, би предложила на анонимния си инквизитор да публикува онези снимки и би понесла последствията. Но нямаше правото да жертва всичко, за което Клейтън беше работил досега.

Основният въпрос, който я занимаваше, беше кой стои зад всичко това. Не вярваше да е Харълсън. Нямаше причини той да проваля изборите на Клейтън. Дори да не одобряваше тактиката му, той просто се опитваше да помогне както може за кариерата на Клейтън и на своята собствена. Би трябвало да е някой от лагера на Хюит, но Дери щеше да ѝ каже, ако знаеше нещо.

С големи усилия си налагаше да не вдига слушалката всеки път, когато телефонът звънеше. Но след обед той зазвъня и не искаше да спре. Включи телефонния секретар. Стана още по-лошо.

— Вдигни телефона, Ники — прозвуча гласът на Кейн, когато пусна записа. — Знам, че си там. Какво, по дяволите, става с теб? Какво си намислила? Да не си си променила решението?

Тя хапеше устни. За да спаси Клейтън, трябваше да излъже. Нямаше друг начин.

Вдигна слушалката и се опита да се овладее.

— Кейн, размислих — каза с глух, чужд глас. — Съжалявам. Наистина не мога да постъпя така с Клейтън.

— Брат ти си има свой собствен живот. Ники, ние ще имаме бебе!

— Ами... ние... все пак може да не съм... — мънкаше тя и стискаше с всичка сила слушалката. — Може да е станала грешка в тестовете.

Последва стъписано мълчание. Чу съвсем ясно затварянето на слушалката отсреща. „Толкова жертви — помисли си тя, — за някаква си победа.“

Клейтън забеляза колко е бледа Ники, но не можеше да разбере каква е причината. Беше затворена, напрегната.

— Добре ли си? — попита я загрижено.

— Разбира се. Не си ми казал видя ли Дери. Как е тя? — отвърна Ники.

— Огън и жупел — подсмихна се той. — Но мисля, че може да се върне след изборите. — Замълча и се замисли. — Странно, че не съм забелязал досега колко си приличаме, колко добре я караме заедно.

При тези думи лицето на Ники грейна.

— Да, винаги съм смятала така — призна тя.

— Пълна е с изненади тази наша Дери. — Усмивката му изчезна и той доби угрижен вид. — Иска ми се да имам време да ги разгадая всичките. Но сега трябва да спечеля кампанията и да разреши няколко проблема. — Присви очи и продължи: — Имах време да помисля сериозно за Харълсън. Вие с Дери явно сте категорично против него и въпреки че той беше главната машина при откриването на токсичните отпадъци на Кейн Ломбард, методите му не изглеждат много етични. Не биваше да отминавам това с лека ръка и признавам, че допуснах грешка. Реших да го изпратя отново във Вашингтон.

Тя го погледна с облекчение.

— Радвам се. Постъпваш съвсем правилно.

— Надявам се. Но като шеф на кампанията беше страхотен. Не знам кой ще го замести.

— Аз.

Клейтън вдигна вежди и се подсмихна.

— Би била ненадмината! Но предпочитам да изнасяш речи в женските клубове и да организираш пикници. Ники, ще си пропилееш таланта, ако трябва да се разправяш с цяла група сътрудници по кампанията. Вече се наложи да зарежеш скулптурите заради мен. Това ще бъде прекалено. Аз ще се оправя. Вече имам предвид двама души.

— Почакай само — сви устни тя. — Един ден сама ще ръководя офиса ти.

— Настръхвам при мисълта да те видя на политическата арена — засмя се брат й.

Ники го наблюдаваше как отива към вратата.

— Къде тръгна?

— Да уредя командировката на Харълсън, разбира се — отвърна той.

Щом излезе, Ники се замисли колко ли дълбоко е наранила Кейн. Да можеше да намери някакъв начин да предпази брат си и същевременно да може да се омъжи за Кейн!

Мисис Ярдли почука на вратата в кабинета на Кейн и надникна вътре.

— Мистър Джъркинс е дошъл — каза тя. — Би искал да говори с вас, ако е удобно.

— Удобно е — отвърна Кейн. — Кажи му да влезе.

Джъркинс бе облечен в костюм отпреди две години и носеше протрити обувки. Кейн го изгледа продължително. Облеклото му едва ли би могло да бъде доказателство, че е вземал подкупи, за да сменя стабилни компании по изхвърляне на отпадъци.

— Да. Джъркинс? Какво мога да направя за теб? — попита го с известно нетърпение.

— Чувам разни слухове — отвърна бавно другият, като мачкаше нервно някакви листи в ръцете си. — Просто бих искал да знам дали смятат да ви вкарат в затвора покрай разкриването на онези отпадъци, сър.

— Боб Уилсън казва, че е малко вероятно — отвърна Кейн и се наведе напред през бюрото си. — Може би ще ни наложат глоба. Но изтичането на тези отпадъци никак не ни е от полза в отношенията ни с държавните и федерални служби по околната среда.

— Да, знам, и това е моя грешка. В изтичането нямаше нищо умишлено, мистър Ломбард — каза нетърпеливо Джъркинс. — Не бих направил нищо незаконно. Никога не бих го допуснал. Имам дъщеря на шест години — продължи той със запъване. — Болна е от левкемия. Мога да я дам на лечение в „Сент Джус“, нали разбирате, само срещу малка такса. Но има много лекарства и периодично трябва да я преглежда специалист, а осигуровката ми от старата работа изтече. Тук нямам здравна осигуровка. Беше пропуснато при сключването на договора ни — продължи неуверено той, сякаш се извиняваше. — Но не съм дошъл за това.

Кейн вдигна въпросително вежди. Човекът почти се беше разтреперил.

— Седни, Джъркинс — каза той, като му посочи стола.

Джъркинс изглеждаше странно слаб и беззащитен в огромния кожен фотьойл. Все още продължаваше да мачка листите в ръцете си.

— Надявам се, че няма да се стигне до големи неприятности. Зет ми не е престъпник. Не е, уверявам ви.

— Щом казваш. Е, поне няма да закрият завода — отвърна Кейн.

Успя да запази търпение. Изчакваше.

Джъркинс се поколеба. Вдигна поглед и отвори уста. Искаше да говори. Но не можеше да започне. Изправи се отново — рязко, със зачервено лице.

— Аз... ъ-ъ... сега ще се връщам на работа, сър — каза той. Гласът му беше неуверен, както и усмивката му. — Надявам се всичко да се оправи.

— Аз също.

Когато Джъркинс излезе, Кейн седна на ръба на бюрото и се замисли над странния разговор. Определено тук имаше нещо гнило. Този човек беше замесен по някакъв начин и се страхуваше да каже каквото знае. Вдигна вътрешния телефон:

— Свържи ме с Боб Уилсън.

— Да, сър — отвърна моментално секретарката.

Харълсън се беше втренчил в Клейтън Сеймур и не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да си замина? — повтори той. — Сериозно ли говориш?

— Боя се, че да. Ще те сменя.

Винаги сърдечният и любезен Харълсън внезапно се преобрази. Седна във фотьойла, стиснал пурата между студените си пръсти, и се пресегна към чекмеджето на бюрото си.

— Не, няма да го направиш. И знаеш ли защо?

— Ти ще ми кажеш — отвърна усмихнат Клейтън с хладна самоувереност.

Беше неподготвен. Абсолютно неподготвен за това, което последва. Харълсън извади една снимка осем на десет от чекмеджето и

я подхвърли през бюрото към него.

— Ако искаш да видиш това по първите страници на всички големи вестници в страната, можеш да ме изхвърлиш.

Клейтън зина от учудване. Не беше най-фрапиращото за снимка от подобен род, но ефектът щеше да бъде поразителен. Бяха Кейн Ломбард и... Ники!

— Имам още няколко такива. Сигурен съм, че ще погледнеш нещата от моя ъгъл — каза мило Харълсън. — Няма да ти остана дължен, разбира се, но всичко зависи от теб. Основната ми цел е да смажа Ломбард. Предполагам не знаеш, че заради него баща ми изгуби мястото си в Сената.

Клейтън беше зашеметен.

— Точно така — продължи Харълсън. — Ломбард откри, че баща ми имал връзка с жената на някакъв друг сенатор, каза на семейството си и те разгласиха на целия свят. Бях ученик последна година, когато това се случи, но никога няма да го забравя. Никога не бих могъл да забравя! Живеехме в едно малко градче в Тексас и техния лигав сензационен вестник раздухваше историята седмица след седмица. Майка ми се самоуби заради това и аз се заклях, че ще накарам Ломбард и семейството му да си платят. Работих упорито за Майлс Тауншенд, за да мога да се добера до висшите среди във Вашингтон. Когато Ломбард откри своя завод, направих умел ход и заех най-изгодната позиция, като започнах да работя за кандидат, чийто район е в Чарлстън, така че би могъл да унищожи Ломбард с малко помощ от моя страна.

— Мислил си за това през цялото време — продума поразен Клейтън. — Сигурно ти е отнело...

— Месеци — съгласи се хладно Харълсън. — Да. Планирах го месеци наред. Не съм пропуснал и най-малката подробност и всичко се ръководеше от една цел — да унищожа Ломбард. Той ще влезе в затвора. Обещавам ти, че ще влезе, защото ти ще го подлагаш на натиск в медиите, докато публиката проявява интерес.

— Мислиш, че ще се включа в тази игра само заради една снимка? — попита Клейтън, прикривайки страха си. — Сестра ми обича Ломбард и чувствата им са взаимни.

Но Харълсън си беше оставил още един коз и сега го пусна в действие.

— Това не е всичко, с което разполагам — тази малка снимка — каза той. — Човекът, който я е направил, е частен детектив. Бях го накарал да следи Сандърс. Той откри, че Майлс Тауншенд никога не е докосвал момиче по време на училище, както и в колежа. А когато тръгнаха слухове за сексуалните му предпочитания, след избирането му за сенатор, той скалъпи този брак със сестра ти, за да спре клюките. Знам защо.

— И какво точно знаеш? — попита Клейтън с надигащ се ужас.

— Най-добре пазената тайна във Вашингтон: че Тауншенд е гей.

Клейтън не можа да отговори. Не смееше да каже дума. Погледна надолу към снимката, разкъсван между страха за репутацията на Ники и спонтанното желание да удуши Харълсън на място.

— Можеш да я вземеш. — Харълсън посочи към снимката. — Негативите са в мен. Сестра ти няма да има никаква възможност да ощастливи това чудовище Ломбард. Той може и да я обича, но никога няма да я има. Поръчах на детектива си да се обади и да я предупреди, че само да се приближи до Ломбард, тези снимки ще излязат по всички вестници. Той ще си плати и ще продължава да си плаща, докато го заровят в земята, където е майка ми.

Клейтън пое като пиян към офиса си. Беше се оказал пълен глупак. Как можеше да не забележи досега? Харълсън го беше омотал в мрежите си, а сега вземаше на прицел Ники, и дори Майлс. Не знаеше какво да прави. Взираше се в снимката с неприязън. От нея ясно личеше, че Ники обича този човек. Значи знаеше за снимките. Това обясняваше защо изглеждаше толкова напрегната и отчаяна сутринта.

До изборите оставаше по-малко от месец. Харълсън сигурно пазеше още някой коз. Така или иначе щеше да публикува тези снимки. Сигурно щеше да изчака до последната възможна минута. Скандалът би съсипал репутацията на Ники. Щеше да отнеме всички шансове на Клейтън да бъде преизбран.

Знаеше само един начин, по който би могъл да спре Харълсън. Той се качи в колата и потегли към Сийбрук, към къщата на Ломбард.

Колкото и поразен да беше Кейн Ломбард, че вижда Клейтън Сеймур на прага си, той бързо се овладя. В голямата си ръка държеше чаша уиски с лед. Едната му вежда потрепваше, докато пропускаше ниския Клейтън през вратата.

Къщата на брега беше луксозна, построена точно до кея. „Сигурно струва цяло състояние“ — помисли си Клейтън.

— Това приятелско посещение ли е? — продума провлачено Кейн.

— Благодаря се на бога, че нямам склонност към убийства — отговори Клейтън и се огледа. — Сам ли си?

Кейн кимна.

— Какво има?

— Мисля, че е най-добре да погледнеш това. — Той извади снимката от вътрешния джоб на самото си и я хвърли на масичката за кафе.

Погледът на Кейн потъмня, очите му се присвиха и той изруга грубо и спонтанно.

— Кой? — обърна се накрая към Клейтън, кипящ от жажда за мъст.

— Шефът на предизборната ми кампания — Джон Харълсън — отвърна мрачно Клейтън. — Тази сутрин му казах, че го уволнявам, и той ми даде това. Бих могъл да те убия, задето си постъпил така с Ники!

— Аз се любих с Ники — отвърна тържествено другият. — Моля те, обърни внимание на думата. Не съм я прелъстил, нито съм правил секс с нея, нито нещо друго от обичайните евфемизми. Аз се любих с нея.

Клейтън се поотпусна малко. Не много. Все още беше бесен.

— Точно на брега ли трябваше да бъде?

— Не можех да го направя вкъщи — дойде резкият отговор. Погледът му отново потъмня. — Ники виждала ли е това? — попита внезапно той.

— Не знам. Но са й казали, че има такива снимки. Била е предупредена да не се доближава до теб, иначе ще бъдат публикувани.

Кейн се усмихна с облекчение.

— Значи това било. Слава богу!

— Не си ли говорил с нея?

— Вече цяло денонощие се опитвам. Каза ми, че всичко е било грешка, и аз ѝ повярвах. — Той изправи глава. — Но сега ще се оженя за нея. Ако не си съгласен, ще бъде жестоко от твоя страна — добави, без да мигне. Изражението му беше твърдо и непреклонно.

— Поне си достатъчно благороден да застанеш до нея — отвърна остро Клейтън.

— Да застана до нея?! По дяволите! Аз я обичам. Тя носи моето дете!

Клейтън зяпна насреща му.

— Какво?

— Не ти ли е казвала?

— Не. — Толкова много неща започнаха да излизат наяве. — Предполагам си е помислила, че ще побеснея. И не е била далеч от истината. Но не и сега. Представям си Ники с бебе. — Не можа да се въздържи да не се усмихне. След това вдигна поглед. — Казваш, че я обичаш?

— Обичам я от деня, в който я срещнах — мрачно отвърна Кейн. — Не можах да го преодоля. Макар че се опитвах. — Той отпи от уискито си. После вдигна очи и погледна Клейтън открито. — Ти си адски безскрупулен политик. Организирай си това изхвърляне на отпадъците нарочно и си завел репортерите там.

— Не, не съм — каза искрено Клейтън. — Но вече не се съмнявам, че Харълсън го е направил.

— И на мен ми се върти тази мисъл — продума замислено Кейн, припомняйки си странния разговор с Джъркинс.

— Нямах време да направя достатъчно проучвания, но знам защо Харълсън те преследва и това не е по политически причини.

Когато му разказа с няколко думи за мотивите на Харълсън, забеляза как изражението на Кейн се променя от объркано недоверие до гняв.

Кейн подсвирна.

— Въобще не ми е минавало през ума. И не съм виждал връзката. Това е много стара история. — Веждите му се свиха мрачно. — Но ти защо си дошъл?

— Защото не мога да му позволя да изнудва Ники — отвърна Кейн, без да мигне, — нито мен, с тези снимки. Опитва се да се рови

още по-навътре в чаршафите на нашия род и не мога да се боря с него сам.

— Кого още изнудва?

— Бившия ми зет.

— Майлс Тауншенд е гей, нали? — попита тихо Кейн, защото отдавна го беше разбрал.

Клейтън се поколеба, но само за миг. Дали му харесваше или не, Кейн щеше да стане част от семейството.

— Да — отвърна той.

Кейн дълго мълча.

— Той има много широка подкрепа във Вашингтон. Дори политическите му противници го уважават и харесват. Но би било жалко да го изнудват за нещо, което не зависи от него. — Погледна изпитателно Клейтън: — Значи Харълсън знае?

Клейтън кимна.

Кейн погледна отново към снимката, на която бяха той и Ники. Начумери се.

— Това няма да се хареса на Ники, но знам само един начин да се спре такъв изнудвач, без да се убива. — Той вдигна снимката с усмивка на разкаяние. — Мисля, че знаеш какво трябва да се направи.

— Тъкмо за това дойдох. — Клейтън се изправи. — Най-добре да се ожениш за нея колкото може по-скоро.

Кейн отвори чекмеджето и извади някакъв документ.

— Това е брачно свидетелство. Можеш да дойдеш на сватбата, но след това не очакваме да си редовен гост. Особено до изборите... които моят кандидат ще спечели.

— Копеле такава! — ухили се Клейтън.

Лицето на Кейн също се разтегна в широка усмивка.

— Копелетата се надушват.

— И ще позволиш да се публикува? — посочи Клейтън към снимката.

— Можеш ли да измислиш нещо друго?

— Не е ли малко късно да ми се иска мнението?

— В такъв случай колкото по-скоро, толкова по-добре. Веднага ще изпратя факс на баща си. Все още има време да се помести в тазседмичния брой. Не казвай на Ники.

Клейтън го погледна.

— По-добре се ожени за нея.

— Това е решено отдавна. Тя ме обича — добави той с нескрито удоволствие.

— Знае ли за твоите чувства?

— Познай.

Клейтън се запъти към вратата.

— Твоят кандидат ще вземе да спечели като нищо — подхвърли през рамо.

Докато минаваше през двора, чу зад себе си бурен смях.

Секретарят на Вътрешното министерство Майлс Тауншенд даваше изявления пред репортерите след пресконференцията. Беше подкрепил президента публично по някои спорни въпроси, свързани с околната среда, и се бе обявил в подкрепа на предложението да се изпратят войски на Обединените нации в Босна, беше запазил една истинска изненада за пресата и се наслаждаваше на тази мисъл.

Когато се върна в кабинета си, го очакваше телефонен разговор. Направи знак на секретарката да го свърже.

— Пълна синхронизация, а! — прозвуча резкият смях на Харълсън, когато вдигна слушалката. — Предполагам, че тъкмо влизаш в кабинета.

— Да. — Майлс беше изненадан и това личеше по гласа му.

— Слушай, дал съм няколко снимки на бившата ти съпруга във вестниците.

— Какви снимки?

— Снимки на нея и Кейн Ломбард в... да кажем например, компрометиращи пози. — Той се засмя. — Не очаквам да отговориш нещо — продължи хладно. — Знам какъв си. Ако не искаш да го разгласи цялата преса, най-добре е да направиш каквото ти кажа.

Майлс имаше чувството, че са го простреляли. Взираше се с празен поглед в прозореца. Забеляза една малка точица, която бояджията бе пропуснал да мине с четката. Съсредоточи цялото си внимание върху нея с разтуптяно сърце и мисълта му бавно-бавно започна да се завръща. Най-после се беше случило онова, от което се страхуваше най-много на света. И сега, когато вече бе факт, единственото, което изпита, беше внезапно облекчение. Дали наистина

имаше някакво значение, ако хората узнаеха? Беше ново време, с ново поколение. Може би отдавна бе станало публична тайна и никой не се интересуваше. Струваше му се, че отново е готов да повярва във вродената доброта на хората. Може би хората, които го уважаваха, щяха да продължат да го уважават, независимо от сексуалните му предпочитания. И това нямаше да разстрои живота му, ако самият той не позволише. Беше достатъчно силен, за да се справи с няколко случайни удара под пояса.

Разсмя се. Разсмя се и не можеше да спре.

Харълсън беше шокиран. Стисна слушалката с все сила.

— Ще разкажа на целия божи свят за теб — заплаши го той.

Смехът се засили. После Майлс го прати по дяволите и затвори.

Когато обаче мисълта му се избистри, той си спомни, че онзи бе споменал за някакви компрометиращи снимки на Ники. Наистина, не можеше да позволи да я наранява собственият му изнудвач. Длъжен бе най-малкото да я предупреди.

Накара секретарката си да позвъни на Ники. Но телефонният ѝ номер не беше същият. Беше го сменила. Трябваше да се обади на Клей. Надяваше се, че има достатъчно време да спаси Ники, каквито и дяволски примки да беше ѝ заложил Харълсън.

Остави бавно слушалката. Не. Този път не беше достатъчен един телефонен разговор. Дължеше на Ники повече от една обикновена информация от втора ръка. Размисли за миг и позвъни на секретарката си.

— Резервирай ми място в следващия самолет за Чарлстън — каза той.

— Но, господин секретар, има заседание на комисията...

— Обади се и им обясни, че се налага спешно да отида в моя район. Кажи им — добави той, — че става дума за неотложни семейни причини.

— Да, сър.

Затвори и се пресегна за дипломатическото си куфарче. Ако избърза, можеше да успее да предотврати бедствието, което грозеше Ники... а несъмнено и Клейтън.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

По коридора в административната сграда на „Ломбард интернешънъл“ обикаляше някакъв висок мургав мъж. Носеше джинси, ботуши и червена риза с дълъг ръкав, а върху нея — дънково яке. Беше с тъмни очила, а косата му беше вързана на опашка.

Показа документите си на красивото усмихнато момиче на рецепцията и само след минута бе съпроводен в кабинета на Кейн Ломбард.

Кортес се представи и се ръкува.

— Значи сте от ФБР — каза тежко Кейн. — Какво, за бога, ще разследвате този път? Отначало зелените, след това TRS, сега вие... — мърмореше той, докато му посочваше стол да седне.

— Няма да ровя абсолютно нищо — подсмихна се Кортес. — Искам само да поговорим за един човек, който работи за вас... на име Джъркинс.

Кейн се намръщи.

— Уил Джъркинс?

— Точно той. — Кортес се поколеба. Присвитите му очи фиксираха Кейн. — Има нещо, което е най-добре да ви кажа направо. Работя за правителството, но в момента не съм упълномощен да извършвам никакви арести. — Той се наведе напред. — Обаче ако ми предоставите Джъркинс за три минути, мисля, че ще мога да ви помогна да се измъкнете от тази ужасна каша, в която ви забърка Джон Харълсън, а аз несъзнателно му помогнах да го направи.

— Вие?... — Погледът на Кейн блесна заплашително и той скочи на крака.

— Седнете — каза отегчено Кортес, посочвайки на побеснелия Кейн стола му зад бюрото. — Имам черен пояс трета степен. Приемете го на доверие и не търсете доказателства. Аз бях този, който се обади на зелените, когато открих замърсяването, защото мислех, че е направено с ваше знание. Мразя замърсителите. Но не отчетох факта, че Харълсън играе главна роля в цялата тази история. Той е под

наблюдение по съвсем различни причини. Очевидно е решил да съчетае общоизвестната си работа по крайбрежието с удоволствието да ви вкара в затвора — добави загадъчно. — Защо не извикате Джъркинс, а аз ще ви разкажа някои малко известни подробности за онези токсични отпадъци, които бяха открити с такава забележителна лекота.

Колебанието на Кейн трая само миг.

— Добре. — Вдигна вътрешния телефон. — Изпрати ми Уил Джъркинс. Не му казвай, че имам гости.

— Не бих могла и да мечтая за това — дойде сухият отговор на Герт.

Последният човек, когото Ники очакваше да намери на прага си, беше бившият ѝ съпруг. Майлс Тауншенд изглеждаше уморен, но се усмихна, когато Ники застана срещу него и го покани вътре. Отпред на тротоара бе паркирана черна лимузина с шофьор в ливрея и двама мъже с черни костюми и слънчеви очила. Това само напомни на Ники колко високопоставен е гостът ѝ.

— Извинявам се за това самопоканване, Ники, но ти дължа един личен разговор — обясни той, когато седнаха в гостната. — Обади ми се Харълсън. — Наведе се напред със склучени на коленете пръсти и присви очи. — Има някакви снимки с теб и Кейн Ломбард.

— Значи той е бил — продума с пресъхнало гърло тя. — Но аз направих, каквото ми каза, и сега няма да ги публикува.

— Не, ще ги публикува — отвърна твърдо Майлс, наблюдавайки реакцията ѝ. — О, може би не сега, но скоро преди изборите. Той е стигнал до ръба, Ники. Вече не му пука кого може да нарани. Нахвърля се и срещу мен.

— Срещу теб? — попита неуверено тя.

— Точно така.

— Съжалявам. Ядосан е на Клей, защото Клей го изхвърли. Ядосан е на мен, и на Кейн също. Ще ни съсипе всичките...

— Няма да му позволя да съсипе никого — отвърна Майлс. — Той си мисли, че ме държи в примка. Всъщност, познавам един, който може да му затъкне устата.

Тя се обърна към него с разширени очи.

— Постъпих глупаво, Ники — продължи той с тъжна усмивка. — Ако си бях признал всичко в началото, кой знае как щяха да се развият нещата. Всъщност, ще позволя на Харълсън да го разгласи, щом иска. Вече ми е все едно.

Ники изведнъж се сепна, което го разсмя.

— Това изобщо не означава, че съм се предал. Ако го направя, кой ще защитава онези малки петнисти бухалчета?

Тя се усмихна въпреки тревогата си.

— Знаеш ли, така дори е по-добре. Не мога да продължавам по този начин до края на живота си. Да рискувам да ме изнудват и да се преструвам на нещо, което не съм, само за да си спестя неудобството. Каквото ще става, да става. Приятелите ми няма да имат нищо против, а на враговете ми ще им е все едно. Надявам се поне — добави унило. После отвори дипломатическото куфарче и подхвърли един пакет документи на масичката за кафе. — Приеми го като контра изнудване. Предай го на Клей заедно с благословията ми.

— Какво е това? — попита тя, вдигайки запечатания плик.

— Неца, които не е необходимо да знаеш. Кажи на Клей, че вече съм задвижил механизма и че съответните служби са готови да се заемат с Харълсън. Това на практика няма нищо общо с политика или отмъщение. Тези са най-невинните му грехове, след като разбра, че Ломбард живее тук и подкрепя политическия противник на Клейтън. Тези материали — той посочи плика — са просто за информация на Клей. Няма нужда да прави нищо. Абсолютно нищо. Това е нишката, която свързва Харълсън с един от служителите на Кейн Ломбард по съвсем странично разследване и представя достатъчно доказателства, за да бъдат арестувани и двамата. Харълсън ще бъде прекалено зает със собствената си защита, за да има време да причинява нови неприятности отсега нататък. Това, което бе замислил за Кейн Ломбард, ще сполети самия него.

Майлс се усмихна, стана и се приближи към Ники. Пръстите му погалиха леко бузата ѝ, а погледът му се изпълни с лека тъга.

— Съжалявам, че ти причиних толкова страдания, Ники.

Тя вдигна очи и потърси погледа му.

— Не всичко беше по твоя вина — каза нежно. — Знаеш, че те обичах. По собствен начин. И отношението ми не се е променило.

Майлс хапеше долната си устна. Беше се изчервил.

— Бих искал...

— Няма нужда да ме съжаляваш, Майлс — каза топло тя. — Сега съм загрижена повече за теб.

Той се усмихна.

— Може да се наложи да си търся нова работа, ако Харълсън насочи вниманието си към мен.

— Не ми се вярва. Хора като теб много. Благодаря ти за това, което правиш — каза тя, докато го изпращаше до вратата. Беше притеснен, макар да го прикриваше добре. — Всеки си има по някоя неудобна тайна, нали знаеш?

— Макар че повечето хора са късметлии и не ги изкарват наяве — усмихна се той. — Не бъди толкова мрачна, Ники. Мечтите все още се сбъдват. Ще се справим с Харълсън.

— Копнея за този миг — отвърна тя, без да скрива злобата в гласа си.

— Аз също. До скоро.

Майлс се усмихна и излезе от къщата също толкова тихо и дискретно, както беше влязъл.

Ники взе плика от масичката и го разгледа с неприязън и любопитство. Какво ли би могъл да открие Майлс, което да спаси Клей от Харълсън?

Джъркинс влезе в кабинета на Кейн Ломбард за втори път този ден, което не му се случваше често напоследък. Беше още по-нервен, особено когато забеляза тъмнокосия, седнал срещу Ломбард. Спря се на една крачка от вратата и погледът му започна да се мести от единия на другия.

— Това е Кортес — каза Кейн. — Уил Джъркинс — представи служителя си на Кортес.

Двамата се ръкуваха. Кортес забеляза, че дланите на мъжа са потни и горещи. Всеки момент можеше да се разтрепери от нерви.

Джъркинс се отпусна тежко на стола до него.

— Да, сър, какво желаете? — обърна се той към Кейн.

Кейн кимна на Кортес и се облегна във фотьойла си.

Кортес прикова служителя с поглед.

— Искам да знам как успяхте да направите сметка от няколко хиляди долара в някаква клиника в предградията на Чарлстън и как можахте да я платите в брой.

Слисването на Джъркинс беше достатъчно красноречиво. Този път той не успя да овладее разтреперването и зениците му се разшириха.

— Платил сте няколко хиляди долара наведнъж — продължи Кортес и при тези думи Кейн Ломбард помръкна като облак.

Уил потъна в стола и хвана главата си в две ръце. От гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

— Знаех, че някой ден ще се разбере — каза дрезгаво той. — Не можех да му откажа. Лекарствата са толкова скъпи, а ми се искаше моето момиченце да има поне няколко хубави неща. — Вдигна умолителен поглед към Кейн. — Само нея си имам. Когато той ми го обясни, не ми прозвуча толкова зле. Единственото, което се искаше от мен, беше да кажа, че тази компания не ни е изгодна, и да наема друга на нейното място. Това е всичко. Никога не ме е карал да върша нещо незаконно, мистър Ломбард. Поиска само да ви кажа, че първата компания не се справя добре. Каза ми да го направя и да наема на тяхно място Бърк. Това е всичко. — После добави с трагични нотки: — Не искам момиченцето ми да умре.

Кейн разбираше болката му, но Кортес не показваше никакви признаци на съчувствие. Той се наведе към Джъркинс. Тъмните му очи бяха сурови, неумолими.

— Вашето момиченце е постъпило на лечение в „Сент Джус“ — каза тихо той. — Единствените ви разходи са били за минималната такса. Дъщеря ви има левкемия. Лекарствата ѝ са безплатни до края на годината. Обаче, мистър Джъркинс — добави съвсем тихо той — вие не сте платил нейната сметка в клиниката, а вашата собствена. Вие сте пристрастен към кокаина. И уговорката ви с Харълсън е била той да ви плати сметката за кокаина, ако вие наемете зет си Бърк на мястото на CWC, за да се занимава с изхвърлянето на отпадъците от завода.

Кейн вече се бе примирил с глобата. Но това обвинение му дойде като гръм от ясно небе и кръвта се качи в главата му. В тъмния поглед на човека срещу себе си долови нещо, от което дори него го побиха тръпки.

Пръстите на Джъркинс се бяха вкопчили във фотьюйла. Миглите му се движеха бързо и той се опитваше да преглътне.

— Не — промълви дрезгаво. — Не, чуйте...

— Вие чуйте — каза Кортес. Не беше повишил глас, нито даже бе променил изражението си. — Клиниката, която посещавате, е прикритие на един от най-известните наркособове в Чарлстън и е главен източник на доходите на Харълсън. Сигурен съм, че мислите за състоянието на дъщеря си, но причината да вземете парите от Харълсън и да предадете своя работодател е била да задоволите един свой порок, който повече не можете да контролирате.

Джъркинс скочи и понечи да избяга, но Кортес само с едно леко движение го задържа. Завъртя го обратно и отново го настани грубо във фотьюйла му. Изправи се над него — силен и невъзмутим — и Джъркинс реши да си признае всички грехове, докато все още има възможност.

— Добре. Направих всичко, което ми каза Харълсън, и взех пари за това. Двамата със зет ми просто изпълнихме желанието на Харълсън. Бърк издържа самичък пет деца. Харълсън каза, че ще го разори, ако не се съгласи. Съжалявам. Не можех да направя нищо — изстена Джъркинс. — Не можех... не можех...

— Бихте ли телефонирали на местната полиция — обърна се Кортес към Кейн. — Мисля, че е най-добре да извикате и представители на Министерството на здравеопазването и на Комитета по околната среда.

Кейн изсумтя сърдито, наблюдавайки съсипания човек срещу себе си.

— Джъркинс, малко ли ти бяха другите неприятности? — тъжно попита той.

— Станаха... прекалено много — въздъхна другият с клюмнала глава. — Прекалено много мъка, прекалено много болка, прекалено много страх... а твърде малко пари и надежда. Лошо затънах. Отначало вземах по малко кокаин да забравя колко е болна. Но после... започна да става все повече и повече... — Вдигна поглед към Кейн. — Трябваше само да наема друга компания за отпадъците — каза жалостиво, сякаш не разбираше за какво е целият този шум. — И Бърк ги стовари в блатото, където му бяха казали. Какво толкова лошо има? Да не ги е изхвърлил в нечий двор? Просто някакво блато! Просто ги

изхвърли в блатото, където няма да пречат на никого. Не виждам за какво е всичко това. Никой не живее там. Просто едно бласто!

Кейн и Кортес се спогледаха. Бяха се струпали прекалено много неприятности, за да му обясняват. Този съкрушен човек нямаше да разбере нищо.

След кратък разговор с полицията и представител на зелените някои от възлите започнаха да се разплитат. Джъркинс беше отведен. Кейн седна да изпие едно кафе с Кортес, като се опитваше да намери най-подходящия начин да му благодари.

— Това е част от работата ми — каза Кортес с усмивка. — Макар че понякога не ми е много приятно да я върша. Най-много ще пострада момиченцето на Джъркинс.

— Не, няма — заяви категорично Кейн. — Ще се погрижа за това, Джъркинс ще бъде настанен за лечение и може би няма да получи много тежка присъда. — Той поклати глава. — Има много като него, които изхвърлят отпадъци и консервени кутии, изхвърлят нафта и мазут в задните си дворове и никога не се замислят за подпочвените води. Ще мине доста време, докато хората осъзнаят колко са сериозни тези неща. Дори това „просто бласто“ — въздъхна тежко. — Макар че двамата с Бърк са били пионки. Главната фигура е Харълсън.

— Съвсем правилно. И той сам си слага примката на шията. — Кортес допи кафето си и се изправи. — Радвам се, че нещата ти се уредиха.

— Още не са. Но сега вече може би ще се уредят. — Той се ръкува с индианеца и отново доби сериозно изражение. — Слушай, как се добра до Джъркинс?

— Харълсън съзнателно ме насочваше към него, като се надяваше да те разори с цяла лавина глоби за замърсяване. Съвсем скоро ще научиш за това от вестниците, така че няма да наруша никакви тайни, ако ти кажа, че следим Харълсън от няколко месеца — беше изненадващият отговор. — Има много по-големи грехове от последната история с твоя завод, както и от машинациите в кампанията на Сеймур. Той снабдява клиниката, откъдето Джъркинс е взел кокаина. Клиниката е само част от престъпните му доходоносни операции. Там се е срещнал с Джъркинс за първи път. Не му е било

никак трудно да дърпа конците и да изпрати човек тук да търси работа. Джъркинс има добра репутация и е бил подходящ за тази длъжност... някога. Преди да се пристрасти. — Той се усмихна съзнателно. — Предполагам, че предшественикът на Джъркинс е напуснал внезапно? Неочаквано?

— Всъщност, той напусна по лични причини — спомни си Кейн. — И... да, внезапно.

Кортес само кимна.

— Веднъж минах с колата покрай офиса на Клейтън Сеймур на път за едно съвещание — забеляза Кейн. — Видях Харълсън да влиза в колата си. Учудих се как един ръководител на кампания може да си позволи ново BMW. Самият аз карам двегодишен Линкълн — засмя се той. — Напоследък икономииите не са на мода.

— На мен го кажи. Харълсън поддържа жизнения си стандарт чрез търговия с наркотици — отвърна Кортес.

— Накарах го да повярва, че съм тук за отпуската си. Не знаех какво е замислил, но се надявах да открия нещо около клиниката. И открих това.

— За мой късмет — каза Кейн. — И какво следва сега?

Кортес вдигна вежди.

— Ще арестувам Харълсън за търговия с наркотици и ще се върна към канцеларската работа във Вашингтон. — Той снижи глас. — Мисля, споменах, че това официално не е моята област.

После му подаде ръка:

— Успех с пресата. Мисля, че сега ще ти отделят не по-малко място, отколкото на времето, когато те смятаха за лошо момче.

— Будалкаш ли ме? — отвърна Кейн. — Те ще ме молят за прошка на отпуснатото им за тази цел място. Но семейството ми ще ги напада на първа страница. — Кейн се ухили мрачно. — Има моменти, когато... честна дума... нямам нищо против да имам баща, който да издава сензационен вестник.

Дери седеше във външния офис на Сам Хюит, когато на вратата се появи Ники.

— Шпионин, шпионин! — възкликна с драматичен жест Дери, сочейки с пръст към нея.

— О, я млъквай! — усмихна се насреща ѝ Ники. — Идвам като наемник при наемник. Остави миналото на мира. Избирателите ще издигнат по-добрия.

— Точно така, благодаря! — поклони се леко Сам Хюит и се присъедини към тях. Останалите служители се подсмихнаха при вида на Ники и се наведоха да си продължат работата.

— Все още не сте спечелил, мистър Хюит — напомни му Ники с усмивка и се ръкува с него. — Но сте добър противник. Действате открито. Никакви удари под пояса.

— Бих искал да мога да кажа същото за брат ви — отвърна тихо Сам. — Но не мога да забравя начина, по който се нахвърли срещу брата на Норман Ломбард — Кейн — в пресата. Норман ръководи кампанията ми, нали знаете, и е добър човек. Също и Кейн.

Ники кимна.

— Мога да ви уверя най-чистосърдечно, че става дума за последната от клеветническите атаки.

— Надявам се да е така.

— Можете ли да освободите Дери за обяд? — попита Ники. — Наистина имам нужда да поговоря с нея.

— Разбира се. Вървете.

— Благодаря.

Ники изчака, докато двете излязат на улицата.

— Майлс идва у нас — каза развълнувано тя. — Има нещо, свързано с Харълсън, и ми го донесе!

— И какво е то?

— Не знам. Някакви документи. Дадох ги на Клей преди десетина минути. Той ги погледна, нададе боен вик и изхвъркна от стаята.

— Това е добре. Надявам се, че е притиснал Харълсън до стената.

— Какво всъщност става? — попита настойчиво Ники.

— Не съм напълно сигурна — отвърна Дери, — но знам, че мистър Харълсън е ядосал доста хора. Някой се обади на Норман Ломбард — мисля, че брат му — и той също изхвъркна навън, ухилен до уши. Каквото и да става, мисля, че всички го знаят, освен нас.

— Глупачки. Ние сме глупачки.

— Защо? — попита Дери с любопитство.

— Защото ни държат настрана и ни подхвърлят само...

— ... не го казвай!

Ники се подсмихна и я хвана под ръка.

— Да отидем да обядваме. Освен това искам да те поканя на вечеря през уикенда.

Клейтън се опитваше да се свърже с Ники. Но телефонът продължаваше да си звъни и никой в къщата не вдигаше. Остави слушалката с мрачно лице. Кейн току-що му се беше обадил по телефона да му съобщи, че снимката, която Клейтън му беше дал, ще бъде отпечатана и ще се появи по масите и павилионите рано следобед. Беше успял да я изпрати в печатницата, тъкмо когато пускаха машините за последния брой. Клейтън не искаше Ники да я вижда преди да я е предупредил — шокът можеше да навреди на нея или на бебето.

Бебето! Той се усмихна при мисълта колко добра майка би могла да бъде Ники. Смяташе, че ако тя обича Ломбард, би могъл да се насили и да бъде любезен с бъдещия си зет. Не можеше да не признае чистосърдечно, че в Кейн Ломбард има доста неща за възхищение.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Първата страница на сензационния вестник на Ломбард беше шокираща. Имаше снимка на двама души, които се любеха страстно на плажа; но само от кръста нагоре. Заглавието над нея беше още по-шокиращо:

„РОМЕО И ЖУЛИЕТА В НАШЕ ВРЕМЕ: ПРОТИВНИЦИТЕ СТАВАТ ЛЮБОВНИЦИ“.

Младата жена, която се взираше във вестника, беше пребледняла като платно. Приятелката ѝ до нея я дърпаше за ръката и вече бе забелязала, макар и със закъснение, че лицето на жената от снимката напомня на пребледнялото лице до нея.

— Той я е отпечатал! — изстена Ники. — Харълсън я е публикувал, видя ли? О, Господи!...

— Ники, това е вестникът на Ломбард — обади се неловко Дери, като ѝ помагаше да се настани в колата. — *Weekly Voice* — издава го бащата на Кейн.

— О, как е могъл! Мразя го — шепнеше Ники и хлипаше от гняв в безсилие. — Мразя го! Как можа да ми причини такова нещо... и на Клей?

— Хайде, успокой се — увещаваеше я Дери. — Ще ти прилошее. Сега ще те откарам у вас. Всичко ще се оправи. Трябва да спреш да плачеш.

— Не мога! Искам да ме закараш до завода на Кейн Ломбард! Няма да се прибера вкъщи разплакана. Ще му издера очите!

— Няма да го направиш. — Дери продължаваше да кара към Батъри, без да обръща внимание на гневните изблици на Ники, които продължиха през целия път дотам.

— Слава богу, Клей си е вкъщи — каза си Дери, когато влезе в алеята на двора.

Клейтън излезе на входа и тя започна да му маха бясно да дойде. Той изтича да помогне на Ники да влезе в къщата.

— Ще направя кафе — каза Дери, докато Клей настаняваше сестра си в хола.

— Животно! Свиня! Гадна свиня! — хълцаше Ники. — Ще му строша врата. Видя ли го? Семейният им вестник... и публикували онази... онази отвратителна снимка! Те са в комбина с Харълсън! Знаем ги, че са...

— Успокой се — каза Клей, притискайки мокрото ѝ лице към гърдите си. — Хайде, успокой се и ме изслушай. Опитах се да изхвърля Харълсън и той ми показа тази снимка, Ники.

— Какво?

— Точно така. Опита се да ме изнудва. — Клей се ухили. — Никой не ме е изнудвал досега. Занесох снимката на Кейн Ломбард.

Тя се облеци насреща му, окончателно съкрушена. Собственият ѝ брат я беше продал на най-големия си враг.

— Съпоставихме някои данни за Харълсън — продължи той. — Тогава му казах, че ще му изтръгна черния дроб за това, което ти е сторил. И той ми обясни всичко. Изглежда ще се жените много скоро, защото си бременна.

Точно в този момент от кухнята се чу трясък — Дери беше изтървала подноса с чашите и чинийките върху скоро лакирания дървен под.

— Надявам се, че обичаш да търкаш подове! — викна ѝ Клейтън.

Тя пристъпи в стаята и се вторачи в Ники, като все още не можеше да повярва на ушите си. После се обърна и влезе обратно в кухнята с разтегнато от усмивка лице.

— Две неща, Ники — обърна се Клейтън към сестра си. — Бременна ли си и ще се жениш ли за Кейн Ломбард?

— Не съм бременна — излъга тя и се изчерви ужасно.

— Той казва, че те обича — добави брат ѝ.

Изражението ѝ се смекчи като от магическа пръчка.

— Обича ме? — Кратката усмивка помръкна. — Това е лъжа. Не ме обича, иначе как би могъл да позволи на мръсните си роднини да публикуват тази ужасна снимка с двама ни и да я разпространяват из

цял Чарлстън? О, Клейтън, хората се обръщат да ме гледат, сякаш съм някоя пачавра! — разрида се тя.

— Всички знаят, че не си пачавра. Но ако си бременна, не ми се вярва Кейн да те остави за дълго сама. Изглежда сериозно се е заел да създава династия.

Тя се втренчи в някаква прашинка на ръкава си.

— Изгубил е сина си.

— Знам. Каза ми. Но ако се съди по начина, по който говори за теб, не това е причината да иска да се ожените.

— Не искам да мислиш, че нарочно съм се срещала зад гърба ти с него — започна тя.

— Знам.

— Зная, че трябваше да ти кажа, но бях толкова обърквана... Бях сигурна, че Кейн не е виновен. Знаех, че не е замърсил умишлено онова блато. Нямах да ми повярваш.

— Знам — отвърна Клейтън с гримаса. — Дори нямах да те изслушам.

— Сега ме слушаш. — Тя се усмихна и го докосна леко по ръката. Колкото и да бяха различни, той ѝ беше брат и тя го обичаше.

Клей отвърна на нежното докосване и продължи:

— Знаеш ли, в онези документи, които Майлс беше оставил за мен, имаше много интересна информация. Съдържат предостатъчно, за да бъде вкаран Харълсън в затвора.

— Каква информация? — попита тя.

— Поверителна е, така че нямам право да казвам. Дори на теб. — Той се ухили. — Кейн знае. Сигурен съм, че изчаква техният вестник да нанесе „съкрушителния“ удар, преди да те потърси.

Тя се пипна по корема с кисела физиономия.

— Горкото бебче, с такъв безчувствен темерут за баща... Да публикува такава снимка... във вестника... — Лицето ѝ отново започна да почервява, унижението и гневът се бореха в нея. — Защо?!

— Това беше единственият начин да се спре Харълсън да си отмъсти и да ги предаде на някой много по-приятелски настроен вестник — отвърна Клейтън, без да обръща внимание на възраженията ѝ. — Така че най-добре е да обявите годежа колкото може по-скоро.

— Няма нужда — каза Дери, влизайки с нов поднос чаши и чинийки и джезве димящо кафе. — Гodeжът на Ники и Кейн Ломбард е обявен на първа страница в светската хроника. Току-що го видях във вестника на кухненската маса.

— Не е вярно! Не може да бъде! — избухна Ники.

Дери се подсмихна.

— Вярно е. А мисис Д. щеше да получи удар, защото не си й казала, а го прочете направо от вестника.

Ники изгледа кръвнишки и двамата.

— Е, не ме интересува какво пише във вестника. Няма да се омъжа за него.

И двамата погледнаха към корема ѝ. Тя го обхвана с две ръце, сякаш да се предпази.

— Няма!

— Да пийнем по едно кафе — предложи Дери, като подаде една от чашите на Клейтън.

— Нали нямате нищо против да си наля и аз?

— И аз искам — обади се Ники.

Дери ѝ подаде чаша мляко с усмивка.

— Мразя мляко!

— От него бебетата стават големи и силни — опита се да я прилъже приятелката ѝ.

— Значи затова беше изтърваването на подноса!

— Да. Подслушвах на вратата — призна си Дери. — От него се научих — тя посочи към Клейтън. — Винаги стои отвън на вратата на заседателната зала и залепя ухо там.

— Не е вярно — изгледа я предизвикателно той.

— Как мислиш, че се ориентира за какво да гласува, когато влезе в залата.

— Преглеждам материалите и преценявам сам — напомни ѝ той.

— След като аз съм ти ги разяснила. — Тя приглади полата си и ги погледна. — Един Бог знае колко грешки си направил без мен.

Той понечи да отговори, после се отказа и сви безгрижно рамене.

— Е, няма да правя повече. Защо не се върнеш и не поемеш ръководството на компанията ми?

— Аз бих могла да я ръководя — обади се Ники.

— Ти си бременна.

— Сам никога няма да ми прости, ако го изоставя сега — обърна се към него Дери. — Но можем да бъдем приятели. Докато приключат изборите.

Той вдигна вежди и бавно се усмихна:

— Само приятели?

— Е — засмя се смутено тя, — всичко е възможно. — Иззвъня телефонът и Ники вдигна слушалката. Беше някакъв доброжелател. Затвори. След малко отново се позвъни. В продължение на десет минути изглежда всички в Чарлстън и кварталите я бяха разпознали в единия или другия вестник и искаха да споделят мнението си за историята на Ромео и Жулиета. Накрая Ники вече беше на ръба на силите си и при последното позвъняване изобщо не беше в настроение да говори, когато чу отсреща самодоволния глас на Кейн Ломбард.

— Ти! — възкликна тя. — Виж какво, коварна змия такава...

— В колко часа искаш да се оженим утре? — попита той. — Един по обяд ме устройва чудесно, но ако не ти е удобно, можем да изберем друг час.

— А какво ще кажеш за друг век? Няма да се омъжа за теб!

Последва пауза.

— На баща ми ще му допадне много.

— Моля?

— Вече е подготвил заглавието за първа страница на следващия брой. Искаш ли да го чуеш? — Той се престори, че чете: „Майката на бебето на Ромео и Жулиета отказва да се омъжи за покрусения баща на детето“.

— О, Господи!

— Да, тъжно, нали? Представям си колко хора ще ти се обаждат, ще ти пишат и ще те спират по улиците, безсърдечна Джизабел.

— Кейн, как можа?

— Е, и ти имаш дял в края на краищата — напомни ѝ той. — Всъщност, както забеляза, не звучи зле. — Той замълча. — Чудя се как ли би изглеждало отпечатано с големи букви?

— Изнудвач такъв!

— Направих единственото, което можех, не разбираш ли — отстъпи най-сетне той. Гласът му беше нежен и тих. — Иначе щеше да я публикува Харълсън.

— Естествено, че ще я публикува и той.

— Да, но аз отнех почвата под краката му. Сега разполага със снимки, които нямат никаква реална стойност и не могат нито да обидят някого, нито да шокират хората. Между другото, Харълсън е на път да се пресели в окръжния затвор. Сигурен съм, че ще си намери добър адвокат, който да му издейства поне условна присъда. Но това са си негови проблеми; аз мисля за нас. С теб имаме да довършим някои неща.

— Не биваше да става по този начин — отвърна тя.

— Може би си права — съгласи се тихо Кейн. — Добре. Ще го направим както трябва. Както пише по книгите, скъпа.

— Както какво? Кейн? Кейн!

Но връзката беше прекъснала. Тя се загледа в слушалката с празен поглед.

— Ти си ужасен човек и няма да се омъжа за теб!

— О, обзалагам се, че ще го направиш — каза Клейтън и ѝ подаде чашата. — Изпий си млякото.

Джон Харълсън беше допил третата си чаша шотландско уиски. Чу вратата на мотелската му стая да се отваря, но не обърна особено внимание, докато не видя пред себе си Кортес заедно с един униформен полицаи.

— Кортес! — поздрави го той. — Ще пийнеш ли нещо?

— Не, благодаря. Ще трябва да дойдеш с нас.

— Защо? — примигна Харълсън с любезна усмивка.

— Списъкът е твърде дълъг. — Кортес му прочете заповедта за арест. — Започва с няколко местни нарушения, свързани с контролирани медикаменти, притежаване с цел търговия, опити за изнудване, подкупи... останалото можеш да си го прочетеш сам. — Той му подаде заповедта.

Харълсън я пое и я разгледа намръщен. Размърда се малко неловко на стола си.

— Арестувах ме?

— Не. Той те арестува. Вече си арестуван за нарушаване на законите на щата Южна Каролина. Малко по-късно ще бъдеш подведен под отговорност от федералните власти за контрабанда с наркотици. Има някои формалности... екстрадиране и така нататък.

— Ти си в отпуск.

Кортес се усмихна хладно.

— Не съм в отпуск от момента, в който нагласих първата среща с теб във ФБР, където се опита да изкопчиш малко поверителна информация. Между другото, най-добре да си вземеш това обратно. — Той подаде на слисания Харълсън златната монета от два долара и половина.

— Ти я купи. Беше те завладяла мисълта за нея!

Кортес се усмихна съвсем леко:

— Нищо не ми е завладявало мисълта. Дори монетите.

— Не можеш да нямаш нещо мръсничко! — изкрещя Харълсън.

— Нали писа книга по този въпрос — отвърна спокойно Кортес и сложи отново тъмните очила. — Целият е ваш — обърна се към полицаия. — Погрижете се добре за него. Ще поддържаме връзка.

— Нямах никаква юрисдикция в този щат, нито по този случай — провикна се след него Харълсън. — Ти си служител на ФБР!

Кортес спря и се обърна с вдигнати вежди.

— Така ли? — попита весело и излезе от стаята.

Същата вечер пътната врата в дома на Сеймур се отвори и на прага се показа натовареният с подаръци Кейн Ломбард. Мина покрай Клейтън и влезе в хола, където стовари целия си багаж на дивана пред слисаната Ники.

— Роза — каза той, посочвайки трите огромни букета с различни цветове — шоколади, компактдискове с романтична музика, плъър за компактдиск, за да можеш да ги слушаш, две томчета поезия и едно шишенце от най-хубавия парфюм. „Шанел“, разбира се — добави ухилен.

Ники зяпна насреща му.

— Но... какво е всичко това? — попита поразена тя.

— Израз на ухаждане — обясни той. Седна до нея, без да обръща внимание на Клейтън. — Пръстенът е някъде из джобовете ми. Това е само годежен пръстен, разбира се, и ако не ти харесва, можеш да го смениш. Ще трябва все пак да дойдеш с мен да подберем екипа за сватбата.

— Но аз не съм казала, че ще се омъжа за теб... — запъна се тя.

— Разбира се, че ще се омъжиш. — Той измъкна кадифената кутийка с пръстена от джоба на самото си.

— Мразя диамантите — започна настръхнала тя, когато Кейн отвори кутийката.

— Аз също. Ето защо ти купих със смарагд. Върви с подходяща огърлица, гривна и обеци.

Смарагдът беше многостенен, обработен като диамант, и блестеше с невероятна чистота и прелест. Ники не можеше да откъсне поглед от пръстена. Камъкът сигурно беше поне два карата.

Тя вдигна поглед, грейнал от приятната изненада.

— Никога не очаквай традиционното от мен, Ники — усмихна ѝ се Кейн. — Не съм конвенционален.

Тя се вгледа в широкото му леонийско лице, по което бяха оставили отпечатъка си мрачните и щастливи мигове в живота му. Ръката ѝ се повдигна да го докосне, да мине по мъжествените черти. Точно такъв го обичаше.

— Омъжи се за мен, Ники — нежно каза той.

Погледът ѝ потърси неговия и тя прочете там обожанието, което не можеше да се скрива повече. Усмихна се бавно и продума с пресипнал глас:

— О, да. Ще се омъжа за теб, Кейн.

Той отвърна на усмивката и притисна ръката ѝ към бузата си. Устните му се присвиха.

— Баща ми, разбира се, ще се изяде. Ще спечели снаха, но ще изгуби страхотно заглавие на първа страница.

— Винаги може да се измисли друго. — Тя докосна с лице гърдите му. — Може би арестуването на Харълсън ще му свърши работа.

Не след дълго Джон Харълсън бе предаден на федералните служби за борба с наркотиците и пратен в затвора от един небезизвестен със студения си поглед федерален прокурор.

Майлс Тауншенд не чака Харълсън да отвърне на удара. Той направи едно шокиращо публично изявление, че е гей. Това за първите страници на два вестника и за два дни беше повторено по няколко телевизионни канала. Не се вдигна никакъв шум. Никой не

повдигна въпроса да бъде отстранен. Всъщност кандидатът за президент от Демократическата партия изрази възхищението си от неговата смелост и доблест и заяви, че ще го остави секретар на Вътрешното министерство, ако той спечели изборите. След това Майлс изнесе няколко речи в негова подкрепа, което му осигури широка популярност в гей средите.

Дъщерята на Уил Джъркинс остана на безплатно лечение. С финансовата помощ от страна на Кейн Ломбард баща ѝ също постъпи в клиника. Беше помилван заради доброволни свидетелски показания срещу Харълсън. На зет му бяха наложени тежки глоби и той едва избегна затворническа присъда. Замина в друг щат и продължи бизнеса с изхвърляне на отпадъци.

Кейн Ломбард беше оправдан от всякакви криминални обвинения. Наложил се обаче да плати солидна глоба.

До президентските и общи избори оставаше една седмица. Ники бе затрупана с поздравления по повод сватбата ѝ с Кейн. Не сваляше телефона от ухото си, а със свободната си ръка запечатваше и надписваше пликове. Предната нощ бяха прекарали в къщата на Кейн на брега. Сега пиеха втората си чаша кафе в къщата на Сеймур в Чарлстън и тя работеше по кампанийните си задължения. Той се занимаваше с договорите в единия край на леглото, докато тя оправяше поканите, седнала на другия.

— Точно така — казваше тъкмо в слушалката. — И ще бъдем безкрайно щастливи да се уверим, че групата ви е привлякла вниманието на медиите. Да... много мило от ваша страна... Не, просто искаме хората да гласуват. Няма да има никаква принуда да гласуват за брат ми, само защото ние сме ги закарали до урните. Искаме просто да се получи едно небивало по масовост гласуване... Вие също?... Чудесно. Благодаря ви още веднъж за помощта... Ще се чуем скоро. Да.

Ники затвори. Вниманието ѝ беше насочено повече към адресите, отколкото към запечатването.

— Толкова много задачи — каза тя, като разлистваше бележника си. — Следва реч в Арт клуба сутринта и събрание с жените избиратели утре следобед. След това във вторник трябва да се появя на

откриването на един нов ресторант. — Тя се намръщи. — Надявам се, че розовият ми костюм ще издържи.

— Купи си нов — каза Кейн.

Той я съзерцаваше и се усмихваше на себе си. Дори в сегашното си състояние Ники излъчваше енергия. Обожаваше я.

Тя усети, че я наблюдава, и вдигна поглед. Цялата сияеше.

— Стигнах до последните сто покани — каза тя. — Бих искала да координираме по-добре сватбата с изборите, все пак — разсъждаваше на глас. — Това би ни дало голямо предимство...

— Забрави за това. Той е твой кандидат, не мой — подразни я той, премествайки договора настрани, стана и се изправи срещу нея.

— Безплатното превозване е за всички — не само за поддръжниците на Клейтън. Става дума за една безпристрастна политическа инициатива, която ще бъде от полза както за твоя, така и за моя кандидат — добави натъртено. — Освен това моят кандидат ти е бъдещ зет.

Кейн се наведе над нея; тъмните му очи бяха топли и жадни.

— Тази сутрин споменах ли ти, че те обичам?

— Напоследък непрекъснато ми го напомняш — засмя се ласкаво тя. — Но още няколко пъти няма да ме обидят изобщо.

— Каж ми го и ти.

— Обичам те. Всеки път, когато те погледна, ми се иска да ти го кажа. Целуни ме, глупчо такъв!

Ники обви врата му с две ръце и го събори на дивана, сплетени в едно голямо кълбо от ръце, крака и щастлив смях. Докато Кейн се опитваше да се задържи да не паднат върху масичката за кафе, някой се изкашля на вратата. Клейтън бе вперил поглед в тях.

— Не можете ли да престанете? — попита любезно той. — За бога, току-що приключихте със закуската!

Те се спогледаха.

— Сигурна ли си, че това е брат ти? — попита Кейн.

— Сигурно е осиновен — продума с усмивка тя, допряла устни в неговите. — Иначе нямаше да е такъв жесток неблагодарник след всичко, което направих за неговата кампания. Нещо трябва да го е разтревожило.

Клейтън прие този разговор като покана. Запъти се направо към голямата маса, отмести настрани кафето, поканите и договорите и

склучи ръце на кръстосаните си колене, като заговори, без да обръща внимание на твърде интимната им поза.

— Наистина съм разтревожен. Дери отново е по онези митинги за застрашените видове, а изборите са другата седмица. Виж какво, Ники, трябва да се оправя с този петнист бухал, преди хората да са тръгнали да гласуват. Слушаш ли ме? Ники, би ли престанала да се щипеш с твоя годеник и да ми обърнеш малко внимание! Сериозно е!

— Това също е сериозно — подсмихна се Ники. — Но щом настояваш... — въздъхна тя.

Помогна на Кейн да се изправи седнал, сгуши се в скута му и насочи цялото си внимание към брат си с неотразима дипломатичност, която накара двамата мъже да се усмихнат.

— Когато свърши тази кампания, трябва да направим нещо за Дери — продължи Клейтън.

Ники сложи ръка върху корема си и погледна ласкаво двамата най-важни мъже в живота ѝ.

— Боя се, че сам трябва да разрешиш този проблем, скъпи братко. — Тя се притисна още по-плътнo към Кейн и усети как той я прегръща със сладостна въздишка. — И надявам се си забелязал, че съм се вживяла докрай в служебните си задължения — добави дяволито.

Клейтън я погледна объркан:

— Искаш да кажеш, във връзка с кампанията?

— Не, искам да кажа, че съм на път да ти осигуря нов изборител за бъдещата кампания. Проблемът е — прибави малко срамежливо, — че няма да мога да ти бъда от голяма полза, след като приключа с последните подробности по организацията. Нали разбираш — тя хвърли хитър поглед към Кейн, — тази сутрин трябваше да отида в клиниката на консултация и лекарят чу пулса на бебето.

— Добре ли си? — обади се веднага Кейн. — Не си ми казвала, че си ходила на лекар!

— Оставих го за изненада. Добре съм! — отвърна Ники, притеснена от двата чифта очи, вперени в нея. — Просто нещата стават малко по-сложни, отколкото очаквахме.

— По-сложни? В какъв смисъл? — попита целият изопнат Кейн.

Тя се сгуши още по-нежно в него и притихна за миг.

— Докторът чува два пулса.

— Два... — започна Кейн.

— ... пулса? — довърши Клейтън.

Двамата мъже се спогледаха и погледът на Кейн беше повече от победоносен.

— Близнаци?! — изкрещя той и я стисна в обятията си.

Ники се засмя.

— Да. Какво ще кажеш за семейната ми вяност, братко? — усмихна се тя на брат си, притиснала буза към широките гърди на Кейн. — Не ти осигурявам един избирател, а цели двама.

Издание:

Сюзън Кайл. След полунощ
ИК „Слово“, Велико Търново, 1995
Американска. Първо издание
Редактор: Йордан Дачев
ISBN: 954-439-349-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.